

Chu Sa Lan

Vật Nặng Sau Hè



Chương 1

Vừa nhập vào I75 South đi Atlanta An Hóa liền đạp mạnh cần ga. Chiếc Corola 1998 vọt tới trước rồi hai ba phút sau kim đồng hồ tốc độ chỉ gần 80. Điều này trái với lệ thường vì anh ít khi nào chạy nhanh hơn vận tốc luật định. Anh không còn trẻ cũng như không có cái thú say mê tốc độ. Ngoài ra anh nghĩ là dù có chạy nhanh thêm năm mươi dặm một giờ cũng chẳng tới nơi sớm hơn được bao nhiêu. Sở dĩ hôm nay anh phải gấp rút vì bị trễ giờ đi dự tiệc cưới con trai của một người bạn ở Atlanta. Tiệc cưới bắt đầu lúc 5 giờ chiều mà bây giờ đã quá 3 giờ rồi. Hôm nay thứ bảy nên đường rộng và

vắng vẻ. Xe qua khỏi Battlefield Parkway. Đang chạy ở đường trong cùng anh thấy xa xa một chiếc xe đậu trong lề chộp đèn cấp cứu và một người đứng cạnh chiếc xe. Chạy gần tới anh giảm tốc độ xuống còn 55 dặm một giờ. Xe từ từ ngang qua chỗ chiếc xe đang chộp đèn. Thấy một người đang đứng nói chuyện điện thoại, anh hơi cau mày khi nhận ra đó là một người đàn bà mặc áo dài.

- Áo dài... Chỉ có đàn bà Việt Nam mới mặc áo dài.

An Hóa lẩm bẩm trong lúc qua mặt chiếc xe đậu trong lề. Vừa qua mặt chừng mười thước anh bật đèn báo hiệu đồng thời giảm tốc độ đoạn từ từ tấp vào lề rồi ngừng lại. Nhìn vào kính chiếu hậu giây lát anh chậm chậm lùi lại gần chiếc xe đang chộp đèn cấp cứu. Mở cửa bước ra anh thông thả đi tới gần.

- Chào cô... Xe cô bị hư hả cô?

An Hóa hỏi bằng tiếng Việt như đoán chắc người đang đứng nói chuyện điện thoại là người đồng hương của mình. Ngưng điện thoại, người đàn bà mặc áo dài màu vàng quay qua cười trả lời cũng bằng tiếng Việt. Giọng nói của cô ta êm và thanh tao.

- Dạ cháu đi Atlanta mà giữa đường xe bị hư. Cháu gọi các tiệm sửa xe mà nhắm ngày cuối tuần nên...

An Hóa gật đầu cười đỡ lời.

- Nhắm ngày cuối tuần nên ít có ai muốn làm việc. Tôi cũng biết chút ít về xe vậy để tôi coi xe của cháu hư cái gì...

Bây giờ anh mới nhận ra người đàn bà bị hư xe còn trẻ, ăn mặc đứng đắn, nét mặt xinh xắn và thông minh.

- Dạ bác làm ơn xem dùm cháu. Cháu đang chạy thời tự nhiên xe lắc qua lắc lại. Cháu sợ quá nên ngừng đại vào lề...

Hơi gật đầu An Hóa đi một vòng rồi vui vẻ cười nói với cô gái.

- Xe của cháu bị xẹp bánh rồi cháu ơi...

An Hóa chỉ vào cái bánh xe sau bên trái. Cô gái bật cười nhìn anh.

- Dạ cháu đâu có biết... Bây giờ mình phải làm sao hả bác?

Không do dự An Hóa cười nói với cô gái.

- Có hai cách. Thứ nhất là tôi sẽ tháo bánh xe bị xẹp ra rồi thay bánh phụ vào cho cháu chạy tạm xong đem bánh xe đi vá rồi gắn trở lại như cũ. Cách thứ nhì là cháu để xe ở đây. Tôi chờ cháu tới trạm xăng hoặc kiếm chỗ nào có xe câu để họ câu xe về và vá bánh xe cho cháu...

Thấy cô gái ngần ngừ chưa biết tính sao anh tiếp nhanh.

- Tôi thấy thay bánh xe phụ cho cháu vừa nhanh và tiện lợi hơn vì cháu không phải chờ đợi lâu lắc và mất thời giờ vô ích. Đem bánh xe bị xẹp xuống Atlanta thời có nhiều tiệm sửa xe mở cửa...

Cô gái cười khoe hàm răng trắng và đều đặn.

- Dạ cháu nhờ bác giúp dùm. Cháu cảm ơn bác nhiều lắm...

- Có gì đâu cháu. Mình là người đồng hương mà cháu...

Trong lúc đứng nhìn An Hóa thay bánh xe cô gái gợi chuyện bằng một câu hỏi.

- Dạ bác cũng ở gần đây hả bác?

- Tôi ở cũng xa. Tôi cũng đi Atlanta như cháu.

Vẫn cứng con ốc cuối cùng An Hóa ngược lên cười tiếp.

- Tôi đi dự tiệc cưới con trai của một người bạn...

- Vậy hả bác... Cháu cũng đi dự đám cưới của một người quen...

An Hóa cười nói trong lúc bỏ bánh xe và đồ phụ tùng vào trong cốp xe.

- Bây giờ cháu có thể chạy được rồi. Đừng chạy nhanh quá. Chừng 55 hoặc 60 dặm một giờ là an toàn nhất. Tôi sẽ chạy sau cháu để coi chừng...

Có lẽ cảm động vì cử chỉ thân thiện và săn sóc cô gái nhìn anh cười.

- Dạ cảm ơn bác. Nếu không gặp bác chắc cháu trễ ăn cưới rồi. Tới đó chỉ

còn có nước gặm xương thôi...

An Hóa bật cười vì câu nói của cô gái. Giọng nói thanh thanh của cô gái lại vang lên.

- Dạ tự nãy giờ cháu quên hỏi tên của bác. Cháu tên là Hương Điềm.

- Chà nghe đẹp mà ngộ nữa nghe. Bác tên An Hóa. Thôi mình đi để trễ giờ...

Hai người lên hai xe. Hương Điềm chạy trước còn An Hóa theo sau. Một tiếng rưỡi đồng hồ sau anh mới thở phào tiếng nhỏ khi thấy chiếc Corola bật đèn báo hiệu quẹo mặt rồi theo exit đi vào đường Chamblee Dunwoody.

- Như vậy cũng tiện đường của mình... Ừa không lẽ cô này lại...

Lầm bầm khi thấy chiếc xe của Hương Điềm quẹo vào bãi đậu xe trước cửa nhà hàng Royal China, An Hóa đậu xe kế bên chiếc Corola. Mở cửa ra Hương Điềm tươi cười nói với anh.

- Dạ tới rồi bác. Con của cô bạn gái của cháu có tiệc cưới ở đây...

Gật đầu An Hóa nói nhanh.

- Vậy mình gặp lại sau...

- Dạ... mà bác đi ăn đám cưới của ai vậy bác?

- Tôi đi dự tiệc cưới của con trai một người bạn. Tiệc cũng ở tại nhà hàng này lúc 5 giờ...

Hương Điềm cười thánh thót. Nhìn An Hóa giây lát nàng mới nói.

- Vậy là mình đi chung một chỗ rồi bác ơi. Bác quen bên đảng trai còn cháu quen với đảng gái...

- Vậy thì tốt quá. Cháu mở cốp xe để bác lấy bánh xe xếp bỏ qua xe của bác. Một lát nữa bác sẽ đem đi vá...

Làm theo lời dặn nhưng Hương Điềm còn nói thêm.

- Chùng nào bác đi vá bánh xe cháu đi theo bác...

Bỏ bánh xe vào cốp xong khóa xe lại cẩn thận rồi An Hóa đưa tay ra trước

và hơi nghiêng mình như làm cử chỉ mời mọc.

- Mời cháu Hương Điềm đi trước...

- Dạ... Cảm ơn bác...

Tà áo dài màu hoàng yến chuyển động và Hương Điềm uyển chuyển đi trước. Vừa được ba bước không hiểu nghĩ sao nàng lại chậm bước chờ đi song song với An Hóa.

- Bác ở thành phố nào vậy bác?

An Hóa nói chỗ mình ở và Hương Điềm reo nho nhỏ thành tiếng ngạc nhiên lẫn thích thú.

- Dậy là bác ở chung phố với cháu mà cháu không biết... Không chừng mình là hàng xóm với nhau à bác...

An Hóa bật cười. Anh nhận thấy Hương Điềm dù hơi có tuổi mà tính tình lại vui vẻ và trẻ trung.

- Chắc không đâu... Tại vì từ hồi 75 tới giờ tôi ở có một chỗ đó mà đâu có gặp cháu...

- Dạ... Bác không có gặp cháu là vì cháu đi học và đi làm ở xa. Lúc má cháu mất cháu mới về ở gần ba... Và lại lúc cháu còn nhỏ bác đâu có để ý tới con nít...

Hương Điềm cười thánh thót. Riêng An Hóa cũng bật cười vì câu nói của người mới quen.

- Nếu bác biết tên ba của cháu thời lúc đó bác mới biết mình có phải hàng xóm với nhau không...

- Dạ ba của cháu tên Ánh...

An Hóa quay qua nhìn Hương Điềm.

- Vậy hả... Như vậy mình không phải hàng xóm mà người cùng phố... Phố nhỏ mà đâu có xa xôi gì... Thỉnh thoảng bác có gặp ba cháu...

Ngừng lại giây lát An Hóa thở dài nhẹ nhẹ.

- Gần năm rồi bác không có gặp ba của cháu...

Hai người vào tới cửa. Hương Điềm gặp bạn cười chào vui vẻ. Còn An Hóa cũng được đại diện bên đảng trai đón tiếp đưa tới chỗ ngồi. Tiệc cưới kéo dài khá lâu vì có thêm màn ca nhạc. Gần tới giờ chấm dứt, kéo bạn là má cô dâu ra chỗ vắng Hương Điềm kể vắn tắt vụ xì bánh xe rồi cười nói.

- Minh nhờ bồ hỏi bên đảng trai về ông tên An Hóa...

Hỏi vòng vòng hồi lâu Phán, ba của chú rể mới trả lời.

- Cháu hỏi An Hóa hả. Ông nói với tôi là phải đi vá bánh xe. Một lát nữa ông sẽ trở lại. Cháu đừng có lo. Ông nói là ông làm. Tôi biết ông mấy chục năm rồi nên tôi bảo đảm chuyện đó... Kia ông về tới...

Phán chỉ ra cửa. Hương Điềm bước nhanh tới cười nói với An Hóa bằng giọng nhuốm chút nhõng nhẽo.

- Cháu kiểm bác quá trời. Cháu định nói là bác có đi vá bánh xe thời cho cháu đi theo với...

An Hóa cười hiền.

- Có gì đâu mà cháu bận tâm. Một hồi nữa tôi sẽ thay bánh xe cho cháu. Bây giờ hơi khuya nên các tiệm sửa xe đóng cửa rồi...

Bước trờ tới nghe chuyện Phán bèn lên tiếng.

- Anh để đó tôi lo. Để tôi bảo thằng con út của tôi nó thay bánh xe cho cháu đây. Anh ngồi xuống bàn mình nói chuyện cho vui...

9 giờ đêm. Tiệc tan. Mọi người ra về. An Hóa ngạc nhiên khi thấy Hương Điềm còn đứng chờ.

- Ủa cháu chưa đi về à?

- Dạ cháu mới nói chuyện với bạn gái vừa xong. Cháu đợi bác về luôn. Đi có bác cháu đỡ sợ hơn...

An Hóa gật đầu.

- Ủ... Vậy mình đi về... Cháu chạy trước còn bác theo sau...

Vừa ngồi vào ghế lái An Hóa hơi ngạc nhiên khi thấy Hương Điểm mở cửa xe bước qua xe của mình. Quay kính xe xuống An Hóa hỏi.

- Có chuyện gì vậy cháu?

Hương Điểm cười nhẹ.

- Bác có cell hông bác?

Hiểu ý của Hương Điểm An Hóa gật đầu cười.

- Bác có nhưng ít khi xài lắm...

- Một hồi nữa cháu sẽ gọi bác nói chuyện cho đỡ buồn ngủ nghe bác. Còn lâu lắm mình mới về tới nhà...

An Hóa cười vui vẻ.

- Ủ cháu cứ gọi...

An Hóa đọc số điện thoại cho Hương Điểm. Nhìn theo dáng đi thướt tha của Hương Điểm anh chợt thở dài. Tà áo dài màu vàng gợi cho anh nhớ hình bóng của người vợ qua đời đã lâu.

Xe vừa nhập vào I75 North An Hóa nghe điện thoại reo. Có tuổi lại thính giác yếu nên anh phải mang ear phone vừa dễ dàng nói chuyện và không bị phân tâm trong lúc lái xe.

- Alo...

Bên kia đầu dây vang tiếng cười thanh thoát cùng giọng nói êm nhẹ.

- Dạ chào bác... Cháu đây...

- Chào cháu...

- Bác buồn ngủ chưa bác?

- Chưa... Tôi đã uống ly cà phê trước đây chừng tiếng đồng hồ thành ra...

- Dạ... Cháu sợ bác buồn ngủ nên gọi điện thoại nói chuyện với bác...

- Cám ơn cháu... Lâu lâu thức khuya cũng không sao. Cháu quen với ai bên đằng gái. Cô dâu hả?

- Dạ cháu quen với má của cô dâu. Cháu là bạn học với Ánh Hoa, má của

Hồng Hoa... Còn bác quen với ba của Minh, chồng của Hồng Hoa lâu chưa bác?

- Tôi quen với ông Phán hồi năm 75. Tôi với Phán ở chung trại tị nạn Fort Chaffee. Tuy ông lớn hơn tôi vài tuổi nhưng tôi mến ông vì tính tình hiền lành và vui vẻ. Thỉnh thoảng Phán cũng rủ tôi xuống nhà chơi vài ngày. Mấy đứa con của Phán ngoan ngoãn và dễ thương lắm...

- Dạ cháu cũng nghe chị Ánh Hoa khen con rể của chị lắm. Chỉ nói cháu Minh chịu khó học hành, siêng năng và có hiếu lắm...

Hương Điểm nghe đầu dây bên kia ngập ngừng hồi lâu rồi mới lên tiếng.

- Còn cháu Hương Điểm chắc có chồng con rồi hả?

- Dạ sau khi ra trường cháu lấy chồng được một năm rồi ly dị. Cũng may chưa có con...

- Vậy hả. Kể cũng buồn hả cháu... Mà thôi cháu cũng còn trẻ, biết đâu mai một lại gặp người hợp ý tứ với mình...

- Dạ cảm ơn bác. Cháu cũng chán chuyện chồng con thành ra cũng chẳng để ý. Sống một mình khỏe hơn...

- Vậy bây giờ cháu sống với ai?

- Dạ với ba của cháu. Má cháu mất được hai năm nay rồi thời gian sau ba cháu lại bị stroke thành ra cháu phải dọn về ở chung để săn sóc ba. Tuy không bị tê liệt nhưng ba cháu yếu và đi lại hơi khó khăn...

- Vậy à... Vì lúc này bác cũng không được khỏe thành ra ít có liên lạc với anh em trong phố. Để hôm nào bác tới thăm ba cháu...

- Dạ... Trước khi tới bác gọi cho cháu biết để cháu làm tiệc đãi bác...

- Thôi tiệc tùng làm gì cho mệt. Cháu pha bình trà được rồi...

An Hóa nghe bên kia giọng cười ấm dịu vang lên.

- Không được đâu bác ơi... Cháu phải làm cơm đãi một người đồng hương tốt bụng của cháu...

- Ai đặt tên cho cháu vậy?
- Dạ ông nội...
- Cháu biết Hương Diễm có nghĩa gì không?
- Dạ biết... Ba cháu nói đó là tên cái làng thuộc tỉnh Bến Tre nơi cháu sinh ra...

Hương Diễm nghe tiếng cười vui của ông bác mới quen vang vang trong điện thoại.

- Cháu với bác tuy không cùng làng mà là cùng tỉnh Bến Tre với nhau. An Hóa cũng là một địa danh của Bến Tre...

Hương Diễm cười thánh thót.

- Như vậy là cháu có lý do chính đáng để làm tiệc thật bận, thật lớn để đãi bác. Cháu sẽ nấu mấy món thật ngon cho bác với ba cháu nhậu...

An Hóa bật cười.

- Nhậu gì bác. Uống một chai bia đã sẵn rồi...
- Bác không nhậu thì bác phá môi cũng được...

An Hóa cười thỏa thuê. Lâu lắm anh mới nghe lại những danh từ hầu như đã chìm vào quên lãng như sẵn hay phá môi.

- Bác chịu hôn để cháu lo mua sắm... Ba cháu mà có bác ngồi lai rai ổng vui lắm. Bác ừ nghe bác...please...

An Hóa bật cười khi nghe Hương Diễm kéo tiếng please ra thật dài.

- Bác bằng lòng... Chắc cũng phải hai ba tuần nữa để cho bác khỏe khoản trong người đã...

- Bác bị bệnh à bác?
- Ừ thì cũng bệnh chút chút. Bệnh nhớ nhà, bệnh già, bệnh cô đơn...

An Hóa nghe tiếng cười thánh thót của Hương Diễm vang trong điện thoại.

Hai bác cháu dù mới quen nhưng có nhiều chuyện để nói vì không cách biệt tuổi tác nhiều lắm, huống chi Hương Diễm lại là một người ăn nói bất thiệp,

duyên dáng và khéo léo. Nàng kéo từ chuyện ở bên này xong lại gọi tới chuyện quê hương, nhất là về Bến Tre, khiến cho đường dài cũng trở thành ngắn.

An Hóa lên tiếng khi nhìn thấy bảng chỉ đường cho biết sắp tới phố mà mình đang ở.

- Thôi nghe cháu... Sắp tới nhà rồi. Bác đưa cháu về tận nhà rồi mai một mình gặp lại...

- Dạ... Bác lái xe theo cháu về nhà để cháu mời bác tách trà...

Gần 11 giờ đêm An Hóa mới đưa Hương Diễm về tới nhà riêng. Đó là một khu subdivision nhỏ và yên tĩnh. Dừng xe trước cửa nhà mình xong Hương Diễm bước qua xe của An Hóa.

- Cháu mời bác vào nhà của cháu uống trà...

An Hóa lắc đầu.

- Cám ơn cháu. Giờ này cũng khuya rồi nên bác không muốn làm phiền cháu. Để hôm nào khỏe trong mình bác sẽ tới gặp ba của cháu...

Nghe lời từ chối khéo léo của An Hóa Hương Diễm không mời thêm.

- Dạ bác về nghỉ khỏe. Cháu cám ơn bác đã giúp...

- Không có gì đâu cháu...

Hương Diễm đứng nhìn theo chiếc xe của An Hóa mất nơi cua quẹo mới mở cửa vào nhà.

Vật Nặng Sau Hè

Chương 2

Nắng tháng 6 chói chang. Gió mát từ mặt sông rộng bốc lên làm cho Hương Diễm cảm thấy dễ chịu. Mỗi buổi chiều, bất kể xuân hạ thu đông, trừ những ngày có tuyết rơi nhiều và hai ngày cuối tuần, nàng đều ra River Park đi bộ.

Đối với nàng, đi bộ có nhiều cái hay ho và bổ ích. Vừa là môn thể dục lành mạnh, đi bộ còn là một hình thức an dưỡng tinh thần sau một ngày làm việc mệt nhọc. Con đường chạy dọc theo bờ sông được nàng ưa thích nhất vì mát mẻ, phong cảnh đẹp và không có đông người lắm.

Đang nhàn nhã tản bộ Hương Điềm hơi ngừng lại rồi mỉm cười thích thú. Trên cái băng gỗ có một người đang ngồi im lặng nhìn ra dòng sông lặng lẽ nước chảy.

- Bác An Hóa...

Hương Điềm gọi nhỏ. An Hóa quay đầu lại. Cô gái hơi ngạc nhiên vì thoáng thấy ánh mắt của ông ta long lanh như muốn khóc.

- Cháu đó à... Cháu làm gì ở đây?

- Dạ cháu đi bộ... Cháu ra đây đi bộ mỗi chiều... Còn bác làm gì ở đây?

An Hóa cười. Hương Điềm thấy nụ cười của ông ta thật buồn.

- Bác ra ngồi đây nhìn dòng sông...

Ngừng lại giây lát ông ta nói như để làm rõ ý câu nói của mình.

- Bác nhớ nhà nên ra đây nhìn dòng sông cho đỡ nhớ nhà...

Hương Điềm tự động ngồi xuống cạnh An Hóa. Nàng cũng nhìn ra dòng sông rồi lát sau mới thở dài nhẹ nhàng.

- Cháu qua Mỹ lúc cháu được bảy tuổi. Vì còn nhỏ nên cháu không nhớ được nhiều. Cháu chỉ còn nhớ là nhà bà ngoại cất ở bên cạnh con sông nhỏ. Buổi trưa tắm sông thật mát...

An Hóa quay qua nhìn Hương Điềm. Anh thấy một khuôn mặt thanh thú, ánh mắt long lanh, cái trán rộng hơi gồ lên và nụ cười có pha chút gì tinh nghịch.

- Quê ngoại của cháu ở Giồng Trôm. Bác biết Lương Hòa hôn?

An Hóa gật đầu cười.

- Như vậy con sông mà cháu nói là sông Bến Tre bởi vì làng Lương Hòa nằm cạnh sông Bến Tre. Hồi trước năm 75 bác đi lính hải quân thành ra đi nhiều nơi lắm. Sông Đồng Nai ở Biên Hòa, sông Sài Gòn, sông Lòng Tàu, sông Nhà Bè, sông Vàm Cỏ Đông và Tây, sông Mỹ Tho, Ba Lai, Hàm Luông, Cỏ Chiên bác đều có đi qua...Nước mình sông rạch nhiều lắm đi hoài cũng chưa hết...

- Vậy hả bác... Chắc tại vì bác đi nhiều nên bác mới nhớ con sông, mới nhớ nhà hả bác?

An Hóa cười buồn khi nghe câu hỏi của Hương Điềm. Hơi gật đầu anh cười nói.

- Có lẽ như vậy. Ngoài ra còn một lý do khác...

- Lý do gì hả bác?

Trước khi hỏi Hương Điềm thăm đoán đó là lý do cá nhân, nhưng nàng vẫn muốn hỏi để thỏa mãn sự tò mò và cũng để có chuyện để nói với An Hóa,

một người mà ngay lần đầu tiên chuyện trò nàng sớm cảm nhận có cái gì khác lạ không giống như những người bình thường mà nàng gặp gỡ hằng ngày.

- Lý do cá nhân...

An Hóa trả lời úp mở như không muốn thổ lộ tâm tình.

- Bác nói cho cháu nghe đi rồi cháu mời bác đi ăn kem. Đằng kia có chỗ bán kem ngon lắm bác...

Câu nói của Hương Diễm làm cho An Hóa bật cười một cách vui vẻ.

- Bác có phải con nít đâu mà cháu đem kem ra dụ. Ăn kem không chưa đủ. Ăn cơm tối nữa...

Hương Diễm gật đầu liên.

- Dạ ăn cơm tối. Đây là dịp để cho cháu cảm ơn bác vá bánh xe của cháu.

- Hồi tháng 4 năm 75 bác đi có một mình còn vợ bác và hai đứa con bị kẹt ở lại. Mấy năm sau vợ bác và hai đứa nhỏ vượt biên nhưng bị chết trên biển.

Từ đó bác sống một mình...

An Hóa ngừng nói có lẽ vì ghen lời.

- Cháu xin chia buồn với bác...

Trong lúc nói Hương Diễm nhìn An Hóa. Nàng thấy ánh mắt của người lính thủy già nua như mất hút vào dòng sông. Ánh mắt của ông ta thật buồn.

- Từ đó tới nay bác sống một mình. Cứ mỗi lần nhớ nhà, nhớ vợ con, bác lại ra đây nhìn dòng sông, nói chuyện với dòng sông. Bác có cảm tưởng như bác gái đang chờ đợi...

Hương Diễm chợt đưa tay ra nắm lấy bàn tay của An Hóa và giữ chặt lại như sợ ông ta sẽ nhảy xuống sông để quyên sinh. Ông ta cười buồn nhìn cô gái.

- Cháu đừng có sợ. Bác không tự tử đâu...

Hương Diễm cười rút bàn tay của mình lại rồi đứng lên.

- Đi bác... Cháu với bác đi ăn kem xong rồi mình đi ăn tối. Cháu đi bộ ba dặm rồi cháu đói bụng muốn xiu nè bác...

Thấy An Hóa vẫn còn ngồi yên nàng cười hăm he.

- Bác mà không đứng dậy là cháu sẽ bọ đít bác đó... Bác nghe chưa...

Hương Diễm cười hắc hắc như để che đậy ý nghĩ nào đó đã làm cho khuôn mặt trắng xanh của nàng hồng lên. An Hóa chậm chạp đứng dậy. Nhìn cô gái tuổi vào khoảng đứa con đầu lòng của mình ông ta thở hắt hơi dài.

- Đi ăn kem thời cháu trả tiền còn đi ăn tối thời bác trả tiền. Chịu hông?

Hương Diễm chưa kịp nói lời nào An Hóa chắc giọng.

- Chịu thời bác mới đi bằng không bác đi về nhà khò...

- Chịu... Bác nghiêm mà khó tính còn hơn ba của cháu nữa...

- Ba của cháu mạnh?

Hương Diễm nói với giọng buồn buồn.

- Dạ mạnh thời cũng mạnh nhưng yếu lắm...

An Hóa lẩm bẩm. Mặc dù anh lẩm bẩm song cô gái đi bên cạnh cũng nghe được.

- Người quen lần lượt về lại với quê hương chỉ còn trở lại mình... Biết bao giờ mới tới phiên mình...

An kẹm xong An Hóa hẹn bảy giờ tối sẽ lại nhà đón Hương Diễm đi ăn.

7 giờ tối. Nghe tiếng chuông reo nàng bước ra mở cửa.

- Bác vào nhà ngồi chờ cháu một chút...

Hơi ngần ngừ giây lát rồi An Hóa cũng chậm rãi bước vào nhà của Hương Diễm. Phòng khách nhỏ nhưng ngăn nắp và sạch sẽ. Cách trang hoàng cũng giản dị.

- Ba cháu đâu?

- Dạ ngủ...

- Cháu có bạn trai hay bồ bịch gì chưa?

Tiếng cười trong trẻo của Hương Diễm từ trong phòng ngủ vọng ra.

- Bác hỏi để làm gì. Bác đâu phải là ba của cháu đâu...

An Hóa cười nhỏ nói như để bào chữa cho thái độ và câu hỏi có hơi đi sâu vào đời tư của cô cháu gái mới quen.

- Bác là bạn với ba của cháu cho nên nghe tin ông đang bệnh hoạn bác cảm thấy có bồn phận thay thế ông tạm làm ba của cháu...

- Cảm ơn...

Hương Diễm kéo dài hai tiếng cảm ơn nhất là tiếng ơn với vẻ gì tinh nghịch và chế diễu.

- Cháu mấy tuổi rồi?

- Dạ ba mươi lăm... Có phải người ta nói ba mươi lăm là con dê phải hôn bác...?

Tránh trả lời câu hỏi An Hóa lảng sang chuyện khác.

- Vậy à. Cháu lớn hơn đứa con út của bác hai tuổi. Nó sanh năm 77...

Hương Diễm lộ đầu ra nhìn. Nàng thấy một ông già tóc lốm đốm bạc, mặc cái áo sơ mi cũ đang cúi đầu nhìn xuống thảm. Tự dưng nàng liên tưởng tới ba của mình. An Hóa cũng giống ba của nàng và nhiều người bạn của ba. Tất cả đều có chung một điểm là sống với kỷ niệm và ôm ấp quá khứ. Đối với họ quá khứ dù đẹp hay không đẹp, như cánh tay cụt hay cái chân cụt hoặc vết thương trên thân thể vẫn còn gây nhức nhối dù thời gian ba mươi mấy năm đã trôi qua. Gặp nhau họ chỉ ôn lại chuyện cũ, trong khi chuyện hiện tại ở đây họ làm lơ hoặc có nói cũng chỉ là những lời băng quơ trời mưa trời nắng. Họ không muốn hội nhập vào đời sống dù con cái của họ có đứa sinh ra và lớn lên ở đây. Họ không thể hội nhập vào xã hội này dù đôi khi cháu nội ngoại lại là những đứa trẻ mang hai dòng máu Việt-Mỹ. Nàng còn nhớ trong dịp Tết Nguyên Đán lúc nàng còn đang học trung học, ba của nàng đã nói với mấy anh chị một câu: Tụi bây có thương tao thời rảnh kiếm

người mình mà lấy vợ lấy chồng. Tụi bây mà lấy người ngoại quốc là tao gặp con rể hay ông bà sui chỉ có nói hai tiếng Hello và Good Bye... . Tuy nhiên điều đó cũng không cản được anh của nàng lấy người vợ Mỹ. Dù ông không nói ra song nàng biết ba buồn lắm. Ông không có kỳ thị màu da hoặc chủng tộc. Điều mà ông muốn nói là con rể hoặc ông bà sui không hấp thụ một nền văn hóa như ông, không cùng chung tập quán, phong tục, lễ nghi và suy tư. Nói tóm lại là đôi bên khác biệt quá nhiều để có thể ngồi đầu lảo và tâm tình hằng giờ. Ngay cả con cái trong nhà cũng vậy. Anh trai kế nàng, dù sinh ra ở Việt Nam, nhưng sang đây lúc mới có mười tuổi do đó anh chịu ảnh hưởng của Mỹ nhiều hơn Việt. Anh nói tiếng Việt giọng Mỹ mà mỗi khi nghe ba của nàng phang một câu: Mày người Việt mà nói tiếng Việt nghe còn tệ hơn mấy thằng chệt ở Chợ Lớn... Khi con cái lớn lên, khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng rộng ra cũng như mỗi cảm thông cũng nhạt dần. Rồi từ đó tình thân thiết cũng không có nhiều. Thương thời thương mà thân thời không có thân. Chỉ có nàng là con gái, quanh quẩn bên ba má nhiều hơn và may mắn hơn khi nàng học trung học thời lại có bạn Việt Nam nhiều hơn. Các gia đình qua đây theo diện HO nhiều thành ra họ tụ họp và gặp gỡ thường xuyên. Nhờ vậy con cái của họ còn giữ được chất nước mắm trong người nhiều hơn con cái của những gia đình qua đây hồi năm 75.

- Bác...

An Hóa ngược lên cười. Hương Diễm cảm thấy thương nụ cười buồn, ngu ngơ, xa lạ, lạc loài của ông bác già.

- Mình đi chưa bác... Cháu đói bụng muốn xui rồi...

An Hóa cười bước ra cửa. Hương Diễm nói trong lúc khép cửa lại.

- Để cháu làm tài xế cho bác. Cháu biết một nhà hàng này yên tĩnh. Mình có thể nói chuyện nhiều...

- Việt Nam hả?

Hương Diễm lắc lắc mái tóc huyền thoang thoang mùi nước hoa.

- Thái... Thành phố này nhỏ như cái lỗ mũi thời làm gì có nhà hàng Việt Nam...

- Lỗ mũi của cháu hay lỗ mũi của bác?

An Hóa nói giỡn. Hơi chun chun cái mũi dọc dừa của mình xong Hương Diễm quay qua nhìn người bên cạnh rồi cũng giỡn một câu.

- Chắc là lỗ mũi của cháu chứ lỗ mũi của bác thời phải lớn hơn nhiều... Ba cháu nói cháu có cái mũi dọc dừa. Mũi dọc dừa là mũi gì dậy bác?

An Hóa cười rồi áp ứng.

- Giãng nghĩa thời hơi dài dòng nhưng bác có thể nói mũi dọc dừa là cái mũi đẹp...

- Đẹp như thế nào hả bác?

- Khi nhìn người ta thích. Ngắm lần thứ nhất người ta muốn ngắm lần thứ

nhì rồi ngấm hoài không chán...

Hương Diễm cười hắc hắc. Xe lên cây cầu cao. Nhìn hồ nước xanh An Hóa nói chậm.

- Để mai một bác mời cháu lại nhà ăn tối...

- Bác nấu hả?

- Ủ... Bác biết nấu...

Hương Diễm nhấn ga cho chiếc Accord chạy nhanh hơn.

- Cháu làm việc ở đâu?

- Dạ làm ở nhà thương. Bác biết Memorial Hospital không?

An Hóa cười nhẹ.

- Biết... Ở đây ba mươi mấy năm mà không biết nhà thương đó à. Cháu chê bác cù lần hả?

Hương Diễm bật thành tiếng cười. An Hóa cũng cười lớn khi nghe tiếng cười vui vẻ của cô tài xế.

- Cháu làm gì trong nhà thương. Bác sĩ hả?

Hương Diễm lắc đầu lia lịa.

- Cháu không ham làm bác sĩ bác ơi. Học cực mà làm còn cực hơn. Cháu làm phòng điều hành nhân viên, có giờ giấc đàng hoàng. Tuần lễ năm ngày, ngày tám tiếng thôi. Thời giờ còn lại để enjoy cuộc đời bác ơi...

An Hóa cười hắc hắc. Anh cảm thấy thoải mái và vui vẻ khi nói chuyện với Hương Diễm. Dường như cũng nhận ra điều đó nên nàng lên tiếng hỏi.

- Nói chuyện với cháu bác vui hôn?

An Hóa trả lời một cách thành thực.

- Vui... Cháu nói chuyện có duyên lắm. Vậy mà hông có bồ. Hơi lạ à ghen...

Đổi vào đường bên trong cùng Hương Diễm cười nhẹ.

- Tại cháu kén. Trong sở cũng có nhiều anh theo mà cháu không thích. Anh thì mặt búng ra sữa... Anh thì mở miệng ra là tiền bạc. Anh thì quen nhau mới tuần lễ đã đòi lên giường. Chán lắm bác ơi...

- Vậy thì ý trung nhân của cháu phải như thế nào?

Hương Diễm có vẻ đắn đo và suy nghĩ về câu hỏi của ông bác già.

- Cháu không biết... Chỉ biết là lòng mình dừng dừng khi gặp người lạ.

Không rung động là không có tình yêu. Bác có như vậy không?

An Hóa chậm chạp gật đầu. Vì quay nhìn ra cửa kính nên anh không thấy được Hương Diễm cười. Sở dĩ nàng cười vì nghĩ mình cũng hơi lạ. Tại sao lại đi hỏi một ông già đầu đã hai thứ tóc về tình yêu của lứa đôi. Hỏi ông về tình quê hương, tổ quốc thời còn nghe lọt lỗ tai chứ tình trai gái thời ông lão rồi.

- Mình lắm cảm...

Nàng nghĩ thầm. Tiếng của An Hóa vang lên chậm và mệt.

- Bộ cháu nghĩ người già không yêu à?

Hương Diễm cười thánh thót.

- Cháu đâu có nghĩ người già không yêu mà cháu nghĩ...

An Hóa hót lời cô gái.

- Cháu nghĩ bác già nên không biết yêu à... Bác đã biết yêu từ hồi cháu còn mặc tả lặn...

Hương Diễm rũ ra cười khiến cho bánh xe cán lane gây thành tiếng kêu bụp bụp.

- Coi chừng cháu... Coi chừng hun đít người ta...

Hương Diễm cười sằng sặc, cười tới chảy nước mắt. Giảm tốc độ xuống còn 45 nạng từ từ rẽ vào exit chỉ Lee Highway & Brainerd Road. Nhắm ngày thứ tư nên xe cô thừa thót. Chừng mười lăm phút sau xe quẹo vào một nhà hàng Thái nằm bên phải.

- Bác có cần cháu mở cửa cho bác hôn?

Hương Diễm nói trong tiếng cười. Hiểu cô gái cố ý chọc mình già lụ khụ cần phải có sự diu dặt nên An Hóa cũng cười đùa lại.

- Cần chứ... Không những mở cửa mà cháu còn phải nắm tay dẫn đi nữa...

- Ok... Bác đã thay bánh xe cho cháu thời cháu phải giúp lại...

Nói xong Hương Diễm mở cửa đi nhanh qua phía bên kia rồi kéo rộng cửa ra xong ló đầu và khom người vào trong xe. Vì mùa hè nóng nực, lại áo thun hở cổ do đó An Hóa thấy được phần da thịt mịn màng của người đàn bà đã qua một đời chồng. Có lẽ cũng biết điều đó nên Hương Diễm cười nói lảng.

- Để cháu đỡ bác ra xe...

Lắc đầu An Hóa nói nhỏ.

- Cháu lí lắc quá bác chịu thua...

- Có gì đâu. Cháu coi bác như ba của cháu mà...

- Như vậy thời được...

An Hóa đưa tay ra cho Hương Diễm nắm rồi nương theo cái kéo tay của nàng anh bước ra xe một cách lẹ làng. Hai người bước song song vào cửa.

- Ông bà có hai người...

Cô host của nhà hàng hiểu lầm khi thấy Hương Diễm cặp kè với An Hóa.

Liếc nhanh người bên cạnh nàng cười nói bằng tiếng Anh.

- Đây là ba của tôi...

- Tôi xin lỗi cô... Kính mời ông và cô...

Hai người được đưa vào cái bàn trong góc. Vài phút sau người hầu bàn tới.

An Hóa gọi ly trà nóng còn Hương Diễm chọn trà đá.

- Bác có thử thức ăn Thái chưa?

Hương Diễm hỏi nhỏ và An Hóa lắc đầu cười.

- Chưa... Bác ít khi đi ăn ngoài...

Thấy người đối diện ngược lên nhìn mình như chờ nghe tiếp ông ta cười.

- Đi một mình cũng buồn. Hơn nữa thức ăn lại không hợp thành ra...

Hương Diễm gạt đầu như thông cảm. Cười chum chím nằng hỏi một câu.

- Như vậy nếu có người rủ bác đi thì bác cũng đi hả?

Hiếu hai tiếng có người của cô cháu gái An Hóa cười ý nhị.

- Bác thích nấu và ăn ở nhà hơn. Nấu ăn nhiều bác nghiệm ra cái thi vị của sự tự mình nấu và tự mình ăn. Đó là triết lý đơn giản của sự sống...

Hương Diễm cười nhẹ khi nghe ông bác già nói về triết lý của nấu ăn và ăn.

- Nấu ăn cho mình hoặc người thân quen là mình đặt cái tâm của mình vào đó thành ra thức ăn nó có cái tình. Nó ngon là nhờ có cái tình...

- Tình gì bác?

Giọng hỏi của Hương Diễm nhuốm chút tinh nghịch.

- Tình cảm giữa người với người. Mình đi ăn tiệm thời họ làm vì tiền thành ra...

Hương Diễm làm thinh không hỏi nữa. Ở góc cạnh nào đó nằng biết ông bác già có nhận xét sâu sắc. Liếc nhanh mấy người ngồi bàn bên cạnh An Hóa nói nhỏ.

- Xã hội mà chúng ta đang sống đây có thể tiến tới mức hoàn hảo hơn nếu người ta đừng nghĩ tới tiền nhiều quá...

An Hóa ngừng nói khi cô hầu bàn trở lại. Nhìn Hương Diễm anh cười nhẹ.

- Cháu muốn ăn gì cứ việc gọi. Cháu gọi luôn cho bác cũng được...

Khẽ gạt đầu Hương Diễm gọi thức ăn. Đợi cho cô hầu bàn đi xa nằng thì thầm.

- Cháu gọi để mình ăn chung. Như vậy có vẻ gia đình hơn...

An Hóa cười gạt đầu đồng ý. Uống ngụm nước trà Hương Diễm hỏi một câu dò đường.

- Bác làm ở đâu hả bác? Bác về hưu rồi hả bác?

- Bác làm ở TVA. Tuy chưa tới tuổi chính thức nhưng bác về hưu non...

- Rồi ở nhà bác làm gì?

- Chẳng có gì đặc biệt hết. Đọc sách, nghe nhạc, làm vườn và ngủ...

Hương Diễm hơi nhần nhần mặt.

- Như vậy buồn chết...

- Riết rồi cũng quen. Cũng như hồi vợ bác mới chết bác khổ sở tới độ muốn tự tử nhưng dần dần cũng nguôi ngoai...

- Lúc vợ bác chết bác được bao nhiêu tuổi?

- Ba mươi...

- Còn trẻ mà sao bác không lấy vợ khác?

- Ma nào thèm lấy bác...

Không nhịn được Hương Diễm bật cười thánh thót vì câu nói của An Hóa.

- Ma thời không thèm chứ cháu nghĩ người thời thèm. Ba mươi tuổi bác còn phong lắm mà...

Cười thành tiếng An Hóa nhìn cô cháu gái.

- Ai dạy cháu tiếng đó?

- Ba... Ông nói hoài thành ra cháu thuộc lòng. Ba hay nói giỡn với má là tuy già nhưng ba còn phong lắm...

An Hóa lắc đầu cười. Ba mươi bốn năm sống nơi đất khách quê người đây là lần đầu tiên anh nói chuyện nhiều và lâu với một người đàn bà nhỏ hơn mình nhiều tuổi. Có lẽ vì Hương Điểm nói chuyện vui vẻ, duyên dáng và có nhiều chất nước mắt hơn các cô cậu trẻ tuổi khác. Một điều nữa là tuy sống ở đây khá lâu song nàng nói tiếng Việt lưu loát, không có giọng trọ trẹ của giới trẻ Việt ở Mỹ nói tiếng mẹ đẻ.

- Bác thích đọc sách lắm hả?

- Thích lắm. Nó là bạn của bác...

- Bác đọc sách gì?

- Gì cũng đọc. Truyện dài, truyện ngắn, tiểu thuyết, nghiên cứu về chiến tranh Việt Nam, địa lý, sử ký. Gặp cuốn nào đọc cuốn đó...

- Mai một bác cho cháu mượn vài cuốn nghe. Cháu muốn biết về văn hóa của nước mình...

An Hóa cười gật đầu nói với giọng sầm sập.

- Ừ khi nào rảnh cháu lại nhà bác đi. Bác nấu cho cháu ăn rồi bác chỉ cho cháu sách về sử địa. Bác có nhiều lắm...

Thức ăn được mang ra. Gắp thức ăn bỏ vào đĩa của An Hóa trước rồi sau đó mới gắp cho mình, Hương Điểm vui vẻ nói.

- Bác ăn đi bác... Bác vừa ăn bác vừa kể chuyện cho cháu nghe...

- Kể chuyện gì?

- Chuyện gì cũng được. Chuyện đi lính, chuyện gia đình...

An Hóa cười cười nhìn người đàn bà trẻ tuổi đang ngồi ăn trước mặt mình.

Mái tóc huyền bóng mượt. Vàng trán rộng thông minh mà bướng bỉnh, đôi mày rậm và cong một cách tự nhiên. Mũi cao và kín. Miệng nhỏ với đôi môi dày. Da mặt mịn màng. Cặp mắt to dài long lanh và tinh anh.

- Bộ bác coi tướng cháu à?

Hương Điểm hỏi và An Hóa cười cười.

- Ừ... Cháu muốn bác kể chuyện thời bác kể chuyện về tướng số cho cháu nghe. Cháu tin tướng số không?

Ngần ngừ giây lát Hương Điểm cười.

- Cháu hồng biết. Có lẽ không tin mà nếu có cũng không nhiều lắm...

Uống một ngụm trà cho thấm giọng An Hóa cười cất tiếng.

- Kể về tướng số thời câu chuyện về ông Mạc Đình Chi là câu chuyện lý thú nhất. Theo lời truyền tụng thời ông ta xuất thân nơi cùng đinh nghèo khổ nhưng thông minh xuất chúng. Có thuyết còn nói là mẹ của ông ta nhà nghèo, ở ven rừng, một bữa đi vào rừng lượm củ bị khỉ đè nên sinh ra ông

ta...

Hương Diễm ré lên cười hắc hắc khi nghe ông bác già kể tới chỗ bị khi đè nên sinh ra ông ta...

- Sở dĩ người ta đồn cha của Mạc Đình Chi là khi vì tướng của ông ta như khi. Có lẽ ông ta xấu trai và tướng điệu giống như khi. Tuy hình dung xấu xí và tướng tá dị hợm song Mạc Đình Chi lại thông minh, học một biết mười nhờ vậy mới thi đậu trạng nguyên...

- Trạng nguyên là gì hả bác?

Hương Diễm ngắt lời. Nhân đó An Hóa mới gấp miếng thịt gà bỏ vào miệng rồi mới trả lời.

- Trạng nguyên là tiến sĩ... là ông tiến sĩ đậu hạng nhất...

- Như vậy thời đâu có gì đặc biệt. Cháu...

Nói tới đó Hương Diễm chợt đưa tay lên bịt miệng mình lại không cho nói nữa. An Hóa nhìn cô cháu gái mới quen dăm dăm.

- Bộ cháu là tiến sĩ hả?

- Dạ hông... Cháu muốn nói là cháu cũng có thể học lấy bằng tiến sĩ nếu cháu chịu khó học...

An Hóa cười gật gù.

- Tiến sĩ thời bây giờ học đã khó mà ngày xưa còn khó gấp trăm lần. Mấy ngàn học sinh trong nước đi thi mà người ta chỉ lấy có một người...

- Một người...?

Hương Diễm lập lại với vẻ hoài nghi. An Hóa quả quyết.

- Một người. Người giỏi nhất trong mấy ngàn sĩ tử đó được gọi là trạng nguyên. Để bác nói tiếp chuyện về tướng của ông Mạc Đình Chi. Sau khi đậu trạng nguyên và ra làm quan thời gian, ông ta được lệnh dẫn đầu sứ bộ đi sang Tàu. Qua bên đó bằng trí thông minh tốt đỉnh và sức hiểu biết của một ông trạng nguyên, ông ta đã làm cho triều đình nước Tàu nể phục và vua Tàu phong cho ông ta chức lưỡng quốc trạng nguyên. Điều mà từ vua chí quan của Tàu thắc mắc là nếu theo thuật tướng số thời tướng của Mạc Đình Chi không thể nào đậu trạng nguyên được. Cái tướng của ông, ngày xưa thì có nước ở đợ hay cày ruộng, còn bây giờ thời drop out high school và đi chiên French fried với hamburger mà thôi...

Hương Diễm ré lên cười hắc hắc. Nhờ đưa cái khăn ăn lên che miệng nên tiếng cười của nàng mới không làm phiền những người ngồi bàn bên cạnh. Lau nước mắt nàng nhìn An Hóa.

- Cháu thích nghe bác kể chuyện...

Ăn tiếp miếng thịt gà trong đĩa, uống ngụm nước đá lạnh An Hóa tiếp tục kể.

- Để giải tỏa sự thắc mắc đó vua Tàu triệu các ông thầy tướng số giỏi nhất nước tới coi tướng cho Mạc Đình Chi. Theo tướng số thời con người ta ai cũng có tướng và có tới ba thứ tướng. Thứ nhất là lộ tướng, thứ nhì là ẩn

tướng và cuối cùng là tiềm tướng. Lộ tướng của ông tiến sĩ họ Mạc thời không có gì đặc biệt vì ông có tướng đi như khi đột, mặt như khi già, tay chân khều khào như khi con...

Dù đã lấy khăn che miệng mà tiếng cười của Hương Diễm vẫn phát ra khiến cho ba người ngồi bên cạnh phải quay nhìn.

- Coi lộ tướng không có gì đặc biệt, các ông thầy tướng của Tàu mới xin với Mạc Đình Chi cho phép họ coi ẩn tướng, tức là các dấu vết đặc biệt ẩn trong người. Mạc Đình Chi ưng thuận liền vì chính ông cũng thắc mắc muốn biết trong người mình có cái gì đặc biệt hoặc khác thường. Trút bỏ quần áo xong, các ông thầy tướng đưa nhau xem xét khắp thân thể. Rót cuộc họ cũng không tìm ra cái gì để dẫn tới kết luận là nhờ lộ tướng, ẩn tướng hay tiềm tướng mà Mạc Đình Chi được phong cho chức trạng nguyên của cả hai nước. Mọi người đều thất vọng và bỏ cuộc. Chỉ riêng có một ông thầy tướng già chưa chịu thua. Qua kinh nghiệm ông ta biết trong người của Mạc Đình Chi phải có một điểm gì khác người thường và vô cùng đặc biệt mới làm cho ông ta trở thành một nhân vật xuất chúng. Nhờ kinh nghiệm và kiên nhẫn nên cuối cùng ông ta mới khám phá ra cái tiềm tướng của Mạc Đình Chi... An Hóa ngừng nói tùm tùm cười. Hương Diễm cũng nhìn người kể chuyện một cách chăm chú như chờ nghe mà dù suy nghĩ nòng cũng không đoán ra kết cuộc.

- Đoạn cuối này hơi kỳ kỳ. Cháu làm ở nhà thương chắc quen với cảnh máu me và dơ dáy...

- Bác cứ nói, nói hết. Cháu không ngại chuyện đó đâu dù đang ăn uống... Khẽ gạt đầu An Hóa cười kể tiếp.

- Sau mấy ngày rình rập mọi cử động, theo dõi sinh hoạt thường ngày của Mạc Đình Chi ông thầy coi tướng tìm ra giải đáp. Số là hai ba bữa vị trạng nguyên họ Mạc bị bón, nên khi ông đi cầu thời phân của ông còn nguyên hình dáng. Cũng nhờ hình dáng của cục phân mà ông thầy Tàu mới biết cái tiềm tướng quái lạ, trên đời có một không hai của ông Mạc. Thường thường cục phân của chúng ta đều hình tròn còn của ông Mạc Đình Chi lại hình vuông...

Không nhịn được Hương Diễm ré lên cười hắc hắc. Nàng cười nhiều tới chảy nước mắt và mặt đỏ au. Dù biết ông bác già xạo mà nàng vẫn cười vì nhận ra điểm thâm thúy trong câu chuyện kể của ông ta.

- Vậy mai mốt chắc cháu phải nhờ bác coi tướng của cháu để kiểm xem cháu có ẩn tướng hay tiềm tướng...

Nói tới đó nàng kịp dừng lại đúng lúc. Mặt của nàng hồng lên vì mắc cỡ. Muốn xem ẩn tướng hay tiềm tướng là nàng phải thoát y. Ý tưởng đó làm cho nàng mắc cỡ dù đã gọi An Hóa bằng bác. May mà ông bác già, có lẽ vì lãng tai không nghe nên im lặng ăn hết thức ăn trong đĩa. Ăn xong Hương

Điểm đòi trả tiền song An Hóa nhất định không chịu. Cuối cùng nàng giành cho tip . Khi trở về nhà thấy hơn 9 giờ và biết Hương Điểm ngày mai còn phải đi làm nên An Hóa không muốn vào nhà.

- Cháu sẽ gọi và mời bác tới nhà gặp ba cháu. Thỉnh thoảng nếu buồn bác gọi nói chuyện với cháu. Cháu thích nói chuyện với bác...

- Nếu không có gì phiền cho cháu...

An Hóa nói nhỏ. Hương Điểm cười nhẹ.

- Dạ không có gì phiền. Nhà chỉ có cháu với ba mà ba già lẫn thành ra cũng không có nói chuyện nhiều...

- Ủ... Vậy thì bác sẽ gọi rủ cháu đi River Park ăn kem...

Hương Điểm cười vui vẻ. Đứng nhìn theo chiếc xe của An Hóa mất nơi khúc quanh nàng mỉm cười nhớ tới câu chuyện coi tướng của ông bác già.

Vật Nặng Sau Hè

Chương 3

12 giờ trưa. Đang sửa soạn ăn trưa An Hóa nghe điện thoại nhà của mình reo.

- Alo...

An Hóa lên tiếng. Một giọng cười thanh thanh vang lên.

- Dạ chào bác. Bác mạnh hôn bác...

An Hóa hơi mỉm cười vì biết đó là Hương Điểm.

- Dạ bác cũng mạnh, còn cháu?

- Dạ... Cháu mạnh. Bác nói chuyện với cháu mà bác dạ thừa làm cháu tổn thọ...

Dứt câu nói là tiếng cười hắc hắc cùng với âm thanh là là vang trong điện thoại.

- Cháu đang làm gì đó?

- Dạ cháu đang ăn trưa. Cháu gọi cho bác biết là tối mai 7 giờ cháu mời bác tới nhà ăn tiệc với ba cháu... Như vậy có gì phiền không bác?

Hương Điểm nghe đầu giây điện thoại bên kia có tiếng cười khẽ vang cùng giọng nói trầm và chậm rãi.

- Không có gì phiền đâu cháu. Bác cũng muốn có dịp tới nhà thăm ba cháu. Có bạn trò chuyện chắc ba cháu sẽ bớt buồn và cô đơn hơn...

- Dạ cháu cảm ơn bác...

- Không có gì... Chiều mai bác sẽ tới...

- Dạ... Cháu chào bác và sẽ gặp bác...

Dứt cuộc nói chuyện Hương Điềm ngồi im nhìn ra khung cửa sổ rộng. Nắng vàng hực dọi trên nóc tầng lầu phía bên kia. Hơi lạnh của máy điều hòa không khí toát ra thành âm thanh rì rầm đều đều. Bỗng dưng nàng khe khẽ thở dài. Đời sống nhàm chán, vô vị, trống rỗng và hầu như không có một mục đích hay cái gì để cho mình đeo đuổi hoặc cố gắng thực hiện. Nàng cảm thấy như mất hướng đi khiến mình phải lao đao, ngã nghiêng hoặc bối rối. Nàng cảm thấy như đời sống của mình thiếu đi một cái gì không rõ rệt. Một ngày như mọi ngày, được lập đi lập lại như một công thức, riết rồi nàng có cảm tưởng mình là một robot biết suy nghĩ. Sáng. 6 giờ thức dậy. Tắm rửa. Làm vệ sinh. Trang điểm. Ăn điểm tâm bằng một chén cereal, một ly sữa tươi hoặc nước cam. 7 giờ 15 ra khỏi nhà. 7 giờ 45 tới sở làm. Đi thang máy lên tầng lầu ba vào văn phòng làm việc. 5 giờ rưỡi chiều ra khỏi sở. Đi bộ nửa giờ xong về nhà. Hỏi thăm sức khỏe của ba. Thay quần áo. Nấu bữa cơm chiều. 7 rưỡi giờ ăn tối. 8 giờ đọc sách báo hoặc đàn hát. 9:45 giờ đi tắm. 10 giờ xem tin tức. 10 rưỡi đi ngủ. 6 giờ sáng thức dậy. Tất cả được làm đi làm lại. Ngày này sang ngày khác. Một ngày 24 giờ. Một tuần lễ bảy ngày. Một năm 52 tuần lễ. Một năm 365 ngày. Như thế đời sống đều đặn trôi đi trong lặng lẽ và rỗng tuếch. Cũng may là công việc của hãng khá bận rộn khiến cho thời giờ qua mau hơn nếu không chắc tâm hồn của nàng phải lâm vào cơn khủng hoảng càng ngày càng gia tăng tới mức độ trầm trọng. Nàng biết có hai điều giữ thăng bằng cho tâm hồn của mình là lòng thương yêu người cha già và một chút tin tưởng vào một điều gì tốt đẹp sẽ xảy ra trong tương lai. Điều này thật mơ hồ, như là điểm sáng lung linh, nhạt mờ song cũng đủ chiếu rọi để nàng làm điểm tựa mà tin tưởng và tiếp tục sống, dù đời sống trống rỗng và vô vị.

An Hóa mở mắt. Sau giấc ngủ trưa ngắn anh cảm thấy khỏe khoắn hơn. Chông tay ngồi dậy anh nhìn đồng hồ trên tường. 2 giờ 37 phút. Không hiểu nghĩ sao anh lại buông mình xuống nệm. Chiếc giường king size rộng thênh thang. Tấm vải trải giường nhàu nát, cũ kỹ và bốc mùi hăng hăng. Anh tự hỏi bao lâu rồi mình chưa giặt tấm vải trải giường, mền và áo gối. Có lẽ từ lâu lắm rồi. Có lẽ hơn một năm. Trần nhà và bốn bức vách màu trắng bây giờ biến thành màu ngà ngà vì lâu ngày không được sơn sửa lại. Sống một mình trong căn nhà nhỏ hai phòng ngủ mấy chục năm anh đâm ra không quan tâm lắm về chuyện sửa chữa hoặc tân trang lại ngôi nhà của mình. Từ khi được tin vợ và hai con chết trong chuyến vượt biên thời mọi việc và mọi sự đối với anh không còn quan trọng nữa. Sống cũng được mà chết cũng

được. Sở dĩ anh còn sống tới ngày hôm nay vì anh không thể chết. Anh không thể tự tử hoặc không muốn tự tử. Do đó anh phải kéo lê đời sống của mình. Nhiều khi anh mong ước mình bị bệnh để được chết. Đó như là một lối thoát.

Hồi nhỏ người An Hóa nghe tiếng gió rì rào hàng cây thông sau nhà. Tiếng thông reo gọi anh nhớ Đà Lạt. Tuy thời gian lâu mấy chục năm song trong tâm tưởng của anh tiếng thông reo của Đà Lạt vẫn còn âm hưởng như mới hôm nào. Hè năm học đệ tam chấm dứt. Thằng bạn thân ngồi cạnh rủ anh lên Đà Lạt chơi. Nó có người cậu dạy học trên đó. Được má cho phép anh khăn gói theo thằng bạn thân lên Đà Lạt nghỉ hè ba tháng. Đây là kỷ niệm đẹp nhất mà anh còn nhớ hoài. Thằng bạn thân có một người chị bà con cũng học đệ tam và cùng bằng tuổi của anh. Do đó suốt ba tháng hè cô ta và anh trở thành đôi bạn thân, rong chơi khắp nơi và hình ảnh của cô ta còn lưu lại trong anh cho tới ngày hôm nay.

An Hóa ngồi dậy. Cuối cùng anh cũng phải ngồi dậy vì không thể nằm trên giường lâu hơn nữa. Nằm nhiều quá anh cảm thấy người mỏi mệt và yếu ớt. Huống chi anh cần làm xong cái bồn bông bên hông nhà đã bị bỏ dở dang mấy tuần nay vì mưa và vì mệt nhọc. Ăn tô bún bò xào dầm bụng xong anh thay bộ quần áo cũ rồi mở cửa bước ra sân. Tuy còn mấy ngày nữa mới bắt đầu mùa hè song trời đã nóng nực. Nắng rực rỡ làm chói mắt khiến cho anh phải nhắm lại rồi lát sau mới mở ra. Mở cửa sau của nhà xe, đội lên đầu cái nón lưỡi trai, anh bước ra sân cỏ rồi đi chậm ra hông nhà bên trái. Hơn nửa tháng trước đây, đứa cháu gọi bằng cậu ở Denver đi nghỉ hè ở Orlando, trên đường về nhà đã ghé thăm anh. Hai cậu cháu trò chuyện nhiều và nó nêu ý kiến với anh trồng bông hồng bên hông. Dù không muốn nhưng để làm vui lòng cháu anh ưng thuận. Hai cậu cháu hì hục đi mua cây về làm bồn bông. Tuy nhiên thằng cháu trai chỉ ở chơi có hai ngày thành ra phần còn lại anh phải làm. Cũng vì vậy mà công việc chậm lại nhiều và lại anh cũng không có gì phải gấp rút. Làm cỏ cho sạch, xới đất cho nhuyễn xong trộn phân; công việc không có gì nặng nhọc nhưng lại mất thời giờ. Hôm nay anh phải làm nốt phần cuối cùng là đào lỗ để đặt các cây bông hồng xuống. Mới đào có ba cái lỗ mà mồ hôi nhễ nhại vì nhiệt độ hơn 90 độ F. Nghỉ một giây lát anh tiếp tục đào tiếp cho tới khi không còn chỗ trống. Tạm hài lòng anh đặt tất cả bụi hồng vào lỗ xong lấp đất lại rồi tưới nước ướt đầm trên mặt. Nhìn đồng hồ chỉ 5 giờ rưỡi anh thu dọn dụng cụ xong trở vào nhà. Không khí trong nhà mát lạnh làm cho anh khỏe khoắn. Uống cạn ly nước anh bắt đầu tắm

rửa rồi thay quần áo. 6 giờ rưỡi anh rời nhà. Nắng chói chang. Mặt trời còn ở trên đọt cây cao. Chừng mười lăm phút sau anh quẹo vào con đường nhỏ có tên Cherry Wood và sau cùng ngừng trước ngôi nhà gạch mang số 1125. Mở cửa xe anh đứng nhìn quanh quất. Bước lên tam cấp anh dừng lại trước cánh cửa sơn màu xanh nhạt. Cửa mở khi anh định đưa tay bấm chuông. Hương Diễm hiện ra với mái tóc vấn cao bày cái cổ trắng ngần. Đôi mắt long lanh, nụ cười tươi vui, cô chủ nhà chào khách bằng giọng nói thanh thanh.

- Dạ bác... Mời bác vào...

- Chào cháu...

Liếc nhanh ông bác già cô chủ nhà cười nói đùa.

- Bác diện đẹp cháu thấy bác còn phong lắm...

An Hóa cười nhẹ bước vào phòng khách trang hoàng giản dị. Ba cái ghế da cũ. Chiếc bàn hình chữ nhật cũng cũ. Trong góc phòng cái đèn có chụp tỏa ánh sáng mát dịu. Ba bức vách có ba bức tranh, một khảm xa cừ, một bằng lụa và một sơn mài. An Hóa chú ý tới bức tranh lụa vẽ hình một thiếu nữ mặc áo dài.

- Dạ bác ngồi... Để cháu vào đón ba cháu...

Nghe tiếng chân An Hóa ngược nhìn. Ánh chống gậy chậm chạp bước ra.

An Hóa đứng lên vui vẻ chào đón.

- Chào anh... Lâu quá tôi mới gặp lại anh...

Ánh run rẩy bắt tay An Hóa.

- Chào anh... Tôi không thấy anh già đi chút nào hết...

An Hóa nói trong tiếng cười vui.

- Già chứ anh. Tóc bạc gần hết. Bởi vậy cháu Hương Diễm mới gọi tôi là ông bác già...

Hương Diễm bật cười. Nhìn An Hóa nàng nói đùa.

- Từ nay cháu không gọi là ông bác già nữa mà gọi là ông chú già được hôn bác?

Ngồi xuống ghế An Hóa trả lời.

- Cháu gọi gì cũng được. Bác không sợ già đâu...

Để cho hai ông già ngồi ôn lại chuyện xưa cũ, Hương Diễm vào trong bếp sửa soạn cho xong bữa ăn tối. Hai ông lính già nhắc từ chuyện hồi còn học tiểu học ở Bến Tre, trung học rồi lan man sang chuyện lính. Người ở hải quân, người thuộc sư đoàn 7, họ vừa uống trà vừa cười nói huyền thiên. Vừa bày chén đĩa lên bàn ăn Hương Diễm thầm cảm ơn An Hóa khi nghe tiếng cười sảng khoái của ba. Ít khi nào nàng nghe ba của mình cười vui như vậy. Bước ra phòng khách, đứng sau chiếc ghế da, ôm vai ba nàng cười nói.

- Con xin lỗi ba với bác ngưng câu chuyện một chút. Mời ba và chú...

Nàng cười nhìn An Hóa khi nói tới tiếng chú.

- ... vào ăn để thức ăn nguội mất ngon...

Hai ông già đứng lên. Hương Điểm ngồi đầu bàn còn An Hóa ngồi bên trái.

- Cháu có chỗ giò cho bác lai rai... Bác uống được rượu chát?

An Hóa gật đầu cười.

- Cháu cho bác một ly nhỏ thôi...

Hương Điểm rót cho ba ly nước cam, An Hóa ly nhỏ rượu chát và mình một ly nước lạnh. Vừa ăn nàg vừa chăm sóc cho hai ông già trong lúc lắng nghe câu chuyện lính của hai người. Nàng biết muốn nói chuyện với An Hóa nàng phải tìm hiểu về quá khứ của ông ta. Vì vậy nàng chú tâm vào câu chuyện và cố gắng nhớ những gì ba và An Hóa nói với nhau. Bữa ăn tối kéo dài gần một giờ đồng hồ mới xong. Hai ông già lại kéo nhau ra phòng khách uống trà và tiếp tục chuyện lính đã bị đứt quãng. Dọn dẹp nhà bếp xong thấy đã hơn 8 giờ rưỡi Hương Điểm vào phòng riêng thay quần áo rồi trở ra cười nói với ba của mình.

- Tối giờ rồi ba...

Ông Ánh cười với con gái.

- Hôm nay ba gặp bác An Hóa nói chuyện vui quá...

Hương Điểm hướng về chỗ ông bác già đang ngồi.

- Dạ... Con sẽ mời bác An Hóa tới chơi với ba thường xuyên hơn... Bây giờ đã tới giờ ba uống thuốc và đi nghỉ...

Run rẩy đứng lên Ánh bắt tay An Hóa.

- Anh ngồi chơi. Tôi xin phép anh đi nghỉ trước. Con nhỏ này coi vậy mà khó tính lắm anh...

An Hóa cười nhìn Hương Điểm và thấy cô cháu gái cũng đang nhìn mình cười với vẻ tinh nghịch.

- Bác ngồi chơi để cháu cho ba cháu uống thuốc xong sẽ ra đây nói chuyện với bác...

- Cháu cứ thông thả lo cho ba đi... Bác không có trốn đâu mà sợ...

Cười thánh thót Hương Điểm dìu ba đi vào phòng ngủ. Lát sau nàng trở ra phòng khách.

- Bác uống thêm rượu nhen bác...

Hương Điểm hỏi và An Hóa lắc đầu.

- Cám ơn cháu nhưng một ly đủ rồi...

- Bác cứ việc uống có gì cháu đưa bác về cũng được. Cháu cũng muốn uống một ly vậy bác uống một ly với cháu nhen...

Hương Điểm nhõng nhẽo và An Hóa gật đầu ưng thuận. Bỏ vào trong bếp giầy lát nàng trở ra với hai ly rượu chát. Hai người im lặng uống rượu.

Hương Điểm không hiểu lý do gì mà lần này nàng cảm thấy ngượng ngùng không biết nói chuyện gì. Phần An Hóa cũng vậy. Anh cũng cảm thấy không được tự nhiên và thoải mái khi ngồi đối diện với Hương Điểm.

- Ngày mai cháu không có đi làm?

- Dạ không. Bởi vậy cháu mới dám cụng ly với bác...

Nói xong nàng cất tiếng cười và An Hóa cũng cười theo. Nhờ tiếng cười mà hai bác cháu cảm thấy thoải mái hơn một chút. Nâng ly rượu lên nàng đưa ra trước mặt ông bác già như tỏ ý mời. Mỉm cười An Hóa đưa cái ly rượu của mình chạm nhẹ vào ly của Hương Điềm.

- Cháu tính nhậu với bác hả. Bác già rồi mà còn gân lắm...

Hương Điềm bật cười thánh thót. Liếc về phòng ngủ của ba thấy đã tắt đèn nàng nói nhỏ với An Hóa.

- Cháu mời bác xuống phòng giải trí. Cháu sợ làm ồn...

- Đúng đó. Mình không nên làm ồn vì ba cháu khó ngủ...

Hương Điềm đi xuống cầu thang trước còn An Hóa theo sau. Chiếc đèn đặt trong góc phòng tỏa ánh sáng mờ mờ. Căn phòng nhỏ ấm cúng, ngăn nắp và sạch sẽ.

- Bác thích nghe nhạc hôn bác?

Hương Điềm hỏi trong lúc ngồi xuống ghế nệm. An Hóa ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

- Thích... Mặc dù nghe nhạc thì buồn nhưng bác vẫn thích...

Đưa ly rượu lên nhấp môi Hương Điềm cười.

- Cháu cũng vậy. Mỗi lần nghe nhạc cháu lại nhớ má cháu...

Khẽ gật đầu An Hóa nhìn quanh quất căn phòng. Thấy cái mike đặt trên đầu tivi anh cười hỏi.

- Chắc cháu hát hay lắm hả?

Hương Điềm cười thánh thót lắc lắc mái tóc huyền.

- Dạ hông... Dở lắm bác ơi...

- Như vậy là cháu biết hát?

An Hóa nhấn mạnh câu nói của mình. Hương Điềm cười nhìn ông bác già.

- Có thể là như dzậy...

An Hóa bật cười vì câu trả lời mơ hồ của người đối thoại.

- Chuyện cháu hát hay hoặc dở để người nghe phê bình. Bác chưa nghe nên không có ý kiến...

Hiểu ý của An Hóa muốn nghe mình hát Hương Điềm nói với giọng buồn buồn.

- Má cháu hát hay lắm. Lúc còn nhỏ má cháu dạy cháu hát thành ra cháu cũng biết chút ít. Sau đó vì ở xa ba má nên cháu bỏ không có hát cho tới khi về lại mái nhà xưa. Khi nào buồn cháu hát để quên buồn, để nhớ má...

Với tay lấy cái remote control Hương Điềm mở tivi và dàn stéreo.

- Cháu xin hát bài Đôi Cả Thiên Thu Tiếng Mẹ Cười của Võ Tá Hân cho bác nghe thử... Dở bác đừng có cười ghen...

An Hóa gật đầu cười thay cho câu trả lời. Hương Điềm bấm nút. Nhạc cất lên buồn chơi vơi trong căn phòng im lặng.

- Nhắc chiếc phone lên bỗng lặng người
Tiếng ai như tiếng lá thu rơi
Mười năm mẹ nhĩ mười năm lẻ
Chỉ biết âm thầm thương nhớ thôi
Hôm ấy con đi chẳng hẹn thề
Ngựa rừng xưa lạc dấu sơn khê
Mười năm tóc mẹ màu tang trắng
Trắng cả lòng con lúc nghĩ về...
Con đi góp lá ngàn phương
Đốt lên cho đời tan khói sương
Con đi xin mẹ hãy chờ
Ngậm ngùi con dấu trong thơ
An Hóa cúi nhìn xuống thảm màu xanh. Tiếng hát của Hương Diễm mừng
tượng như tiếng nghẹn ngào và than khóc khiến cho anh phải ngược lên
nhìn. Ánh đèn mờ mờ từ trên tường dội xuống mái tóc huyền buông lơ lửng trên
vai áo trắng. Nửa khuôn mặt nhìn nghiêng với sóng mũi cao, làn da mặt
trắng và cái miệng mở ra thành tiếng hát ngọt mềm chở chất tình cảm.
- Đau thương con viết vào trong lá
Hơi ấm con tìm trong giấc mơ
Con đi xin mẹ hãy chờ
Ngậm ngùi con dấu trong thơ
Nghe tiếng mẹ như tiếng nghẹn ngào
Tiếng người hay chỉ tiếng chiêm bao
Mẹ xa xôi quá làm sao với
Biết đến bao giờ trông thấy nhau
Nghe tiếng mẹ ơi bỗng lặng người
Giọng buồn hơn cả tiếng mưa rơi
Ví mà con đổi thời gian được
Đổi cả thiên thu tiếng mẹ cười...
An Hóa cảm thấy hụt hẫng khi tiếng hát của Hương Diễm từ từ nhỏ dần rồi
mất hẳn. Âm thanh dứt song âm hưởng còn đọng lại trùng trùng trong căn
phòng dường như phảng phất mùi nước hoa của người đàn bà ngồi cúi đầu
xuống. An Hóa thở dài nhẹ nhẹ.
- Cháu hát làm bác buồn muốn khóc. Nhớ má bác dù bà mất đã lâu rồi...
- Cháu xin chia buồn với bác...
An Hóa cười hiền.
- Có gì đâu. Sinh, bệnh, lão, tử mà cháu. Chết là thoát được phiền não. Như
bác đây...
Nói tới đó An Hóa ngừng lại. Nhìn Hương Diễm anh cười tiếp.
- Bác có người quen có studio nhạc ở Atlanta. Nếu cháu muốn bác đưa cháu

tới gặp ông ta để thâu...

Hương Diễm lắc đầu cười.

- Cháu hát dở mà thu đĩa người ta cười chết...

Uống một hớp nhỏ rượu chát An Hóa đùa.

- Cháu có một người ái mộ đủ rồi...

Hương Diễm cười thánh thót vì hiểu ý của An Hóa.

- Bác muốn nghe nữa hôn cháu hát cho bác nghe...

An Hóa gật đầu liên.

- Muốn... Bác có thể ngồi nghe cháu hát suốt đêm...

Hương Diễm cười chúm chím cầm lấy cái mike đoạn bấm nút remote control. Nhạc nổi lên buồn nhưng cũng không buồn bằng tiếng hát lắt lầy sâu của Hương Diễm. An Hóa cảm thấy mắt mình cay cay khi nghe bốn câu đầu.

- Đêm nay trên lưng hoa vàng

Lấy bình rượu uống cho tan nỗi buồn

Một ly để nhớ quê nhà

Còn ly này nữa tủi hờn tuổi xanh

Trăng soi quán vắng một mình

Sương cài mái tóc mặc tình gió hôn

Rót thêm đi rượu vẫn còn

Chưa tan nỗi nhớ chưa mòn cơn điên

Uống đi rượu với ưu phiền

Đầy ly ta cạn cho mềm môi nâu

Hỏi ngày mai biết về đâu

Đó ai biết được vó câu bụi mờ...

Hương Diễm hơi chúm chím cười khi thấy An Hóa đưa ly rượu lên tỏ ý mời mình cùng ly. Gật đầu nàng cầm ly rượu đưa lên. An Hóa đọc trong mắt của cô cháu gái một ý nghĩ như hẹn hò, như mời mọc khiến cho anh cũng mỉm cười gật đầu uống một ngụm nhỏ. Tự nhiên anh cảm thấy rượu ngọt và ngon vô cùng.

- Đêm nay uống rượu với thơ

Ngả nghiêng trời đất vẫn chưa lịm hồn

Ta chìm giữa vũng cô đơn

Bình tan ly nát vẫn buồn rượu ơi!

Đêm nay dưới ánh sao trời

Riêng mình ta giữa quăng đời quạnh hiu

Uống bao nhiêu, sao vẫn buồn

Rượu vào lệ mãi giọt theo chân chường

Quê hương xa khuất chân trời

Trăng vàng xưa cũ lạnh lòng hiên ngoài

Mênh mông đất khách đoạn trường

Bước chân nẻo lạ dặm về xa xăm...

Tiếng hát dứt làm cho An Hóa nghe như có cái gì mất mát.

- Mời bác...

Hương Diễm đưa ly rượu lên. An Hóa nhẹ lắc đầu.

- Thôi bác còn phải lái xe về...

Hương Diễm cười thánh thót.

- Nhà cháu có ba phòng. Cháu đã soạn sẵn một phòng rồi nếu bác không chê...

- Chê thời bác không chê... nhưng uống bao nhiêu sao vẫn buồn... bình tan ly nát vẫn buồn rượu ời...

- Có thể tại bác không có người đối ẩm...

Hương Diễm uống cạn ly sau khi nói. An Hóa nhận thấy làn da mặt của nàng hồng lên dưới ánh đèn. Mắt của nàng long lanh hơn. Nụ cười cũng tươi hơn. An Hóa cạn ly rượu. Đứng lên Hương Diễm đưa tay ra như có ý nói An Hóa đưa ly cho mình lấy thêm. Chần chừ giây lát An Hóa đưa ly rượu cho nàng và cười nói.

- Chắc bác phải ngủ nhờ nhà cháu đêm nay. Ngày mai ba của cháu có hỏi thời bác sẽ nói Hương Diễm phục rượu tôi say không lái xe về được...

Hương Diễm cười. Tiếng cười như tiếng reo vui. Quay lưng đi ra tới cửa nàng nói vọng lại.

- Ba cháu không tin bác đâu bác ời...

Lát sau Hương Diễm trở lại với hai ly rượu đầy nửa. An Hóa trợn mắt.

- Cháu không sợ say à?

- Sợ chứ nhưng...

Ngừng nói nàng trao ly rượu cho An Hóa xong tới ngồi trên cái ghế đối diện.

- Cháu muốn cụng ly với bác cho bác vui...

An Hóa thở dài. Giọng nói của anh trầm xuống thấp.

- Cám ơn cháu... Mình sống tự do nhưng mà buồn. Có thể đó là cái giá của tự do...

- Tại sao sống ở đây mà bác buồn...

An Hóa cúi nhìn vào ly rượu đang cầm trên tay. Hương Diễm im lặng nhìn người bác già. Ông ta là hình tượng của cô đơn, của nỗi buồn và của tuổi già. Mái tóc điểm sương hơi dài vì không được cắt tỉa thường xuyên. Khuôn mặt xương xương gầy nếu không muốn nói là hốc hác. Ánh mắt u uẩn, thấp thoáng một vẻ gì như bần khổ, thấp thỏm và cam chịu số phận hẩm hiu của mình. Nó như sự nhằn nại và một chút buông xuôi.

- Mình buồn vì không có gì vui, không có gì để cho mình vui. Quá khứ đẹp mà xa xăm. Hiện tại thời rỗng trống còn tương lai là nấm mồ. Đối với một người đợi chết, chờ đi hết một đời người thời có gì mà vui...

Hương Diễm ứa nước mắt. Nàng hiểu tâm trạng của An Hóa. Đó cũng là tâm trạng của ba nàng, chú nàng, của những người lính thua trận. Dĩ vãng của họ đẹp. Quá khứ của họ hào hùng. Bởi vậy mà họ không chịu từ bỏ. Có người nói người ta sống cho hiện tại và tương lai. Điều đó có lý. Tuy nhiên đối với An Hóa điều này không thích hợp và không cần thiết. Thứ nhất anh không thể hội nhập vào xã hội mà anh đang sống. Đúng hơn anh không muốn hội nhập vào. Anh từ chối nó. Anh như một kẻ đứng bên lề đường nhìn dòng người lũ lượt đi mà không muốn bước chân vào. Đối với xứ sở này anh là kẻ tạm trú. Rồi một lúc nào đó kẻ tạm trú sẽ trở về nơi chốn mà hắn đã bỏ đi. Tạm trú thời hội nhập làm gì để mình không còn là mình. Hội nhập vào xã hội này dù ít hay nhiều mình cũng mất đi cái của mình, sẽ bị cái guồng máy lôi cuốn và nghiền nát. Điều đó nàng đã thấy ở một số người. Cộng sản dùng súng ống để kiểm chế con người, còn tư bản thời xử dụng nhu cầu để trói buộc con người. Hai đường lối khác nhau song tựu chung cùng nhằm một mục đích. Chỉ có một điều khác biệt là trong xã hội tư bản con người tự do làm nô lệ cho những ước vọng của chính mình. Nhu cầu nhiều quá do đó chúng ta phải làm nhiều để thỏa mãn nhu cầu của mình. Bởi vậy mới có người nói tự do là từ bỏ mọi ước vọng của mình. Hương Diễm không biết An Hóa có nghĩ như vậy không nhưng xuyên qua cách ăn mặc nàng biết ông bác già không chú trọng tới y phục. Cái áo sơ mi không rách nhưng cũ. Chiếc quần xộc xệch. Đôi giày cũng cũ. Cái xe cũng cũ. Bởi vậy người cũng cũ luôn. Hương Diễm mỉm cười vì ý nghĩ của mình.

- Nói đúng ra thời bác cũng có những lúc vui...

- Như lúc nào?

Hương Diễm lên tiếng. An Hóa cười đưa ly rượu lên.

- Như đang ngồi nghe nhạc và uống rượu với cháu đây. Dù không lấp được nỗi buồn nhưng cũng là niềm vui thấp thoáng...

- Vậy hả bác... Vậy thì mỗi tuần cháu mời bác tới nhà...

An Hóa lắc đầu cười.

- Cực cháu thôi. Cháu vừa đi làm, vừa lo cho ba bây giờ lại lo giải trí cho bác nữa...

Hương Diễm cười thánh thót.

- Chuyện đó bác để cháu lo. Còn nếu bác sợ cháu cực thời bác tới đây nấu cơm mời ba cháu và cháu ăn...

An Hóa cười lớn vì câu nói của cô cháu gái.

- Cháu có ý kiến hay... Để bác tính lại xong cho cháu biết... Bây giờ mình đi ngủ chưa cháu...

Hương Diễm liếc nhanh đồng hồ treo trên tường. 10 giờ. Nàng biết mấy người già như An Hóa thường đi ngủ sớm nhưng không hiểu nghĩ gì mà nàng lại lắc đầu nói với giọng đùa giỡn pha nũng nịu.

- Chưa bác ơi... Bác phải ngồi đây babysit cháu cho tới khi nào cháu buồn ngủ...

An Hóa cười hóp ngum rượu.

- Hồi nhỏ chắc cháu nhõng nhẽo dữ lắm...

- Dạ... Tới bây giờ vẫn còn nhõng nhẽo mà đôi khi còn nhiều hơn nữa...

Muốn cho An Hóa quên chuyện đi ngủ nên Hương Điềm phải tìm cách gọi chuyện.

- Bác đi lính thủy chắc bác đi nhiều nơi lắm hả bác?

- Nhiều lắm. Từ ngoài trung vào tới trong nam chỗ nào bác cũng có đi, có ghé. Nhất là trong miền nam...

- Bác biết lợi hôn bác?

Hương Điềm cười hắc hắc sau khi hỏi.

- Tại sao cháu hỏi vậy?

- Dạ tại cháu nghe nói nhiều người đi lính hải quân mà không biết lợi... Họ nói họ đi tàu thời cần gì biết lợi...

An Hóa cười hắc hắc.

- Bác lợi cũng được...

- Để hôm nào cháu rủ bác đi tắm hồ xem bác lợi giỏi hơn cháu không...

Nói tới đây thấy An Hóa đưa tay lên che miệng ngáp Hương Điềm cười đứng dậy.

- Bác buồn ngủ rồi. Thôi cháu tha cho bác không phải babysit cháu nữa. Để cháu chỉ phòng cho bác...

Hương Điềm đi trước. Nàng cảm thấy có chút dao động vì biết có người đàn ông đi sau lưng của mình. Dù đã già, dù được nàng gọi bằng bác, An Hóa vẫn là đàn ông. Đàn ông. Cái sinh vật đực này đối với nàng là thứ đáng thương mà cũng đáng ghét nhưng ghét nhiều hơn thương. Có nhiều đàn bà không may mắn về chồng con và nàng là một trong số những người đàn bà đó. Lấy chồng chỉ được hơn một năm là ly dị bởi vì không thể sống chung với nhau lâu hơn nữa. Cho tới giờ phút này nàng vẫn không hiểu tại sao mình có thể lấy một người mà mình không yêu. Có lẽ lúc đó nàng nghĩ là nàng yêu. Đó là một sai lầm. Tình yêu không là ý nghĩ. Tâm hồn của nàng được chia ra hai phần khác nhau là lý trí và tình cảm. Tình yêu là một rung động của tình cảm. Cũng như âm thanh của nốt nhạc là rung động của tình cảm bởi vì người đàn đã gọi gấm hay áp ủ tình cảm của mình trong âm thanh đó. Sau khi ly dị xong nàng ở vậy dù mới ngoài 30 tuổi. Sống một mình nàng khám phá ra nhiều điều hay ho. Tự do. Nàng muốn làm gì thời làm. Dĩ nhiên có đôi lúc cũng buồn vì cảm thấy trống trải; nhưng so với đôi lúc cũng buồn này nàng cảm thấy tự do đáng giá hơn nhiều. Từ khi về ở chung nhà với ba nàng cảm thấy bớt đơn độc hơn vì ít ra nàng có một người thân yêu kề cận và cần tới sự chăm sóc của mình.

An Hóa im lặng đi sau lưng của Hương Diễm. Anh ngửi được mùi hương dịu dàng toát ra từ mái tóc đen dài của nàng. Tóc của nàng thật đẹp. Đen bóng và mịn màng. Anh không thích màu đen trừ một điểm duy nhất nơi đàn bà. Đó là tóc đen, áo đen và mắt đen. Bây giờ đi sau lưng Hương Diễm nhìn mái tóc huyền mượt mà trong ánh đèn từ trên trần nhà dội xuống anh nhớ tới người vợ quá cố. Đông cũng có mái tóc gần giống như của Hương Diễm, chỉ dài hơn, có lẽ dài hơn nhiều. Lúc mới yêu nhau anh thường hay thắc mắc về cái tên của nàng. Đông. Cái gì đông. Tại sao lại đông mà không là thu, xuân. Dễ nghe hơn. Hoặc hạ. Tới chừng nàng nói thêm chữ lót là dạ thành ra Dạ Đông thời anh mới hiểu. Nàng còn thêm dạ là đêm chứ không phải dạ là dạ thừa đâu anh đừng hiểu lầm. Sau này thành vợ chồng và có con với nhau anh thường hay chọc vợ và đôi khi làm cho nàng giận vì nói lái hai tiếng Dạ Đông thành động đa. An Hóa thở dài nhớ tới vợ con. Họ chết ba mươi năm rồi mà họ vẫn ở trong lòng anh. Người chết không khổ. Chỉ có người sống mới nhớ. Nhớ là khổ.

- Có chuyện gì mà bác thở dài vậy bác?

Hương Diễm lên tiếng hỏi. Dường như nàng cảm thấy được tiếng thở dài thâm lặng của ông bác già.

- Bác đâu có thở dài?

An Hóa chối liên. Có lẽ anh không muốn gọi lòng thương hại của Hương Diễm.

- Có... Cháu nghe bác thở dài...

An Hóa cười nhỏ.

- Là à nghe... Bác không nghe bác thở dài mà cháu lại nghe... Hay là cháu thở dài mà cháu không biết...

Hương Diễm bật cười. Nàng biết ông bác già ngụy biện.

- Phải hôn đó... Bác thở dài mà bác không dám nhận...

An Hóa cười lên tiếng. Giọng của ông ta trầm và khàn khàn.

- Bác nhớ vợ của bác. Đi sau lưng cháu nhìn mái tóc của cháu bác nhớ vợ của bác...

Hương Diễm quay đầu lại cười. An Hóa cũng nhìn nàng rồi tiếp.

- Mái tóc của cháu và Dạ Đông giống nhau...

- Bác gái tên Dạ Đông hả bác. Tên đẹp và lạ... Cháu thích tên của bác gái...

- Ủ... Bả không đẹp nhưng được cái duyên dáng và hiền...

- Ba cháu nói mấy người hiền hay chết sớm. Má cháu hiền lắm. Có phải vậy hôn bác?

- Có lẽ vậy... Chết là sướng...

- Như vậy sống là khổ hả bác?

- Hẳn là vậy... Có thể không sướng mà cũng không khổ. Tuy nhiên có thể không khổ không sướng mới là khổ...

- Như vậy đang lúc này bác khổ hả bác?

An Hóa cười vì lời bắt bẻ của Hương Diễm. Hai người dừng trước cửa phòng khép hờ. Cô chủ nhà bật đèn lên. Cái giường full size phẳng phiu. Tủ đựng quần áo trong góc. Chiếc bàn nhỏ đặt cạnh giường. Tất cả giản dị và sạch sẽ. Bước vào phòng Hương Diễm cười thốt.

- Bác ngủ tạm đêm nay. Mai một cháu sẽ dọn phòng đầy đủ hơn cho bác...

An Hóa nhìn Hương Diễm. Hiểu ý nàng cười tiếp.

- Bác nghe cháu hát, mình đổi âm mỗi cuối tuần thời bác đâu có lái xe về được. Bác ngủ lại đây thời bác phải có phòng riêng cho bác...

- Cảm ơn cháu... Vậy là bác phải nấu ăn cho cháu mỗi cuối tuần hả...

Hương Diễm cười thánh thót.

- Chắc là vậy bác ơi...

An Hóa cười.

- Bác hân hạnh lắm. Ít nhất bác cũng có hai người thân biết thưởng thức tài nấu ăn của mình.

Bác thích nghe cháu hát...

Hương Diễm cười lui ra khỏi phòng. An Hóa ngồi xuống giường. Anh có vẻ tư lự.

Vật Nắng Sau Hè

Chương 4

Hương Diễm mở mắt. Nắng buổi sáng của mùa hè xuyên qua màn cửa sổ bằng cây dọi trên nền thảm xanh thành vệt dài. Căn phòng ngủ mờ mờ. Xoay mình nằm nghiêng, mền đắp tận cổ nàng nhắm mắt lại giây lát rồi mở ra nhìn đồng hồ. Bảy giờ rưỡi sáng. Thứ bảy nào nàng cũng nằm nướng có khi tới tám giờ mới ra khỏi phòng. Tiếng người nói chuyện loáng thoáng ngoài phòng khách.

- Tôi pha trà có đậm quá không anh? Tôi thức dậy hồi sáu giờ. Lục mãi mới tìm thấy trà... Cũng may cháu Diễm cũng uống trà hoa sen hợp với tôi...

Hương Diễm mỉm cười lầm bầm.

- Cháu mua tặng cho bác mà chưa có dịp. Nay bác mở ra uống thời cháu khỏi tặng...

Tiếng ông Ánh, ba của nàng vang lên nhỏ và khàn.

- Anh pha trà vừa ý tôi. Con Diễm nó pha nhiều khi đậm nhiều khi nhạt. Dặn

nó hoài mà nó quên. Bảo nó một bình trà chỉ ba nhúm tay thôi mà làm lần nào cũng không đúng...

Hương Diễm nghe tiếng An Hóa cười cùng với câu nói vang lên.

- Chắc tại cái nhúm tay của cháu nhỏ hơn. Tụi nhỏ bây giờ quen dùng cân lượng chứ không dùng nhúm tay như tụi mình...

Nghe tới đây Hương Diễm tung mình ngồi bật dậy. Nàng mỉm cười khi nghĩ tới chuyện hai ông già nói xấu mình. Khoác thêm cái áo choàng nàng mở cửa rón rén đi ra phòng khách.

- Ba nói xấu con với bác An Hóa... Con nghe hết rồi...

Hương Diễm ôm cổ ba cười nói trong lúc nhìn An Hóa. Cái nhìn của nàng có ý nghĩa là bác cũng nói xấu cháu nữa. Ánh cười hà hà hôn vào trán con gái.

- Ba chê con pha trà không vừa ý ba. Chắc con phải nhờ bác An Hóa tới pha trà và uống với ba...

Ánh cười hà hà. Còn An Hóa cũng cười vui vẻ.

- Như vậy bác là người sướng nhất. Có kẻ uống rượu, lại có kẻ uống trà nữa...

Hương Diễm cười thánh thót bước vào bếp. Nghĩ sao mà nàng ló đầu ra nói với An Hóa.

- Một trà, một rượu, một đàn bà... Ba cái lằng nhằng nó quấy ta... Bác coi chừng đó...

An Hóa nhìn nơi khoảng trống có khuôn mặt xinh xắn của cô cháu gái. Cao giọng anh ngâm nga.

- Có chẳng chừa rượu với chừa trà...

Hương Diễm le lưỡi ra thật dài. Cử chỉ của nàng làm cho An Hóa bật cười thích thú. Lát sau trở ra với ly cà phê nàng tự nhiên tới ngồi cạnh An Hóa.

- Bữa nay ba tính làm gì ba?

Nhìn An Hóa Ánh nói với con gái.

- Bác Hóa của con tính chờ ba đi ra Lowe s hoặc Home Depot để mua bông về trồng...

- Ba làm nổi hôn mà ba...

An Hóa lên tiếng.

- Bác sẽ trồng còn ba của cháu đứng góp ý kiến. Tụi này làm cho vui vậy mà. Còn nếu cháu muốn tham gia thời tụi này hoan nghênh...

- Bác tính chừng nào đi?

- Chừng nào đi cũng được... Mình đâu gấp gáp gì...

Thong thả uống cà phê Hương Diễm nhìn ra ngoài cửa sổ. Từng chùm hoa Myrtle Crap nặng trĩu đong đưa trong gió. Mấy cây hoa dại mà nàng gieo vào mùa thu năm ngoái trở đầy bông màu vàng tươi. Khóm hoa hồng bông đỏ thắm. Xa thật xa dãy Racoon Mountain mờ mờ nơi cuối đường chân trời

bị che lấp một phần bởi khu rừng thông xanh ngắt. Đàn chim gì nàng không biết tên đậu xếp thành hàng dài trên sợi dây điện. Tiếng chim cu gù nghe thật mơ hồ dường như ở cạnh cửa sổ.

- Cháu thích trồng hoa gì?

Hương Diễm cười xoay ly cà phê gần cạn.

- Bác hỏi chi vậy?

- Bác trồng tặng cháu một khóm hoa để khi bác chết đi cháu nhìn hoa mà nhớ tới bác...

Hương Diễm nhẩn mặt khi nghe An Hóa nói tới chuyện chết một cách bình thường và thản nhiên.

- Cháu muốn một bụi hoa hồng đặc biệt ngay cửa sổ phòng ngủ của cháu...

- Như vậy mình phải đi chỗ khác... Ở Lowe s không có hoa hồng đẹp...

Uống cạn giọt cà phê cuối cùng Hương Diễm nói nhanh.

- Để cháu đưa ba và bác lên núi. Trên đó có chỗ bán cây cảnh đặc biệt. Họ bán nhiều thứ hoa lạ lắm...

Nói xong Hương Diễm bỏ vào phòng sửa soạn. Khi trở ra phòng khách nàng hơi ngạc nhiên không thấy ai. Mở cửa chính nàng thấy ba của mình và An Hóa đứng nói chuyện ngoài sân. Quần short, áo thun ngắn tay và hờ cổ, mang tennis shoes, nàng tươi mát và rực rỡ như nắng mùa hè. An Hóa nhìn sững cô cháu gái. Hương Diễm cười chúm chím khi bắt gặp cái nhìn chiêm ngưỡng của ông bác già. Ít nhất An Hóa cũng là đàn ông chưa cần cỗi tới độ không biết thưởng thức nét đẹp của nàng. Cái nhìn của An Hóa cho nàng biết một điều và nàng cảm thấy tâm hồn của mình giống như con gấu mới vừa thức dậy sau giấc ngủ mùa đông.

- Mình đi chưa anh?

An Hóa lên tiếng hỏi Ánh như muốn không nhìn hoặc không dám nhìn cô con gái của người bạn già. Ba người lên xe. Dĩ nhiên là Hương Diễm lái xe. An Hóa ngồi băng trước với nàng. Suốt đoạn đường từ nhà lên tới đỉnh núi An Hóa nói chuyện rất ít. Mặc dù Hương Diễm gợi chuyện nhưng dường như anh mãi suy nghĩ điều gì nên chỉ trả lời lắt lể. Liếc kiến chiếu hậu thấy ba của mình ngủ gà ngủ gật Hương Diễm quay nhìn An Hóa.

- Bác mạnh hôn bác?

An Hóa cười gật đầu.

- Mạnh. Có chuyện gì vậy?

- Dạ... Thấy bác trầm tư cháu hỏi thăm...

- Bác có điều khó chịu trong lòng...

- Bác khó chịu với cháu hả. Bác nói ra...

An Hóa lắc đầu cười gượng.

- Bác khó chịu với chính mình. Cháu không có làm điều gì bác khó chịu đâu...

Ngừng lại như để tìm lời rồi lát sau An Hóa mới nói tiếp.

- Bác hỏi câu này có hơi đi sâu vào đời tư của cháu. Nếu cháu không muốn thời đừng trả lời...

Hương Diễm gật đầu cười.

- Lý do gì mà cháu không chịu lấy chồng?

Hương Diễm nhìn An Hóa xong mỉm cười.

- Lý do nào thúc đẩy khiến cho bác hỏi cháu câu hỏi đó?

An Hóa bật cười.

- Coi bộ cháu định ăn miếng trả miếng hả. Như vậy là hai bác cháu mình mỗi người có một câu hỏi và một câu trả lời...

Mắt vẫn nhìn ra trước để lái xe Hương Diễm gật đầu cười như đồng ý.

- Sở dĩ cháu chưa muốn lấy chồng một lần nữa vì nhiều lý do. Thứ nhất cháu chưa yêu ai. Thứ nhì giả sử như cháu có yêu ai thời cháu cũng phải xem tình yêu đó có đủ sức mạnh khiến cho cháu từ bỏ đời sống mà mình đang sống. Cháu đang được tự do. Cháu không bị phiền nhiễu về chồng con. Cháu cũng không đến nỗi thiếu thốn tiền bạc để lấy chồng vì lý do tài chánh. Có thể về già cháu sẽ buồn vì cảm thấy đơn độc. Nhưng điều đó chưa xảy ra cho nên chuyện cháu lấy chồng không phải là vấn đề khẩn cấp và vội vàng. Tuy cháu có tuổi nhưng chưa già...

Thật ra Hương Diễm muốn nói chưa già như bác song nàng kịp thời dừng lại.

- Cháu tuổi con gì?

- Dạ tuổi con trâu...

An Hóa quay nhìn Hương Diễm và bất gặp nàng cũng đang nhìn mình.

- Bác tuổi con gì?

- Cũng tuổi con trâu nhưng bác lớn hơn cháu hai con giáp...

Hương Diễm gật gật đầu a lên tiếng nhỏ. Liếc ra sau thấy ba đang lim dim nàng cười nhỏ.

- Ba má cháu nói cùng tuổi nằm duỗi mà ăn. Đúng vậy hôn bác. Vậy là bác với cháu nằm duỗi mà ăn... Sướng ghê...

An Hóa lắc đầu nhè nhẹ.

- Cháu nghĩ sai rồi. Người ta nói hai vợ chồng cùng tuổi thời nằm duỗi mà ăn. Mình đâu có phải là...

Nói tới đó anh nín lại liền rồi quay mặt qua phía bên kia cười một mình.

Hương Diễm cười thánh thót chêm thêm một câu như để chọc ông bác già.

- Nếu bác với cháu là vợ chồng thời mình nằm duỗi mà ăn. Phải bác muốn nói như vậy hôn?

An Hóa làm thinh. Lát sau anh mới nói nhỏ.

- Bác không biết. Bác không nói như vậy...

Hương Diễm cười hắc hắc. An Hóa thở dài lẩm bầm.

- Mình già rồi...

Tuy anh lắm bầm mà dường như Hương Diễm nghe được hay nàng đọc được ý nghĩ của anh.

- Bác mới sáu mươi mà già gì. Ở Mỹ này có người tám chục còn cưới vợ hay lấy chồng kia...

Biết cô cháu gái chọc mình An Hóa quay lại cười khà.

- Vậy hả...

Hương Diễm gật đầu nói trong tiếng cười.

- Các khoa học gia khám phá ra là tình yêu làm cho người ta tươi trẻ, vui vẻ, mạnh khỏe...

An Hóa bật cười khi nghe Hương Diễm nói có vắn có điệu. Anh thêm vào một câu.

- Và để lia lịa...

Ré lên cười hắc hắc xong Hương Diễm nghiêm giọng.

- Bác chưa trả lời câu hỏi của cháu đó nghe...

- Bác thấy cháu trẻ đẹp, vui vẻ, mạnh khỏe, có nghề nghiệp mà không chịu lấy chồng nên tò mò hỏi cho biết...

- Cháu chưa gặp đối tượng mà bác. Nếu gặp đúng đối tượng cháu cũng lấy...
Ngừng lại giây lát nàng cười tiếp.

- Mặc dù người đó già hơn cháu cũng được. Miễn là người đó yêu thương mình...

Hương Diễm thở dài nhẹ nhõm. Trong trí của nàng thoáng hiện lên câu hỏi Người nào thương yêu mình đây trong số triệu triệu đàn ông trên trái đất này... . Xe dừng lại nơi bãi đậu xe của tiệm bán bông hoa cây cỏ. Ánh thức dậy hỏi.

- Tới rồi hả con?

- Dạ tới rồi ba. Ba đi bộ hay ba muốn ngồi xe...

- Thôi để ba đi bộ cho khỏe người...

Hương Diễm mở cửa xe và đưa tay cho ba nàng nắm lấy đà bước ra ngoài.

- Ở trên này mát hơn dưới mình...

An Hóa nói băng quơ. Một tay chống gậy ông Ánh đi chậm theo lối đi bộ tráng xi măng. Dừng lại trước khoảnh đất bày đầy những chậu hoa hồng đủ màu Hương Diễm nói với An Hóa.

- Bác thích hôn bác...

An Hóa gật đầu cười.

- Cháu chọn đi... Màu nào mà cháu thích rồi bác trồng cho cháu... Nói trước với cháu là bác trả tiền nghe chưa...

- Thôi...

Bắt gặp nét mặt nghiêm nghị mà ánh mắt lại van lơn cầu khẩn của An Hóa Hương Diễm dùng dằng.

- Bác kỳ ghê...

An Hóa cười cười im lặng như không muốn đôi co với con gái của bạn. Để mặc hai ông già vừa đi vừa ngắm cây cảnh vừa trò chuyện Hương Điềm cầm cùi chọn lựa. Tuy nhiên nàng loay hoay mãi cũng không biết chọn chậu hoa hồng nào. Cái nào cũng đẹp vì mỗi thứ màu khác nhau. Cuối cùng nàng chọn một chậu Arctic Flame màu đỏ đậm, Helene Hayes màu vàng, Queen O The Lakes màu tím than và một chậu hồng có tên lạ là Almost Black Rose.

Đi một vòng xong trở lại chỗ Hương Điềm đang lựa An Hóa trầm trồ.

- Cháu có con mắt lựa ghê. Bác mê mấy chậu hồng của cháu lựa... Đẹp và màu lạ lắm...

Hương Điềm cười cười chưa kịp nói gì An Hóa tiếp liền.

- Cháu mà lựa chồng thời khỏi chê...

Hương Điềm cười thánh thót. Mặt của nàng hồng lên vì mắc cỡ.

- Bác lắm rồi bác ơi. Cháu chọn hoa hồng thời giỏi chứ lựa chồng dở ẹt...

Ông Ánh đỡ lời cho con gái.

- Con này có cái số hồng nhan đa truân đó anh. Hồi nhỏ tôi nhờ người quen lấy tử vi cho nó thời đúng y chang...

An Hóa và ông Ánh còn đi ngắm và chọn hai chậu hoa cúc và mấy cây vạn thọ. Đi ngang qua khu trồng phong lan, Hương Điềm dừng lại ngắm nghía đoạn đưa tay vẫy An Hóa trong lúc anh đang cùng ông Ánh chọn một bụi hoa lai.

- Bác thích lan hôn bác?

- Thích mà dường như nó không thích bác. Bác mua về trồng mà nó cứ chết hoài. Hay là cháu thử đi...

Nghe lời ông bác già Hương Điềm chọn một chậu lan màu vàng đang trở bông. Khi tính tiền thời Hương Điềm đòi trả song An Hóa nhất định không chịu. Cuối cùng nàng phải cười nói.

- Vây chiều nay cháu mời bác và ba cháu đi ăn ngoài...

- Quán nào vậy cháu?

An Hóa hỏi và Hương Điềm bật cười cười.

- Dạ quán Cô Điềm... Ăn bánh cuốn chả lựa...

An Hóa bật cười nhìn Ánh.

- Có nhạc yêu cầu nữa nghe...

Ánh cũng cười góp chuyện.

- Nó mê hát còn hơn má nó nữa. Không có ai nó cũng hát...

An Hóa nhìn Hương Điềm. Hiểu ý nàng cười chum chím.

- Cháu hát cho cháu nghe...

- Bây giờ có thêm người nghe rồi thời cháu phải hát nhiều hơn. Hát một nghỉ à nghe...

Hương Diễm cười. Gương mặt không son phấn của nàng lấm tấm mồ hôi. An Hóa thấy được làn da trắng mịn, một nốt ruồi đen nơi chót mũi và đôi mắt đen dài long lanh đang nhìn xuống đất như cố tránh không nhìn mình. Tuy nhiên nhìn nụ cười anh biết là cô cháu gái biết mình đang kín đáo quan sát. Lát sau nàng ngược lên nhìn thẳng vào mặt ông bác già. Vành môi hơi mím lại, ánh mắt long lanh như có ý nói bác nhìn mà có thấy được gì không. An Hóa cười trong lúc cúi xuống nhắc chậu hoa hồng lên.

- Trông hết mấy chậu hoa này chắc phải ăn ít nhất ba đĩa bánh cuốn ở quán Cô Diễm...

Hương Diễm bật cười thánh thót. Giọng của nàng thanh thanh cất lên.

- Vậy là bác lời rồi... Trông có mấy chậu hoa hồng mà bác được ăn bánh cuốn mà còn được nghe ca sĩ trữ danh hát nữa...

Khom lưng đặt chậu hoa hồng vào trong cốp xe xong An Hóa đưa tay đỡ lấy chậu hoa hồng màu vàng mà Hương Diễm trao cho anh. Hai bàn tay của hai người va chạm nhau. Không biết cảm giác ra sao chỉ thấy họ mỉm cười im lặng.

- Ai bảo cháu hát cho tôi nghe làm chi để bây giờ tôi mê và tôi ghiền tiếng hát của cháu...

Tinh ý Hương Diễm nhận ra An Hóa thay đổi cách xưng hô. Ông ta không xưng bác nữa mà xưng tôi với nàng. Ngay chính An Hóa cũng biết điều đó song đã lỡ rồi nên anh tảng lờ luôn. Hương Diễm lái xe và An Hóa ngồi ôm lấy chậu hoa lan cho nàng vì sợ bỏ vào cốp xe sẽ bị gãy.

- Thơm quá...

Ôm chậu hoa lan trong lòng An Hóa lên tiếng. Liếc ra băng sau thấy ba của mình lờ mờ ngủ Hương Diễm cười vắn.

- Cái gì thơm hả bác?

Liếc nhanh người ngồi bên cạnh An Hóa lờ lợ.

- Cháu muốn cái gì thơm...

- Cháu hỏi bác mà...

An Hóa cười nhẹ.

- Chỉ có hoa lan và cháu thơm mà thôi. Cháu nghĩ thứ nào?

Hương Diễm ré lên cười vui vẻ.

- Như vậy chắc là hoa lan rồi...

An Hóa cười chum chím không nói nữa. Xe bắt đầu xuống con dốc ngoằn ngoèo do đó Hương Diễm phải chú tâm vào chuyện lái xe nên thỉnh thoảng chỉ liếc chừng người ngồi bên cạnh. Nắng chói chang khu rừng cây xen lẫn những mái nhà khuất lấp sau những tảng đá núi khổng lồ và thân cây khô chết. Vài ngôi nhà cất trơ trên những tảng đá lớn nhô xa ra vực sâu. Hơi lạnh toát ra từ các lỗ thông hơi gây nên âm thanh xè xè.

- Sống ở đây buồn quá...

Anh Hóa nói sau tiếng thở dài. Giọng của anh khàn, trầm và lạc đi như hết hơi mồn sức.

- Bác bị bệnh hả bác?

Hương Diễm lên tiếng và An Hóa gật đầu.

- Bệnh gì vậy bác?

- Bệnh buồn... Bệnh nhớ...

Hương Diễm mỉm cười quay nhìn ông bác già của mình. Nàng thấy nửa phần khuôn mặt xương xương gầy gò. Thoạt nhìn ông ta trông có vẻ trẻ hơn tuổi với mái tóc chưa có bạc nhiều. Da chưa nhăn trên mặt, trên bàn tay. Nụ cười tuy hờn hoãn nhưng vẫn còn tươi. Chỉ có một điều khiến cho nàng nhận ra An Hóa già là nỗi buồn mọc rễ. Dù ông ta cố giấu điếm song nỗi buồn rầu và niềm u ất vẫn hiện ra để nàng có thể thấy được. Ông bác già của nàng có một đời sống hiu quạnh, đơn độc và buồn rữ. Tự dưng nàng thấy lòng mình dâng lên chút thương cảm cho một người ba mươi mấy năm sống thui thủi, kéo lê sự sống vì không thể chết. Muốn chết mà không dám chết. Chính điều đó làm ông ta buồn.

- Bác...

- Dạ...

An Hóa nói trong vô thức. Điều đó khiến cho Hương Diễm bật cười.

- Tôi nay bác ở lại chơi với ba cháu nghe bác. Có bác nói chuyện cháu cảm thấy ba cháu vui hơn...

- Bác cũng vui khi nói chuyện với ba cháu... Mà sau khi ông đi ngủ thời cháu hát cho bác nghe. Hát nhạc về Sài Gòn...

- Dạ... Bác yêu cầu cháu hát bản gì cháu sẽ hát bản đó...

Cười thành tiếng nhỏ An Hóa chất lưỡi.

- Hồi còn trẻ có một thời bác mê cô ca sĩ...

Cười thành tiếng thánh thót với chút ngạc nhiên Hương Diễm sầm năm hỏi.

- Bác mê ca sĩ . Ai vậy bác?

- Chuyện này xảy ra hồi lúc bác mới đi lính được vài năm. Toán văn nghệ hải quân xuống trình diễn có một cô ca sĩ mà bác không biết tên đã hát bản Trăng Mờ Bên Suối. Cô ta tóc xỏa dài, mặc áo dài đen, dưới ánh đèn ban đêm bên bờ sông Tiền trông huyền hoặc và liêu trai khiến cho bác mê man. Từ đó bác nhớ hoài vóc dáng và tiếng hát của cô ta. Bác lắm cảm và dị phải không cháu?

Hương Diễm cười cười. Lát sau nàng mới lên tiếng.

- Dạ... Nhưng là cái lắm cảm khác thường và cái dị đáng yêu...

An Hóa gật đầu cười.

- Cho tới bây giờ bác vẫn thích tiếng hát của cô ca sĩ mà mình không biết tên, không nhớ được tên của cô ta thời đúng hơn, trong bản Trăng Mờ Bên Suối...

Hương Diễm im lặng nhìn ra trước. Nàng có thái độ trầm ngâm nghĩ ngợi. Xuống hết con dốc xe đi vào con đường lớn và đông đúc. Mùi xăng nhớt bốc ngai ngái. An Hóa dựa đầu vào ghế và nhắm mắt lại nên không thấy Hương Diễm quay nhìn mình với ánh mắt là lạ.

Vật Nặng Sau Hè

Chương 5

Để cho An Hóa và ba của mình lui cui trồng bông Hương Diễm vào nhà lo làm bánh cuốn như lời nàng đã nói. Làm vừa xong nàng vội vàng đi xuống phòng giải trí để sửa soạn cho buổi hát tối nay như lời hứa với An Hóa. Nàng định làm cho ông bác già ngạc nhiên bằng cách sắp xếp và trang hoàng căn phòng rộng thành một sân khấu nhỏ. Vừa làm nàng vừa mỉm cười khi nhớ lại lúc mẹ nàng còn sống và nàng còn học đại học. Mỗi năm giáng sinh, toàn gia đình đều tụ họp đông đủ để ăn uống, cười đùa, chơi game và ca hát. Ngày vui đã qua rồi. Mất mẹ như mất con chim đầu đàn. Ba nàng buồn rầu đâm ra bệnh hoạn liên miên. Mất người bạn đời đã đầu gối tay ấp với ông mấy chục năm, ông như thân cây thiếu nước, đất và ánh sáng của mặt trời. Nàng biết rồi chẳng bao lâu nữa nàng sẽ mất thêm một người thân yêu. Dù không đồng trang lứa và quan niệm sống nhưng hai cha con có cùng một sở thích là mê nghệ thuật. Ba nàng mê má nàng ở tiếng hát truyền cảm và má mê cái tài làm thơ của ba. Bây giờ sắp tới lúc ba sẽ ra đi bỏ lại một mình nàng bơ vơ. Anh chị em ở xa, vả lại người nào cũng có gia đình con cái phải lo lắng do đó họa hoằn mới gặp nhau hay thăm hỏi nhau. Hương Diễm ứa nước mắt khi nghĩ tới lúc mất cha. Nàng vội lấy tay áo lau nước mắt khi nghe tiếng cửa mở rồi tiếng cười nói loáng thoáng.

- Tháng tới tôi mang cho anh chậu quỳnh hoa. Nó ra nụ rồi anh...

Nghe An Hóa nói Hương Diễm mỉm cười nghĩ thầm hai ông già này họp nhau tính bày chuyện uống trà ngắm hoa nở. Chỉ sợ ba nàng không thể đợi vì nàng nghe nói hình như quỳnh hoa chỉ nở về đêm. Nhưng nàng không muốn cho hai ông già cụt hứng nên im lặng lo chuyện của mình.

- Ba với bác An Hóa tắm rửa xong rồi ăn bánh cuốn nghe ba...

Ông Ánh gạt đầu bỏ vào phòng. Hương Diễm cười nói với An Hóa.

- Cháu có soạn cho bác bộ quần áo để sẵn trong phòng của bác...

An Hóa hỏi với giọng ngạc nhiên.

- Quần áo của bác. Ở đâu mà cháu có?

Hương Diễm cười chúm chím trả lời một câu mà nghe xong An Hóa phải cười xòa.

- Bí mật quân sự...

Nhìn theo dáng gầy gầy của ông bác già nàng lẫm lẫm.

- Ông cũng dễ tính. Đỡ mắ công mình phải chiều. Chắc tại ông ở trong lính...

Nửa giờ sau An Hóa súng sính trong bộ quần áo mới bước ra phòng ăn.

Quần kaki màu vàng, áo sơ mi trắng ngắn tay trong ông ta trẻ ra mười tuổi.

Hương Diễm cười hắc hắc.

- Cháu nhắm tướng bác mà mua vừa y chang...

An Hóa cười hỏi nhỏ.

- Cháu có cần bác phụ gì không?

Hương Diễm lắc đầu.

- Xong hết rồi bác. Chờ ba cháu ra là mình ăn. Bác uống chút rượu cho tiêu cơm nghe bác...

- Thôi bác uống nước lạnh. Bác để một hời vừa nghe cháu hát vừa uống rượu...

Ngồi xuống ghế trống Hương Diễm cười vui.

- Bác coi chừng thất vọng đó. Chỉ sợ cháu hát ẹ...

Ông Ánh bước ra ngồi vào ghế dành cho mình. Hương Diễm dọn ba đĩa bánh cuốn chả lụa với nước mắm ớt ra. Vừa ăn An Hóa vừa khen vừa cười nói với Ánh.

- Anh có phước được cháu Diễm hiếu thảo, nấu ăn ngon và hát hay hơn ca sĩ...

Hương Diễm bật cười khi nghe ông bác già nịnh mình, khen mình hát hay hơn ca sĩ. Suốt bữa ăn hai ông già nói về tuổi thơ ấu của họ. Cả hai đều sinh ra ở Bến Tre tuy khác quận với nhau. Ánh quê ở Giồng Trôm còn An Hóa sinh ở quận An Hóa song lại lớn lên ở Sài Gòn. Hương Diễm im lặng ăn và nghe hai ông lính già nói về quê hương mà nàng không biết nhiều lắm. Gia đình di tản lúc nàng mới bảy tuổi vì vậy mà quê hương Việt Nam chỉ là những hình ảnh thấy trên mạng, trên các đài truyền hình Việt Nam bên Cali và nhất là tưởng tượng xuyên qua lời kể của ba má và các anh chị. Sau này các anh chị cũng ít khi nhắc lại Việt Nam mà họ nói về mảnh đất mà họ đang sống nhiều hơn. Chỉ còn ba má vẫn xem và vẫn nhắc nhở về nơi chôn nhau cắt rún. Không đâu đẹp bằng quê hương của mình. Nàng nhớ nằm lòng câu nói này vì ba thường hay nói khi nàng ngồi trong lòng ông lúc còn nhỏ hay ngồi bên cạnh khi nàng học trung học. Chỉ có nàng vì là con út, thích

đàn hát nên quanh quẩn bên ba má nhiều hơn do đó hấp thụ một cách trọn vẹn cái khiếu và cái đam mê văn nghệ của ba má. Cũng nhờ thích hát nhạc Việt Nam mà nàng nói tiếng Việt trôi chảy hơn các anh chị. Không những thế nàng còn được ba má dạy đọc và viết tiếng Việt. Nhờ vậy mà nàng trở nên ham đọc sách báo Việt ngữ. Sau khi má mất mà ba lại bị tê liệt nửa người nàng phải trở về nhà săn sóc ông. Có nhiều thời giờ nhàn rỗi nàng lần lượt đọc hết các quyển sách của ba mình đã mua. Truyện Kiều. Chinh Phụ Ngâm. Lục Vân Tiên. Nhị Độ Mai. Cung Oán Ngâm Khúc. Thơ cũ. Thơ mới. Thơ tự do. Tiểu thuyết của Tự Lực Văn Đoàn. Truyện của các nhà văn thơ tiền chiến, hậu chiến. Văn chương của miền nam thời đất nước chia đôi. Văn chương hải ngoại. Nàng mê T.T.Kh, Thâm Tâm, Quang Dũng, Đinh Hùng, Vũ Hoàng Chương, Nguyễn Bính, Hữu Loan. Nàng làm quen với Đoàn Quốc Sỹ, Vũ Trọng Phụng, Nhất Linh và Khái Hưng.... Mỗi ngày một chút. Mỗi tuần một ít. Ban đêm nàng nghiền ngẫm sách báo để làm giàu thêm cái vốn liếng văn chương, Tiếng Việt nghèo nàn của mình.

- Cháu suy nghĩ chuyện gì vậy cháu?

Câu hỏi của An Hóa kéo Hương Điểm ra khỏi dòng suy tư. Ngược lên nhìn ba của mình một cách âu yếm xong nàng quay qua cười nói với An Hóa.

- Dạ cháu nghĩ tới ngày mai. Khi ba cháu mất chắc cháu buồn lắm. Cháu ở một mình buồn...

Ông Ánh cười rung rung nước mắt. Ông cũng tự biết mình không còn sống bao lâu nhưng cố gượng mà sống vì thương con thương cháu. Nhìn An Hóa ông cười nói đùa.

- Nếu tôi mất thời tôi gởi nó cho anh. Anh thay tôi...

An Hóa giật mình. Khi nói câu đó ông bạn của anh có ý gì. Ngay cả Hương Điểm cũng quay nhìn ba của mình vì có chút ngạc nhiên. An Hóa cười buồn.

- Anh đi rồi thời chắc cũng tới phiên tôi. Cháu Điểm có anh chị em đông... Hương Điểm lên tiếng.

- Cháu không thích ở gần các anh chị. Họ không hợp với cháu...

An Hóa nhìn Hương Điểm xong quay qua nhìn ông Ánh như hỏi lý do. Ánh cười nhẹ.

- Con này út. Nó quanh quẩn bên tôi với má của nó thành ra nó có nhiều chất nước mắt hơn mấy anh chị của nó. Nó Việt Nam còn mấy anh chị thời Mỹ quá thành ra không hợp...

An Hóa gật gù tỏ vẻ hiểu.

- Thôi chuyện đó tính sau. Tôi không dám hứa với anh nhưng...

Thấy Hương Điểm nhìn mình An Hóa cười lảng sang chuyện khác.

- Tôi sẽ rán. Bánh cuốn của cháu ngon quá. Nhất là nước mắm... Ăn hoài chắc phải ghiền...

Đẩy đĩa bánh cuốn về phía An Hóa Hương Điểm cười chum chực.

- Bác ăn thêm đi bác. Cháu làm nhiều lắm... Mai cháu sẽ gói cho bác đem về nhà ăn...

An Hóa lắc đầu nhẹ.

- Thôi cảm ơn cháu... Bác không có ăn nhiều... Vả lại gặp gì ăn nấy...

Thấy ba buông đũa xuống Hương Diễm đứng dậy.

- Ba với bác An Hóa ra phòng khách uống trà và xem truyền hình đi ba. Con có bánh gan nữa ba...

Ông Ánh và An Hóa kéo nhau ra phòng khách ngồi xem đài SBTN. Còn Hương Diễm dọn dẹp và rửa chén xong lo thuốc men cho ba rồi về phòng của mình. Tám giờ tối nàng ra phòng khách thấy ba của mình đang chăm chú vào màn ảnh.

- Ba ơi tới giờ ba uống thuốc và đi ngủ...

Ánh đứng lên nói với An Hóa.

- Xin lỗi anh tôi phải đi nghỉ. Anh ngồi chơi với con Diễm...

An Hóa bắt tay ông Ánh. Đi sau lưng ba Hương Diễm quay đầu lại nói với An Hóa.

- Bác chờ cháu ra xem tivi với bác...

Lát sau nàng trở ra phòng khách.

- Bác muốn xem tivi hay nghe cháu hát?

An Hóa trả lời không do dự.

- Nghe cháu hát. Bác chờ từ chiều tới giờ...

- Vậy bác xuống phòng giải trí trước đi. Bác lấy rượu đi bác. Sửa soạn xong cháu sẽ xuống sau...

Đi xuống phòng giải trí rồi bật đèn lên An Hóa hơi ngạc nhiên vì nó không giống như đêm hôm qua. Căn phòng khá rộng được xếp đặt lại. Chiếc sofa được đặt chính giữa phòng đối diện với bức vách. Nơi khoảng trống là dàn stereo. Bên cạnh là cái giá gắn cái mike. Ánh đèn từ trên trần hắt xuống chút ánh sáng mờ mờ. Đứng tựa lưng vào vách An Hóa cảm thấy lòng mình thật bình an và thanh thản. Đâu đây trong vùng ký ức hiện lên hình ảnh của người lính trẻ ngồi im lìm nhìn lên vùng ánh đèn màu có bóng dáng cô ca sĩ và tiếng hát cất lên một lần thôi nhưng lưu lại hoài trong tâm tưởng.

Nghe tiếng ho An Hóa ngược nhìn. Ở trong ảnh là một ngạc nhiên, thăng thốt, vui mừng và rung cảm. Hương Diễm. Chiếc áo dài đen huyền hoặc. Quần lụa đen thướt tha. Tóc đen dài buông thả trên bờ vai mềm. Mắt nàng

đen ngời tình tự. Mùi hương toát ra từ thân thể của nàng khiến cho An Hóa cảm thấy lao đao. Anh say, cái say dịu dàng và trầm nhẹ như thứ phấn hoa thấm từ từ vào trong phổi và ở lại trong đó làm thành thứ bệnh không phải dị ứng mà là bệnh ghiền.

- Bác thích hông bác?

An Hóa gật đầu thay cho câu trả lời. Hương Diễm cất giọng thanh thanh.

- Đêm nay là đêm nhạc cháu dành cho bác. Bác muốn yêu cầu bản gì cháu hát bản đó...

An Hóa rung rung nước mắt vì không ngờ mình được chiều đãi một cách đặc biệt như vậy.

- Cám ơn cháu nhiều lắm. Cháu làm bác cảm động...

Mỉm cười Hương Diễm bước đi. An Hóa mừng tượng tà áo dài của nàng như tà áo dài của cô học trò trường trung học Bến Tre mà anh quen trên đường nàng đi học về và sau đó trở thành vợ của mình. Kỷ niệm bị khuấy động khiến cho anh thờ thần buông mình xuống ghế nệm. Ngồi trên chiếc ghế đối diện với anh Hương Diễm cầm lấy cái mike. Ánh đèn mờ nhạt. Tóc huyền phủ buông. An Hóa lặng nhìn hình ảnh của người hiện tại hay của mộng mơ thời trai trẻ.

- *Qua bến nước xưa lá hoa về chiều*

Lạnh lùng mềm đưa trong nắng lụa thưa

Khi đến cuối thôn chân bước không hồn

Nhớ sao là nhớ đến người ngày thơ

Anh nhớ trước đây dáng em gầy gầy

Dịu dàng nhìn anh đôi mắt long lanh

Anh nhớ bước em khi nắng vương thêm

Má em màu ngà tóc thề nhẹ bay...

Dù Hương Diễm không ngược mặt lên để nhìn mình song An Hóa mừng tượng nàng đang cười. Hai mắt hơi nhắm lại lộ ra hàng mi dài. Chiếc mũi dọc dừa. Đôi má bầu bĩnh. Chiếc miệng mუმ mუმ. Tự dưng anh ao ước một điều thật kỳ cục là người đang ngồi hát trước mặt mình hóa thân thành người vợ xấu số đã chết trên biển cả cách đây ba chục năm. Anh biết điều đó không bao giờ xảy ra song anh vẫn mơ ước và mơ ước cứ lớn và ở hoài trong đầu của anh.

- *Nay anh về qua sân nắng*

chạnh nhớ câu thề tìm tái tê

chẳng biết bây giờ

người em gửi duyên ghé về đâu

Nay anh về nương dâu ủa

giọng hát câu hò thôi hết đưa

hình bóng yêu kiều

*kẻ hoa tím biết đâu mà tìm
Anh nhớ xót xa dưới tre là ngà
Gợn buồn nhìn anh em nói yêu anh
Mây lướt lướt trôi khi nắng vương đôi
Nhớ em dịu hiền nắng chiều ngừng trôi...*

Lời hát dứt. Tiếng nhạc cũng ngừng. Hương Diễm ngược lên nhìn. Mắt đen long lanh như sao trời. Nụ cười của nàng cuốn hút, như có ma lực làm trái tim của người đàn ông quên yêu đã lâu, chỉ trong khoảnh khắc cảm thấy tâm hồn mình run rẩy và bàng hoàng. Giao hòa giữa đã và đang xảy ra làm cho An Hóa choáng ngợp. Anh nhìn người đang ngồi trước mặt của mình bằng nỗi si mê tuổi trẻ. Cuối cùng anh thở hắt hơi dài rồi lên tiếng nói. Giọng của anh run vì xúc động.

- Cháu hát...

An Hóa ngáp ngừng rồi sau đó cười nhẹ.

- Hay tới độ bác cảm thấy khen là thừa...

Hương Diễm mỉm cười. Nụ cười huyền hoặc trong ánh đèn mờ tỏa từ trên trần nhà xuống rồi phản chiếu trên làn tóc huyền bóng mượt của nàng làm cho tóc thêm long lanh và lấp lánh như có đính kim cương. An Hóa nghĩ thầm cô ca sĩ trẻ đẹp của mình đang đội chiếc vương miện có đính những hạt kim cương. Cô ta xứng đáng là nữ hoàng dù chỉ có mình anh tôn thờ và ngưỡng mộ.

- Kính thưa ông An Hóa. Sau đây Hương Diễm xin trình bày nhạc phẩm Trăng Mờ Bên Suối của Lê Mộng Nguyên. Hi vọng tiếng hát của tôi sẽ giúp ông gặp lại người ông mê...

Dù người nói không cười song An Hóa có cảm tưởng đôi môi hơi mím lại ẩn ước một nụ cười tinh nghịch và có chút gì âu yếm lẫn thương hại.

Nhạc thoảng đưa. An Hóa nghe như có tiếng nước róc rách len lõi âm thầm qua khe đá. Tiếng gió rung cây rừng rì rào thành âm thanh êm như mơ.

- Người hẹn cùng ta đến bên bờ suối

Rừng chiều mờ sương ửng trăng mờ chiếu

Một đêm thiết tha rồi đây xa cách

Đường chia hai ngã biết tới phương nào

Mịt mù ngàn thâu suối mơ trầm lắng

Lòng buồn tứ ly nhớ nhung chiều vắng

Người ơi nhớ khúc nhạc lòng đêm ấy

Ngàn đời vang ngắt bên suối trắng tà...

Suối mơ... lời hẹn ước ven bờ suối xưa

Nhớ chăng... người phương xa trong khói điêu tàn...

Ngày xưa. Không xưa lắm. Chỉ hơn bốn mươi năm thôi. Bóng tối mông lung. Đèn mờ mờ. Mặt sông Tiền mở ra như một vệt sáng dài làm nền tự nhiên cho sân khấu lộ thiên. Người ca sĩ trẻ bước lên. Rụt rè. Khép nép. E Lẹ. Tà áo đen huyền hoặc. Tóc xỏa bờ vai. Mắt nàng đen ngời hơn sao trời trên đầu. Tiếng hát cất lên nhỏ nhưng có sức mạnh át tiếng sóng vỗ vào bờ làm trăm người nghe câm nín. Bây giờ ngồi đây, cũng tiếng hát âm thầm, nức nở nhưng An Hóa có cảm giác khác lạ. Một người hát Một người nghe. Chỉ có một mình anh nghe. Người ca sĩ của hiện tại chỉ hát cho riêng mình anh, trong lúc cô ca sĩ của quá khứ hát cho mọi người. Cô ta là của thiên hạ. Còn tiếng hát của Hương Điểm là của mình. An Hóa bỗng nghe tim đập mạnh khi nghĩ tới điều đó.

*- Suối ơi.... vờn theo bóng trăng vàng ngày xanh
Nào những lúc trên thuyền say sưa
Nhìn trăng vừa lên, ai hay chia lìa
Sương khói biên thùy hiu hắt người đi sa trường xa*

*Một ngày xa nhau xóa bao hình bóng
Trời bày chia ly chi cho lòng héo
Giờ đây cách xa người quên hay nhớ?
Ngày xưa còn đó trăng nước mong chờ...*

Tiếng chờ kéo dài làm cho An Hóa tưởng chừng như mình bị đứt hơi. Trăng nước mong chờ. Người cũng chờ, cũng đợi. An Hóa mở mắt. Điều mà anh thấy đầu tiên là đôi mắt. Nó không phải ôi mắt xa xôi ôi mắt dị kỳ. Cũng không phải mắt em là một giòng sông. Cũng không là đôi mắt em lặng buồn... Những thứ đó là mắt của thơ, của tưởng tượng. Ở đây, trong vùng không gian ẩm cúng chỉ có hai người, đôi mắt thật tuyệt vời đang nhìn như thứ ánh sáng xanh chiếu suốt chiều dài thăm thẳm của tâm hồn người bị nhìn để cho người nhìn thấy được điều thầm kín ẩn nấp trong góc cạnh nào đó. Tia nhìn lục lọi, đào xới, lật tung lên để tìm kiếm. Người bị nhìn im lặng chịu đựng cái nhìn dùi dập đó như là một cực hình thống khoái.

Giọng nói khàn trầm như lạc đi của An Hóa vang lên trong không khí nặng

nặng mùi hương của áo, của tóc, của nụ cười và tia nhìn đã trở nên dịu dàng và thân ái.

- Cảm ơn Hương Điềm...

- Tại sao bác lại cảm ơn cháu?

Hương Điềm vặn. An Hóa cười đưa ly rượu lên nhấp ngụm nhỏ. Hương Điềm nói. Giọng của nàng vui vênh.

- Cháu muốn uống chút rượu...

Thấy An Hóa nhòm dật dĩnh dĩnh đưa lấy ly rượu nàng đưa tay ra.

- Cháu uống ly của bác cũng được...

Hơi ngần ngại rồi An Hóa cũng đưa ly rượu còn phân nửa cho nàng. Giọng nói của ông lính già cất lên run và khàn khàn như lạc đi.

- Sở dĩ bác cảm ơn Hương Điềm vì cháu đã làm cho bác hết mê cô ca sĩ của ngày xưa. Hình bóng của cô ta đã bị phai nhòa. Tiếng hát của cô ta đã được thay thế...

Hương Điềm cười sung sướng. Nàng hiểu được An Hóa muốn nói điều gì. Hình bóng, tiếng hát của người năm nào đã bị nàng thay thế. An Hóa bấy lâu nay cứ mãi ôm ấp kỷ niệm, ngủ vui trong quá khứ đẹp của mình cho nên quên mất đời sống mà ông ta đang sống. Muốn cho ông ta mở mắt nhìn thẳng vào đời, nàng phải bằng cách này hay cách khác, đánh thức ông ta ra khỏi giấc cô miên.

- Như vậy là bác mê tiếng hát của Hương Điềm...

An Hóa nhìn nhận điều đó. Có một điều mà cả hai đều hiểu ngầm là cho tới giờ phút này họ vừa là bác cháu, vừa là bạn với nhau. Thứ bạn có cùng một đam mê. Nó vượt ra khỏi dị biệt cũng như phiền nhiễu của cuộc đời.

- Cháu mà gọi bác là ông bạn già chắc ba cháu sẽ cười...

Hương Điềm bật cười thánh thót sau khi nói. An Hóa cũng mỉm cười.

- Cần gì những thứ đó hả cháu. Mình hiểu nhau được rồi. Bác có là ông bác già hay ông bạn già thời cũng vậy thôi...

Hương Điềm định nói điều gì nhưng nghĩ sao nàng lại im lặng.

- Cháu trang hoàng căn phòng này đẹp và lạ lắm... như...

An Hóa ngập ngừng như để tìm lời. Hương Điềm cười đỡ lời.

- Lãng mạn và trữ tình hả bác...

An Hóa gật đầu thừa nhận ý kiến này. Đứng dậy bước tới dàn stereo Hương Điềm vừa nói vừa tìm kiếm nhạc.

- Cháu sẽ hát cho bác nghe bản này. Hy vọng bác sẽ thích...

- *Có những niềm riêng làm sao nói hết*

Như mây như mưa như cát biển khơi

Có những niềm riêng làm sao ai biết

*Như trăng trên cao cách xa vời vợi
Có những niềm riêng lệ vương khóe mắt
Như cây sau mưa long lanh giọt sầu
Có những niềm riêng làm tim thổn thức
Nên đôi môi xinh héo hon nụ cười...*

Từ bốn góc nhạc vang nhẹ nhẹ. An Hóa nhìn vóc dáng mảnh mai buồn đang đứng trước mặt mình trong ánh đèn mờ. Giọng hát chập chùng nghe như tiếng gió lùa xạc xào bên hông nhà vào một sớm mùa thu trăn trở. Như cơn gió từ vùng rừng núi Appalachian xa tít mù kéo về mang theo khí lạnh làm thành chút sương mù lảng đãng trên đỉnh của ngọn Signal Mountain. Cứ mỗi lần nhìn đỉnh núi giăng sương mù anh nhớ tới những ngày còn trẻ ở Phú Bổn. Vùng đất hoang sơ cũng núi bao quanh với mây đen đùn trên đỉnh của chiều âm u mưa bão.

*- Đây niềm riêng như nước vẫn đầy vơi
Đâu đây vang vang tiếng buồn gọi mời
Ôi nỗi sầu đông chắt ngát
Như một ngày như mọi ngày
Như vạn ngày không thấy đổi thay...
Có những niềm riêng lòng không muốn nhớ
Nhưng sao tâm tư cứ luôn mộng mơ
Có những niềm riêng gần như hơi thở
Nuôi ta cô đơn nuôi ta đợi chờ.
Có những niềm riêng một đời dấu kín
Như rêu như rong dắm trong biển khơi
Có những niềm riêng một đời câm nín
Nên khi xuôi tay còn chút ngậm ngùi...*

An Hóa mở mắt khi tiếng hát dứt. Vỗ vỗ lên chỗ trống bên cạnh mình anh cười nói với giọng thân ái.

- Ngồi nghỉ mệt đi cháu. Để bác rót cho cháu ly rượu...

Dạ tiếng nhỏ Hương Điểm tới ngồi cạnh ông bác già trong lúc ông ta đứng lên lấy cho nàng ly rượu.

- Ngày mai mình làm gì hả bác?

Xoay xoay ly rượu trong tay An Hóa cười nhẹ. Giọng nói của anh chậm và từ tốn.

- Bác về nhà. Hai ngày nay bác đi hoang rồi...
Hương Diễm cười chúm chím. Uống ngụm nhỏ rượu nàng quay qua nhìn An Hóa.
- Bác còn nhớ đường về hôn đó. Nếu bác quên cháu đưa bác về...
Biết cô cháu gái nói đùa nên An Hóa cũng giỡn lại.
- Bác tuy già nhưng chưa lần đâu nghe cháu. Bác còn nhớ dai lắm...
- Bác nhớ cái gì mà nói là nhớ dai...
- Nhớ người...
Nhấp ngụm rượu anh nhìn người ngồi bên cạnh đoạn ngâm nga.
- Ta nhớ người, người có nhớ ta không...
Hương Diễm cười thánh thót đáp lại bằng một câu.
- Ta nhớ người ta để ở trong lòng... Có những niềm riêng làm sao nói hết...
- Vậy hả cháu... Có những niềm riêng làm sao ai biết cháu ơi...
Nói xong An Hóa đứng lên. Ra tới cửa anh quay đầu lại cười.
- Cháu uống nữa bác lấy cho...
- Dạ uống... Bác uống với cháu à ghen...

Khẽ gạt đầu An Hóa bước lên cầu thang đi vào phòng tắm. Rửa mặt cho tỉnh táo xong anh nhìn mình trong gương. Già... Chỉ một tiếng thôi nhưng đủ nói lên những gì mà người ta không tránh được. Sinh bệnh lão tử. Định luật khắc khe đó chi phối anh, ảnh hưởng tới sinh hoạt hằng ngày. Tuy nhiên điều mà những người già như anh thường lo âu hay sợ sệt không phải là bệnh, già nua hoặc chết mà là sự xấu xí và tệ hại hơn hết mà mất dần đi cái khả năng để làm việc. Da nhăn, tay run, mắt mờ. Đó là điều anh không thích. Nhìn mặt mình trong gương. Da nhăn và nhiều chấm đen hiện lên trên mặt hoặc tay. Đó là triệu chứng của sự già nua. An Hóa thở dài. Tắt đèn, bước ra khỏi phòng tắm, đứng tần ngần giây lát anh tặc lưỡi rồi bước vào nhà bếp. Mở tủ lạnh, lấy chai rượu, bỏ chai rượu vào cái bình, thêm nước đá xong anh theo cầu thang xuống phòng giải trí. Vừa tới cửa anh khựng lại khi nghe tiếng hát của Hương Diễm vang âm thầm. Giọng hát thật buồn, như lời than thở của mình. Như không muốn làm kinh động anh len lén bước vào cửa. Đứng tựa lưng vào vách anh nhìn hình ảnh mà anh biết mình sẽ nhớ lâu, thật lâu. Màu áo đen huyền hoặc, thân vóc mảnh mai gầy, cô ca sĩ của anh đứng nhìn ra màn đêm mông lung mịt mùng. Âm hưởng phát ra từ chiếc mike như tiếng sầu chất chứa và u uất.

- *Gặp nhau một đêm nay
Còn được đêm nào nữa*

*Nhìn nhau cũng đủ say
Buốt giá không cần lửa*

*Chờ anh từ xa xưa
Từ muôn nghìn năm trước
Chờ phôi pha cuộc đời
Chờ tả tơi nguyên ước...*

An Hóa ứa nước mắt khi nghe Chờ anh từ xa xưa. Từ muôn nghìn năm trước. Chờ phôi pha cuộc đời. Chờ tả tơi nguyên ước... . Chúng ta gặp nhau muộn màng rồi. Anh đã già. Đi gần hết một đời người. Bây giờ chỉ là kéo lê quãng thời còn lại mà thôi.

*- Hôm nay em có anh
Thời gian sao qua nhanh
Chưa mơ mà đã sáng
Đêm sao chỉ năm canh
Em để nước mắt tràn
Thay muôn lời thở than
Suốt một đời u uất
Mấy nhịp cầu vỡ tan...
Cha cho em ngọc ngà
Mẹ cho em châu báu
Đời cho em vinh quang
Trời cho ta hội ngộ
Ai cho em khối óc
Sao chẳng cho thông minh
Ai cho em nhan sắc
Sao còn cho điêu linh...*

Đang hát, có cảm giác là An Hóa đang nhìn mình nên Hương Điểm từ từ quay lại. Một già một trẻ nhìn nhau. Không đăm đuối. Không mê man. Không hứa hẹn. Không mời mọc. Nhưng là tia nhìn dịu dàng chiếu rọi vào tâm hồn để biết và để lắng nghe nhịp thở tình cảm của người đối diện. An Hóa đi tới vì anh biết có người đang chờ đợi mình. Hương Điểm cười và tiếng hát cất lên.

*- Làm sao ta có nhau
Làm sao đành thương đau
Làm sao đêm ngủ trọn*

*Khỏi chờ đến kiếp nào
Làm sao ta có nhau
Làm sao đừng thương đau
Làm sao đêm ngủ trọn
Khỏi cầu xin kiếp sau...*

Nhạc tắt. Tiếng hát ngừng. Hai người nhìn nhau. Hương Điềm mím môi song ả ước nụ cười như chút mời mọc, như chút khuyến khích khi thấy thái độ do dự và ngại ngùng của An Hóa. Cuối cùng An Hóa cũng bước tới để chạm mặt. Không có hôn nhau. Không có lời. Chỉ là sự im lặng. Hương Điềm úp mặt vào vai An Hóa như tìm chút hơi ấm, một thông cảm và tựa nương. Trong lúc An Hóa nhẹ hôn vào mái tóc huyền thoảng thoảng mùi hương của kỷ niệm hay của hình bóng nào lần khuất trong tâm tưởng mà bây giờ anh mới bắt gặp được. Thật lâu hai người rời xa nhau. Không xa lắm. Vừa đủ cho tầm tay với. An Hóa thì thầm.

- Hương Điềm hát bản nhạc này tuyệt...

Gương mặt của Hương Điềm sáng lên dưới ánh đèn mờ nhờ nụ cười. Nàng biết lý do gì mà An Hóa gọi tên của mình mà không gọi bằng cháu như thường lệ. Ông bác già của nàng muốn san bằng sự cách biệt có lẽ để bắt một nhịp cầu không phải cho tình yêu thương của nam nữ mà là nhịp cầu thông cảm của hai người bạn vong niên. Do đó nàng cũng làm giống như vậy. Tuy nhiên nàng còn hơi ngượng ngùng nên phải cười nói.

- Bác... An Hóa thích không?

- Thích... Nhất là tám câu sau cùng. Cảm ơn Hương Điềm...

- Dạ Hương Điềm hát cho mình mà...

Nhắc chai rượu được ngâm trong nước đá cho lạnh ra rót một chút vào hai cái ly An Hóa mỉm cười.

- Nhờ vậy mà tôi hiểu...

- Mình nhậu hả bác...

Hương Điềm cười thánh thót. Nàng trở lại trạng thái bình thường. An Hóa cũng cười lên tiếng

- Như vậy là bác không thể lái xe về được... .

Sau giây phút biết được tình cảm của nhau rồi họ trở lại trạng thái cũ, xưng hô bác cháu với nhau.

- Cháu đã dành cho bác một phòng rồi...

Hai ly rượu chạm nhau. Hai bàn tay chạm nhau. Nụ cười. Ánh mắt thông cảm.

- Làm sao ta có nhau... Làm sao đừng thương đau... Làm sao đêm ngủ trọn...

Khỏi chờ đến kiếp nào... Làm sao ta có nhau... Làm sao đừng thương đau...
Làm sao đêm ngủ trọn... Khỏi cầu xin kiếp sau...

Hương Diễm hát nho nhỏ. An Hóa cười vui. Nàng hát cho riêng mình anh nghe. Không phải như tiếng hát của cô ca sĩ ngày xưa, tiếng hát của nàng là của anh, của riêng anh. Như thế mới tuyệt vời và vô cùng ý nghĩa.

An Hóa lâm bầm.

- Xin cảm ơn em... Xin cảm ơn người...

Ánh mắt của Hương Diễm long lanh. Dường như nàng nghe được An Hóa lâm bầm.

Vật Nặng Sau Hè

Chương 6

An Hóa thần thờ quên cả đặt điện thoại trở về chỗ cũ sau khi nói chuyện xong với Hương Diễm. Tin Ánh ngất xỉu tại nhà và phải chở vào nhà thương tối hôm qua khiến cho anh buồn rủ ra. Suy nghĩ giây lát anh thay quần áo rồi lái xe tới nhà thương thăm bạn. Đứng trước căn phòng mang số 234 anh tần ngần giây lát mới xô cửa bước vào. Nghe tiếng cửa mở Hương Diễm ngược lên. An Hóa thấy mắt cô cháu gái long lanh nước mắt. Nhìn Ánh nằm thiêm thiếp trên giường với mấy ống cao su linh kinh anh thì thầm.

- Bệnh của ba cháu nặng không?

Hương Diễm bối rối. Dường như nàng không biết hoặc không muốn nói ra. Nhưng bắt gặp ánh mắt nghiêm nghị và van lơn của An Hóa nàng thở dài.

- Dạ bác sĩ nói ít hy vọng lắm... Đây là lần thứ ba ba cháu bị stroke...

An Hóa gật đầu trầm ngâm giây lát mới nói nhỏ.

- Tại sao cháu không gọi cho bác hay liền. Cháu biết như vậy...

Hiểu ý ông bác già Hương Diễm cười gượng.

- Dạ tại lu bu nhiều chuyện quá thành ra cháu quên...

An Hóa nhú mày tỏ ý không bằng lòng. Hương Diễm giải thích thêm.

- Cháu sợ bác nghe tin rồi lo sợ... Cháu tính để từ từ...

An Hóa đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Hương Diễm và nàng để yên tay mình trong tay của ông ta.

- Cháu có gọi các anh chị của cháu chưa?

- Dạ gọi rồi... Họ nói họ sẽ đáp chuyến bay sớm nhất để về...
An Hóa gật đầu nhìn quanh căn phòng nhỏ của bệnh viện.
- Cháu cần bác phụ việc gì không. Minh...
Hương Diễm gật đầu mỉm cười dù là nụ cười buồn. Nàng hiểu ý An Hóa.
- Dạ cần... Hương Diễm cần bác ở bên cạnh nói chuyện cho đỡ buồn. Cần bác ngồi với ba cho cháu về nhà thay quần áo...
An Hóa cười nói đùa.
- Cháu đâu có hơi thú vị gì đâu... Thơm phứt mà...
- Có... Bác ngủ nè...
Hương Diễm lên giọng nhõng nhẽo rồi khom người đưa đầu vào mũi của An Hóa.
- Còn thơm phứt mà...
An Hóa hít hà. Hương Diễm cười nhỏ.
- Vậy mà bác nói thơm... Bây giờ bác ngồi đây cháu chạy về nhà tắm rửa thay quần áo và nấu cơm đem ra đây ăn. Bác muốn ăn gì?
An Hóa nói trong lúc nhìn ông Ánh.
- Cháu nấu cái gì bác ăn cái đó. Đừng quan tâm tới bác...

Hương Diễm mỉm cười cầm lấy cái túi da đi ra cửa. Nhìn theo An Hóa khe khẽ thở dài. Anh cảm thấy thương Hương Diễm như con gái của mình. Nàng cũng như anh, cả hai đều đơn độc. Mất đi người cha già thân yêu nàng sẽ mất nơi nương tựa và sẽ bơ vơ. Cũng như anh. Ba mươi mấy năm sống bơ vơ nên anh hiểu được niềm đau của kẻ mất cha mẹ hay người bạn đời. Sống quạnh hiu, hoang vắng, lạnh lẽo và âm thầm. Chỉ có một người quen là cái bóng của mình.

5 giờ chiều Hương Diễm trở lại. Nàng tươi trẻ và xinh xắn qua chiếc áo sơ mi ngắn tay và quần ka ki màu vàng.
- Bác đói bụng chưa. Cháu có làm bánh mì cho bác nè. Bánh mì chả lụa ngon lắm...
Vừa nói nàng vừa hít hà khiến cho An Hóa cười.
- Cháu ăn chưa?
- Dạ chưa. Cháu tắm rửa, thay quần áo, làm bánh mì xong là trở ra đây liền. Ba cháu có thức dậy không bác?
An Hóa buồn bã lắc đầu thay cho câu trả lời.
- Bác sợ... Ba cháu mất đi bác buồn lắm...
An Hóa ngược lên nhìn Hương Diễm. Nàng đọc trong mắt ông bác già một ngắc ngờ và lạc lõng.

- Ba cháu mất đi là bác không có người nói chuyện...

- Còn cháu mà bác...

An Hóa thở dài.

- Ba của cháu là của quá khứ, của kỷ niệm...

- Còn cháu thời sao?

Hương Diễm phụng phịu. An Hóa cười nắm tay nàng.

- Cháu hả. Cháu là ca sĩ của bác... Cháu là hiện tại...

Cười thánh thót Hương Diễm khép cửa lại xong lấy bánh mì ra. Hai bác cháu vừa gặm bánh mì vừa chuyện trò. Nhờ có An Hóa nên Hương Diễm cảm thấy đỡ đơn độc hơn. Ít ra nàng cũng có người bên cạnh hơn là cái bóng lặng lẽ của mình. Họ gượng vui vì tuy biết rằng một người sẽ mất cha, một người sẽ mất bạn nhưng cũng hiểu đã tới lúc người thân yêu của họ phải ra đi. Ai cũng một lần chết.

- Cháu có đem cho bác quyển sách của ba cháu mua để tặng cho bác...

Hương Diễm đưa cho ông bác già cuốn sách. An Hóa mân mê quyển sách của người bạn già tặng cho mình.

- Quyển sách gì vậy bác?

An Hóa thở dài.

- Quyển sách có tên là Hành Trình Một Người Đi Cứu Nước...

Nhai hết miếng bánh mì cuối cùng, uống ngụm nước lạnh xong Hương Diễm nhõng nhẽo.

- Vậy là tối nay bác đọc truyện ru cháu ngủ à ghen...

An Hóa nhìn cô cháu gái.

- Vậy là cháu có ý đem ra đây để bác đọc ru cháu ngủ...

Hương Diễm cười hắc hắc gật đầu.

- Dạ...

Nàng kéo dài tiếng dạ ra thành tiếng da khiến cho An Hóa bật cười. Cô y tá bước vào. Biết Hương Diễm làm ở phòng điều hành nên cô ta tươi cười gọi chuyện.

- Cô mệt không. Nếu mệt cô cứ về nhà nghỉ. Có gì tôi sẽ gọi cho cô...

Liếc nhanh An Hóa đang đứng ở đầu giường nàng cười trả lời.

- Cám ơn cô... Tôi lấy một tuần nghỉ hè nên cũng không mệt lắm. Với lại có bác của tôi đây...

Cô y tá quay qua cười chào hỏi An Hóa. Làm xong công việc cô ta chào

Hương Diễm rồi lui ra khỏi phòng. Cười chum chím An Hóa hỏi.

- Cháu làm gì ở đây?

- Cháu làm ở phòng điều hành...

- Chắc cháu làm sếp bự hả?

Biết An Hóa giỡn cho nên nàng cũng giỡn lại.

- Cháu làm sếp phòng điều hành. Cháu chỉ huy mấy trăm nhân viên mà có một người cháu không chỉ huy và điều hành được...

- Ai vậy. Ba cháu hả?

Hương Diễm cười thánh thót.

- Ai trông khoai đất này... Bác chứ ai...

An Hóa nhìn người ngồi trước mặt mình.

- Ai nói cháu không chỉ huy bác được. Cháu nói gì bác cũng nghe mà...

Chuyện trò giây lát Hương Diễm ngồi trên ghế đọc báo. An Hóa cũng ngồi trên chiếc đôi diện với cửa sổ đọc sách. Đọc được mười trang An Hóa bỏ sách xuống. Đi tới đứng cạnh cửa sổ anh cười nói với Hương Diễm.

- Phải nhà thương họ cho mình hát hả cháu?

Hương Diễm cười hắc hắc vì câu nói của ông bác già.

- Chi vậy bác?

- Để cháu hát cho bác nghe...

- Bộ bác ghìen nghe cháu hát?

An Hóa chậm chậm gật đầu.

- Từ khi nghe cháu hát bác hết muốn nghe người khác hát...

Hương Diễm giấu nụ cười của mình sau quyển tạp chí đang mở rộng.

- Bác nịnh cháu quá...

- Không phải nịnh mà vì thấy và nghe cháu hát thú hơn. Vời lại...

Nói tới đó An Hóa ngừng lại. Vì nhìn ra khung cửa sổ của căn phòng nên anh không biết Hương Diễm đang chờ nghe mình nói. Chờ không nghe ông bác già lên tiếng nàng hơi ngạc nhiên bỏ quyển tạp chí xuống để nhìn. Mái tóc muối tiêu. Khuôn mặt gầy gò hốc hác. Ánh mắt mỗi một nhìn đắm đắm ra ngoài trời đêm sáng một góc nhờ ánh đèn. Ánh mắt ngác ngơ như tìm, như kiếm một cái gì đã mất, đã đi qua trong đời một người lính thua trận. Thua trận là sự bi đát của người lính. Nhưng ở An Hóa hay như ba của nàng, những người lính bị bắt buộc phải thua trận, thời lại là một bi đát đến thâm. Điều đó khiến cho họ không thể quên. Nó như vết thương đã lành trên thân thể. Dù đã lành nhưng vẫn còn để lại vết sẹo. Ai bảo vết thương đã lành không gây nhức nhối. Chính sự nhức nhối tinh thần mới đáng nói. Chính nó mới khiến cho An Hóa, dù đã sống ở đây hơn ba mươi năm vẫn không chịu trở thành công dân của nước này. Nàng chỉ khám phá ra điều đó tuần trước. Trong bữa ăn tối, nhân nói về An Hóa ba của nàng mới tiết lộ điều đó. Ba nàng hỏi lý do và An Hóa trả lời là không muốn và không cảm thấy vinh

hạnh gì trở thành công dân Mỹ. Xuyên qua điều đó nàng biết ông bác già vẫn còn hần học, chua chát và ngậm ngùi. Điều khiến cho nàng ngạc nhiên và hứng thú nhất khi khám phá ra mấy điều mà nàng chưa biết về An Hóa. Ông bác già của nàng cũng có tâm hồn văn nghệ. Ông cũng làm thơ. Ông cũng viết văn. Hương Điểm cười với mình khi nghĩ tới điều đó. Mặc dù thơ của ông không hay song nàng thích và mừng. Ít ra ông cũng như nàng. Tuy không là nghệ sĩ nhưng lại có tâm hồn nghệ sĩ. Hai người hợp nhau ở điểm đó.

- Bác...

Không quay lại song An Hóa biết là Hương Điểm đứng sau lưng của mình vì ngửi được cái mùi thân quen toát ra từ thân thể của nàng. Anh cảm thấy dường như hơi thở nồng ấm của nàng phả vào cổ của mình gây nổi rạo rức và khao khát. Thứ rạo rức và khao khát mà anh chưa từng có trong ba mươi năm qua. Nó hầu như là sự rạo rức của thời mới lớn lần đầu tiên nói chuyện với nàng con gái mà mình thâm thương yêu nhưng không thể nói thành lời.

- Bác...

An Hóa quay lại nhìn. Trên gương mặt thoáng chút mỏi mệt và buồn rầu ánh lên một vẻ gì là lạ. Nụ cười e ấp. Tia nhìn đắm thắm, dịu dàng với một chút âu yếm. Một chút thôi. Vừa đủ để cho đối tượng biết được tình cảm của mình.

- Cháu chưa ngủ à?

Tiếng cười thánh thót vang lên cùng giọng nói tinh nghịch và nũng nịu kèm theo.

- Mới có tám giờ mà bác... Cháu ba mươi sáu chứ đâu phải con nít mà đi ngủ sớm...

An Hóa cười vì cái giọng hồn dỗi của cô gái con của bạn mình.

- Người ta nói đàn bà muốn trẻ đẹp phải đi ngủ sớm, phải ăn ngủ điều độ...

- Ai nói... Bác hả...

Hương Điểm vặn và An Hóa cười xòa.

- Cháu muốn nói chuyện với bác?

- Cháu muốn bác ngâm thơ cho cháu nghe...

An Hóa nhẹ lắc đầu.

- Bác có phải thi sĩ đâu mà làm thơ...

Hương Điểm nhìn ông bác già với nụ cười chúm chím.

- Là thi sĩ nghĩa là ru với gió... Mơ theo trăng và vợ vắn cùng mây... Bác có như vậy không?

Hơi do dự rồi cuối cùng An Hóa cũng gật đầu.

- Có... Bác có làm thơ...

- Vậy bác ngâm thơ cho cháu nghe đi...

An Hòa cười nhẹ đọc nhỏ.

- Là thi sĩ nghĩa là ru với gió... Mơ theo trăng và thơ thần cùng mây...
Hương Diễm dặm chân theo sau câu nói nũng nịu.

- Không phải. Thơ đó của ông Xuân Diệu. Bác ngâm thơ của bác đó...

- Một bài thôi nghe...

Hương Diễm gật đầu. Giọng đọc thơ của An Hóa nghe thật buồn.

- Ở lưng chừng niềm nhớ

ta nghe như

một giọt máu vừa rơi

từ trái tim đơn côi

Ngày bắt đầu

buồn

buồn tênh

ngày chấm dứt

sâu,

sâu mông mênh

Ở tận cùng nỗi đau

ta nghe như

một lưỡi dao

cắt

trái tim đơn côi

Ngày ngồi im

bóng tối buồn, buồn so

lấy thước đo niềm nhớ

lấy thước vạch nỗi đau

nghe như buồn

buồn tênh

Ta ngồi thân hư không

chỉ còn

bóng tối bao quanh quanh...

An Hóa ngừng đọc để thở dài. Nghe xong Hương Diễm cũng thở dài.

- Bác có đọc thơ cho ai nghe chưa bác?

- Không... Cháu là người thứ nhất và là người cuối cùng...

Hương Diễm mỉm cười sung sướng nhận lãnh sự đãi ngộ đặc biệt của ông bác già.

- Còn nữa phải không bác?

Câu hỏi của nàng như là một xác định. Hỏi cho có lệ mà thôi vì biết sẽ còn nhiều bài thơ.

- Hết rồi...
 - Hồng chịu đâu... Cháu biết bác làm nhiều bài thơ lắm...
- An Hóa cười lắc đầu. Hương Điềm la nhỏ nhỏ.
- A... Cháu nghĩ ra rồi... Mai một mình làm một đêm văn nghệ bỏ túi. Bác ngâm cho cháu nghe một bài thơ thời cháu sẽ hát cho bác nghe một bản nhạc...
- Nhìn ông bác già Hương Điềm lên giọng hăm he.
- Bác mà hồng ngâm thơ là cháu khỏi hát cho bác nghe...
- Bị cô gái bắt bí An Hóa cười đùa.
- Chà... Đây là một đôi chác văn nghệ hả cháu...
- Hương Điềm bật cười vui vẻ dù bị ông bác già nói móc.
- Bài thơ vừa rồi của bác tên gì vậy bác?
 - Giữa nỗi nhớ và niềm đau...
 - Nhớ gì vậy bác?
 - Nhớ người...
 - Đau gì vậy bác?
 - Đau mình...
- Hương Điềm bật cười vì câu trả lời của ông bác già. Chính An Hóa cũng cười vì mẫu đối thoại giữa hai người.
- Cái gì ở giữa nỗi nhớ và niềm đau?

Nhìn ra ngoài trời đêm cô gái hỏi nhỏ. Câu hỏi có thể hỏi mình mà cũng có thể dành cho người đối diện. An Hóa im lặng nhìn. Trước mặt anh là khuôn mặt trẻ. Vàng trán rộng. Mắt tinh anh. Mũi cao. Miệng rộng. Người xưa có nói "Đàn ông miệng rộng thời sang. Đàn bà miệng rộng tan hoang cửa nhà...". Anh nghĩ câu nói này lỗi thời, không thích hợp, nếu không muốn nói là không đúng. Anh đã thấy có những người đàn bà miệng thật rộng mà tề gia nội trợ, là người vợ và người mẹ tuyệt vời. Anh cũng đã thấy có nhiều người đàn ông miệng rộng mà không sang chút nào. Đàn ông miệng rộng nên ăn to nói lớn thời đúng hơn. Điều mà anh nhận thấy là đàn bà hát hay thời miệng phải rộng. Như cô gái đang đứng trước mặt mình. Ý nghĩ kỳ cục này làm cho anh bật cười thành tiếng ngắn. Hương Điềm nhìn anh.

- Bác cười gì vậy bác?
- An Hóa nói cho nàng nghe ý nghĩ của mình. Bật cười thánh thót nàng nheo mắt nhìn ông bác già. Ánh mắt của nàng nửa tinh nghịch, nửa âu yếm khiến cho An Hóa hồi hộp. Để tránh bị cuốn hút anh cười hỏi.
- Tối giờ mình đi ngủ chưa cháu?
- Không xem đồng hồ Hương Điềm trả lời liền.
- Chưa... Mới 9 giờ mà ngủ gì bác...

- Người già như bác đi ngủ sớm lắm...

- Bác đâu đã già... Bác còn phong lắm...

Hơi mỉm cười An Hóa hướng mắt về nơi chiếc giường của người bạn đang nằm thêm thiếp. Tác giả của câu nói đó hiện giờ đang chống chọi với tử thần, đang ở ngưỡng cửa của lần ranh sống chết.

- Cháu nghĩ ba cháu...

Dù An Hóa không hỏi trọn câu nhưng Hương Điềm hiểu. Trầm ngâm giây lát nàng thở dài.

- Cháu nghĩ không. Dường như ba cháu biết trước mình sẽ ra đi nên dặn dò cháu nhiều chuyện lắm...

Tôn trọng chuyện riêng tư của người khác nên An Hóa không hỏi thêm song Hương Điềm lại nói tiếp.

- Ba cháu có dặn là sau khi ông mất hãy thiêu xác rồi đem tro về Hương Điềm. Ông muốn yên nghỉ tại nơi chôn nhau cắt rún của mình...

- Cháu sẽ về Việt Nam?

- Dạ không. Chị hai của cháu sẽ về...

An Hóa nhận xét trong lúc nói chuyện với mình Hương Điềm có chút gì băn khoăn, như có điều gì muốn nói mà như không muốn nói ra với mình. Tuy nhiên vì nghĩ đó là chuyện riêng của cô cháu gái nên anh không hỏi. Thấy ông bác già có chiều mỏi mệt và buồn ngủ nên Hương Điềm cười lên tiếng.

- Thôi mình về nhà ngủ nghe bác...

- Ủa mình không ngủ ở đây à?

Hương Điềm lắc đầu.

- Dạ không. Cháu sẽ nhờ cô y tá nếu có chuyện gì xảy ra cô ta sẽ gọi cho cháu biết. Mình về nhà ngủ cho khỏe...

An Hóa gật đầu theo Hương Điềm ra cửa. Trong lúc chờ nàng tới phòng trực để dặn dò anh nhìn hành lang vắng của bệnh viện. Không khí buồn thảm. Sự chết lặng vắng đâu đây. Anh thở dài, cảm thấy mình già nua, mỏi mệt và đơn chiếc.

Vật Nặng Sau Hè

Chương 7

Đám tang của ông Ánh không có nhiều người biết để đưa tiễn. Trừ con cháu chỉ có năm ba người quen hay bạn bè ở xa tới và vợ và ra về. Riêng An Hóa có mặt thường xuyên. Dường như anh muốn ở cạnh và không chịu rời bỏ người bạn của mình. Dù anh không nói ra nhưng Hương Điềm biết

anh buồn vì mất bạn và sự trợ trợ của mình. Dù biết sống là khổ não, đau buồn và phiền lụy. Dù biết ai cũng một lần chết. Nhưng không ai muốn ra đi kể cả An Hóa. Có cái gì níu kéo anh lại với đời quanh hiu và trống vắng. Có cái gì làm anh ngần ngại. Nỗi khoắc khoải hiện lên trong từng cử chỉ và lời nói. Dù nấn ná, dù không rời cuối cùng anh cũng phải đưa, phải tiễn, bằng nỗi ngậm ngùi, người bạn thân đi về nơi nào đó khi Hương Điềm cầm lấy chiếc lọ đựng hài cốt của cha già. Đời người thu gọn lại trong chiếc lọ nhỏ. Thân xác cuối cùng là chút tro bụi. Ngồi bên cạnh Hương Điềm trên đường về nhà nàng để lấy xe An Hóa cảm nín không nói lời nào. Hương Điềm cũng vậy. Người nào cũng có đau buồn riêng. Về tới nhà Hương Điềm mời ông bác già vào nhà uống nước nhưng An Hóa từ chối viện lẽ không được khỏe. Cô cháu gái cũng không nài ép. Đứng nhìn theo chiếc xe mang đi ông bác già nàng ngậm ngùi thương cảm cho ông ta đồng thời thương cho chính mình. An Hóa bơ vơ. Nàng cũng trợ trợ một mình. Hai tiếng một mình lạnh ngắt. Lạnh hơn ngủ một mình trong đêm đông. Nửa đêm trăn trở, co rúm trong đống chăn mền dày cộm mà vẫn cảm thấy lạnh. Cái lạnh phát ra từ cô đơn. Mà cô đơn tự ở tâm hồn cho nên lúc nào cũng lạnh. Mình phải gọi bác ấy để an ủi... Hương Điềm nhủ thầm. Gọi để an ủi bác ấy hay bác ấy an ủi mình. Có thể cả hai. May mà còn có người để an ủi và được an ủi. Hẹn bác ấy tới nhà để hát cho bác ấy nghe đỡ buồn. Và mình cũng đỡ buồn. Phải quên nỗi buồn đi để sống. Nàng còn quá trẻ để phải ôm lấy buồn đau. Tại sao mình không vui mà lại buồn. Ba chết là ba sung sướng. Chỉ có mình, người sống mới khổ. Hương Điềm mỉm cười. Hẹn bác ấy tới nhà bắt bác ấy ngậm, đọc thơ tình cho mình nghe.

Thần thờ nhìn theo chiếc xe khuất nơi ngã ba Hương Điềm lặng lẽ mở cửa bước vào nhà. Hiu quạnh hiện lên từng góc cạnh. Chỗ ba ngồi xem đài SBTN. Nơi ba ngồi đọc báo. Chỗ ba đứng nơi cửa sổ nhìn lá mùa thu vàng bay rồi khe khẽ ngậm: Ngọn gió thu phong rụng lá vàng... Lá rơi hàng xóm lá bay sang... Chỗ ba ngồi ăn cơm. Bên kia là An Hóa ngồi nói chuyện với ba mà ánh mắt nhìn mình. Nơi hai ông bạn già ngồi uống trà, chơi cờ tướng và cười sảng khoái khi ăn được con xe của người kia. Đứng bên cửa sổ trong phòng ngủ của mình nàng nhìn mấy bụi hoa hồng vừa trồng được hơn tháng và bắt đầu nhú ra mấy cái nụ màu xanh. Trời đầu tháng 9 vẫn còn nóng và nắng chói chang. Mặt trời bốn giờ chiều xuyên qua khu rừng cây lá xanh um thành một vạt nắng dài dọi lên thảm cỏ xanh và nền xi măng rong rêu bám đầy. Vạt nắng lung linh vì cành cây lay động theo cơn gió nhẹ từ miền bắc thổi xuống. Tự nhiên nàng nhớ tới mấy câu trong bản Nắng Chiều Lạnh lòng mềm đưa trong nắng lụa thưa... Mây lướt thướt trôi khi nắng vương đôi...

Nhớ em dịu hiền nắng chiều ngừng trôi... . Nàng nhớ tới đêm hôm đó. Nhớ ánh mắt nhìn và cảm thấy chút xuyên xao diu dịu dâng lên từ từ trong lòng của mình. Nàng nghĩ tới giọng nói trầm khàn. Nụ cười ít khi thành tiếng. Vóc dáng gầy gò. Nét mặt ưu tư. Mình phải làm gì? Hương Điểm lăm bắm trong lúc nhìn vạt nắng sau nhà chậm chậm thay đổi theo ánh mắt trời từ từ ngã về tây

Chiều thứ bảy. Nghe mấy tiếng đing đong phát ra từ nơi cửa cái An Hòa nhúu mảy. Từ lâu rồi anh không có hẹn với ai. Cũng không ai đến thăm do đó anh không chờ, không đợi ai. Những người không hẹn xin đừng đến... Hãy để thêm ta xanh sắc rêu... Anh mỉm cười khi sửa hai câu thơ của Nguyễn Bính. Thỉnh thoảng lắm mới có người phát thư gõ cửa để trao bưu kiện sách mà anh đã đặt mua ở nhà sách Tự Lực. Dù không chờ, không đợi anh vẫn phải mở cửa vì tiếng chuông cứ vang lên. Cửa mở và anh hơi sững sờ. Mái tóc đen dài uốn hơi quăn xỏa trên bờ vai. Chiếc áo thun màu trắng. Skirt màu xanh nước biển điểm những bông hoa trắng, Hương Điểm đứng ngay cửa với nụ cười nóng hơn cái nóng gần 100 độ F của mùa hè ngày hôm nay..

- Bấm chuông hoài mà bác chưa mở cửa cháu tính gọi cảnh sát...

Cô gái đưa cái điện thoại đang cầm trong tay lên như để chứng minh mà chắc cũng để hăm he ông bác già của mình.

- Bác cứ tưởng ông phát thư thành ra...

Khẽ gật đầu Hương Điểm cười.

- Bác đang làm gì vậy?

Hơi mở rộng cánh cửa nhường chỗ cho Hương Điểm bước vào An Hóa trả lời chậm.

- Không có làm gì hết... Đang ngồi nhìn mây trắng và trời xanh... Cháu kiểm bác có chuyện gì hông?

- Dạ có... Thứ nhất là xem bác có bệnh hoạn gì hôn. Cháu không muốn mất thêm một người thân nữa...

Hương Điểm ngừng lại. An Hóa nghe giọng nói của nàng nhuốm chút ngậm ngùi và thương cảm. Nắm tay con gái của bạn anh cười buồn.

- Bác chưa chết đâu... Chừng nào chết bác sẽ cho cháu biết...

Hương Điểm bật cười thánh thót vì câu nói của ông bác già. Bước lên cầu thang nàng nói trong tiếng cười.

- Bác hứa cái gì với ba cháu bác có nhớ không?

An Hóa nhúu mảy.

- Hứa cái gì. Chắc bác quên rồi...

Ngồi xuống ghé nệm đối diện với cửa sổ nàng nhìn ông bác già.

- Ba cháu có nói là bác hứa mang chậu quỳnh hoa tới nhà để bác và ba cháu xem nó trở bông...

An Hóa gật gù mỉm cười.

- Bác nhớ rồi... Hôm qua ra vườn bác thấy chậu quỳnh hoa sắp nở rồi...

- Trước khi ba cháu vào nhà thương có dặn cháu là nhắc bác đem chậu quỳnh hoa tới nhà để bác và cháu xem nó nở...

Thấy An Hóa nhìn mình nàng cười giải thích.

- Cháu đại diện cho ba cháu...

- Còn lý do nào khác hơn...

Thấy An Hóa nhìn mình với ánh mắt dò hỏi Hương Điềm cười khúc khích.

- Dạ còn... Tuy nhiên nếu bác thấy lý do mà cháu vừa nói ra chưa đủ thời cháu sẽ...

An Hóa xua tay.

- Đủ rồi... Để bác đi sửa soạn... Chậu quỳnh hoa hơi nặng nên...

Mười lăm phút sau An Hóa trở ra. Thấy ông bác già đi tay không nàng hỏi liền.

- Bác không đem quần áo à?

- Quần áo gì nữa?

- Bác ở chơi tới chửa nhật mới về mà không đem quần áo thay đổi à...

- Bộ cháu tính bắt cóc bác à...

Hương Điềm gật đầu cười đưa bàn tay lên.

- Một tối xem quỳnh hoa nở, một tối bác ngâm thơ và cháu hát...

- Vậy à... Thôi để bác đi lấy thêm quần áo...

Hương Điềm bước ra hiên. Nắng chói chang hắt vào mặt khiến cho nàng phải đeo kính mát lên. Lát sau tay xách cái túi nhỏ An Hóa bước ra. Thấy ông cầm chìa khóa Hương Điềm nói liền.

- Cháu đón bác đi và đưa bác về...

An Hóa cười nhẹ.

- Cháu nhất định là phải đón được bác tới nhà rồi đưa bác về theo ý của cháu...

Hương Điềm cười thánh thót vì bị An Hóa nói trúng tim đen. Nhờ kính mát nên ông ta không thấy được ánh mắt của nàng long lanh hơn.

- Dạ... Trước khi ba cháu mất có dặn là phải sẵn sóc bác kỹ. Phải đón bác tận nhà và đưa về tận chỗ...

An Hóa cười lắc đầu. Anh muốn làm cử chỉ thân mật để tỏ lòng cảm ơn nhưng ngần ngại rồi cuối cùng chỉ biết cười nói lảng.

- Bác nhờ cháu phụ khiên chậu quỳnh hoa... Nó lớn lắm... Minh phải cẩn thận kéo mấy chùm bông nó gãy...

Ra tới sân sau Hương Điềm thấy đúng như lời An Hóa nói. Chậu quỳnh hoa có nhiều bông màu trắng dường như sắp nở. Hai bác cháu khệ nệ khiên chậu

bông bỏ lên xe cút kít để kéo đi.

- Tối nay có thể hai bác cháu mình sẽ thức khuya để chờ nó nở...

- Tại sao vậy bác?

An Hóa cười nói đùa.

- Tại vì không ai biết hoa quỳnh chừng nào mới nở...

- Bác đừng lo... Cháu chờ được... Cháu quen chờ, quen đợi rồi bác ơi...

Đang kéo xe An Hóa quay đầu nhìn lại khi nghe Hương Điềm nói câu này và anh cũng thấy nàng ngược nhìn mình. Hai người, một già một trẻ nhìn nhau một thoáng nhưng không ai nói lên câu nào. Có lẽ họ không cần phải nói vì tia nhìn đã nói lên điều họ muốn nói. Hương Điềm cúi mặt giấu nụ cười vu vơ còn An Hóa làm bộ ngược nhìn trời. Chậu quỳnh hoa đầy bông khá nặng và um tùm. Cũng may Hương Điềm có chiếc SUV nên họ không phải khó khăn lắm mới đem nó vào trong xe được. An Hóa lãnh phần ngồi phía sau giữ cho chậu bông khỏi ngã. Ngồi lái xe, thỉnh thoảng liếc chừng kính chiếu hậu, Hương Điềm mỉm cười vu vơ. Nàng biết ông bác già đang kín đáo quan sát mình. Sau khi cha mất thời gian, nàng cảm thấy buồn và đơn độc. Trước khi mất ba nàng có tâm sự với nàng một câu: Ba thấy hoàn cảnh của bác Hóa cũng đáng thương. Sau khi ba mất nếu được, con thỉnh thoảng tới thăm ông cho ông đỡ buồn... Hôm nay nàng đón An Hóa tới nhà chơi cũng vì câu nói đó. Ngoài ra nàng cũng thấy mình cần có một người thân quen để bớt trơ trọi. Tuy có bạn cùng sở, cũng đồng trang lứa, nhưng không hiểu tại sao nàng lại cảm thấy gần gũi và cảm mến An Hóa hơn mặc dù hai bên không đồng tuổi tác. Dường như nàng tìm thấy ở ông bác già một cái gì mà nàng không tìm thấy ở những người khác. Có thể đó là một tò mò tìm hiểu về Việt Nam, quê hương mà nàng chỉ nghe nói hoặc chỉ thấy hình ảnh. Có thể An Hóa là kẻ đồng điệu hiếm hoi trong cộng đồng Việt Nam nói riêng và xã hội mà nàng đang sống nói chung. Nàng và An Hóa có cùng một đam mê. Có thể An Hóa hiểu được nàng. Hiểu được nỗi khát khao của nàng. An Hóa hiểu nàng và nàng hiểu ông ta. Đó là điều hiếm quý. Nó vượt ra ngoài những ước lệ tầm thường.

Phải mất hơn mười lăm phút hai bác cháu mới đem được chậu hoa quỳnh vào phòng giải trí và trang trọng đặt nó trước mặt chiếc ghế dài. Ngồi đây họ có thể vừa uống trà, uống rượu, nghe nhạc và chờ hoa quỳnh nở.

- Cháu nấu bún riêu. Bác ăn một tô nghe bác?

Hương Diễm hỏi và An Hóa vui vẻ nhận. Hai người đi lên nhà bếp. Đi sau An Hóa được dịp nhìn ngắm thân hình của Hương Diễm. Dù tuổi gần bốn mươi song nàng vẫn còn giữ được dáng dấp khêu gợi và hấp dẫn nhờ không có con và siêng năng tập thể dục. An Hóa khẽ lắc đầu thờ dài khi nhìn cái mông tròn trịa ẩn hiện mập mờ sau làn vải mỏng, hai bắp chân rắn chắc và trắng ngần. Tự dưng anh cảm thấy rạo rức đồng thời ham muốn được hôn lên mái tóc bóng mượt thoang thoảng mùi hương của người đàn bà đang đi trước mặt mình. Ngay cả Hương Diễm cũng vậy. Dường như nàng cũng biết An Hóa nhìn ngắm sau lưng của mình. Điều đó khiến cho nàng cũng đâm ra rạo rức và khao khát. Nàng còn trẻ mà. Khát khao yêu và được yêu là chuyện đương nhiên. Điều đó càng được thúc đẩy mạnh mẽ hơn khi gặp kẻ đồng điệu. Tuy nhiên cuối cùng hai kẻ đồng điệu đều cùng thờ dài thâm lặng. Dường như có cái gì khúc mắc và chính nó làm dịu đi nỗi khát khao tình cảm đang sôi trong lòng họ.

Hương Diễm thức dậy. Chỉ còn chút nắng chiều của ngày cuối mùa hè và ngày cuối tuần dọi lên tấm màn cửa sổ thành vệt nắng dài lên trên giường chỗ nàng đang nằm. Lật bật mà ba của nàng đã mất gần một tháng. Đời sống của nàng vẫn trôi đi đều đặn mặc dù buồn rầu và trơ trọi một mình. Hương, chị hai của nàng thường gọi điện thoại thăm hỏi và khuyên nàng nên về Richmond để sống gần anh chị hơn là ở một mình trong ngôi nhà của ba má. Tuy nhiên nàng từ chối đề nghị của người chị thương nàng nhất. Thành phố này là nơi nàng lớn lên. Nó chứa nhiều kỷ niệm. Ngôi nhà cũng vậy. Nàng như thấy được hình bóng của ba má thấp thoáng đâu đây. Nàng như nghe được tiếng cười sảng khoái của ba bên gốc hồng trầu trái. Tấm hình chụp má đứng bên gốc Asian Pear vẫn còn đó. Chiếc võng căng giữa hai thân cây phong mới lớn, nơi mà nàng hay nằm đọc sách hay hát nghêu ngao vẫn còn đó. Có một điều mà nàng không phủ nhận dù không muốn nói ra. Mối liên lạc với An Hóa là một trong nhiều nguyên nhân khiến nàng muốn ở lại thành phố này. Lòng thương hại, sự đồng điệu và một chút tình cảm giữa hai người khác phái là những gì mà nàng dành cho ông bác già. Có thể thêm vào đó là chút vương vấn, nhớ nhung mỗi khi nàng xa An Hóa. Ông ta làm nàng vui, nàng cười và nàng cảm thấy dễ chịu khi có ông ta bên cạnh.

Nghe có tiếng cửa mở nàng biết An Hóa cũng thức dậy. Sau khi ăn cơm chiều xong nàng đề nghị với An Hóa là cả hai đi ngủ sớm để đủ sức thức đêm nay chờ xem hoa quỳnh nở. Ló đầu ra khỏi cửa nàng thấy ông bác già từ trong phòng bước ra.

- Bác ngủ được hôn bác?
 - Ngon lắm. Bác nằm xuống là ngủ liền. Bác không hiểu tại sao ở nhà của cháu bác lại ngủ ngon hơn nhà của mình. Kỳ thật...
- Cười thánh thót Hương Diễm bước ra nói đùa.
- Bác cứ coi nhà này như nhà của bác...
- An Hóa tỏ bày sự cảm động và biết ơn của mình bằng nụ cười kèm theo câu nói.
- Cảm ơn cháu... Nhà rộng mà ở một mình cũng buồn hả cháu...
 - Dạ... Nhà bác rộng mà bác cũng ở một mình... Nhà cháu cũng rộng và cháu cũng ở một mình... Bác đi tắm cho tỉnh táo đi bác. Cháu để sẵn khăn trong phòng tắm cho bác rồi. Bác phải tỉnh táo để ngâm thơ cho cháu nghe...

Cười vui vẻ An Hóa bước vào phòng tắm đối diện với phòng ngủ của mình. Trong lúc đó Hương Diễm cũng trở vào phòng riêng. Đứng trước bàn trang điểm nàng ngắm hình ảnh của mình trong gương. Nàng biết mình không đẹp lắm nhưng bù lại nàng có nhiều điều đặc biệt khác làm cho nàng trở nên quyến rũ hơn dưới cái nhìn của đàn ông. Không đẹp nhưng nàng thông minh. Ít có người đàn bà đẹp mà thông minh. Dường như ông trời chỉ cho người ta được một mà không có hai. Không đẹp nhưng bù lại nàng có tài. Không đẹp về nhan sắc nhưng nàng được mọi người ưa thích và yêu mến nhờ tính dịu dàng, lịch sự và tốt bụng. Bất cứ ai cần sự giúp đỡ đều được nàng giúp một cách tận tình và không vụ lợi.

Đứng ngắm mình trong gương giấy lát Hương Diễm bắt đầu trang điểm. Nàng muốn An Hóa ngắm nàng thay vì ngắm hoa quỳnh. Nàng muốn đẹp, quyến rũ, tỏa hương thơm nồng nàn hơn thứ hoa mà An Hóa ưa thích. Hoa quỳnh màu trắng do đó nàng không thể mặc áo dài màu trắng. Nàng tần ngần đứng trước tủ áo của mình. Đủ màu. Đủ kiểu. Đủ loại. An Hóa là ông già hoài cổ. Hương Diễm mỉm cười khi nghĩ tới điểm đó. Do đó ông không thích mình mặc quần áo theo kiểu phương tây. Ngay cả nàng cũng vậy nhưng vì nhập gia tùy tục nên nàng phải ăn mặc giống như người ở đây. Nàng nhớ lại một lần, hình như là ngày Halloween. Nàng đã mặc áo dài đi làm việc. Người đẹp mặc cái gì cũng đẹp. Thiên hạ trầm trồ, khen nức nở vì vẻ duyên dáng, thướt tha và quyến rũ của chiếc áo dài. Có một bà mẹ của bệnh nhân đang nằm nhà thương đã níu nàng lại và xin phép được chụp vài tấm hình làm kỷ niệm. Ướm đi ướm lại, thử tới thử lui, cuối cùng nàng chọn chiếc áo dài màu vàng. Tuy nhiên khi đưa tay ra định lấy chiếc áo dài màu vàng nàng tình cờ ngó tới bộ quần áo khác đang nằm lẻ loi trong góc. Với

tay lấy chiếc áo bà ba trắng và chiếc quần lụa đen nàng mân mê kỹ vật của đấng sinh thành. Đó là quần áo mà má của nàng hay mặc trong nhà. Nước mắt rung rung nàng ôm bộ bà ba vào lòng và thì thầm Má ơi con nhớ Má... Như có điều gì thúc giục nàng thay bộ bà ba vào và đứng ngắm mình trong gương. Hình ảnh của mẹ hiện hiện ra. Cô thôn nữ của làng Hương Diễm mặn mà và tươi thắm với ánh mắt long lanh, mái tóc xỏa bờ vai và nụ cười mát như nước sông Hàm Luông.

- Minh mặc như vậy ông sẽ xỉu liền...

Hương Diễm bật cười khi nghĩ tới điều đó. Nàng trang điểm sơ sài vì cô gái quê không có trang điểm. Phấn son là sản phẩm của thành thị. Vừa định xỏ chân vào đôi giày cao gót nàng lại lắc đầu. Gái quê cũng không đi giày cao gót. Gái quê phải đi chân trần. Minh mà mang giày cao gót ông sẽ cười cho thúi mũi. Gái quê cũng không được sơn móng tay móng chân. Đối với gái quê chỉ có sự tự nhiên. Phải mất hơn nửa giờ sửa soạn Hương Diễm mới xong việc biến cô gái sống ở xã hội tây phương thành một cô thôn nữ của làng Hương Diễm.

An Hóa sững sờ. An Hóa ngạc nhiên. An Hóa mừng rung rung nước mắt. An Hóa không giấu được nỗi si mê của mình khi thấy Hương Diễm hiện ra trong ánh đèn mờ mờ. Xa hoa của thị thành. Hào nhoáng của phương tây. Lộng lắt của xứ người đều lùi bước, đều bị lu mờ trước sự bình dị, mộc mạc, đơn sơ và chân thật của bộ bà ba. Chỉ có hai màu đen với trắng thôi, nhưng là sự tương phản mà cũng hòa hợp tuyệt vời. Tương phản làm cho nổi bật. Hòa hợp làm thành đồng nhất. Tất cả mọi vật trong phòng đều như mờ dần dần đi kể cả mình. An Hóa nghĩ thế. Tất cả đều lu mờ trừ Hương Diễm đang đứng trước mặt anh. Không môi son má phấn. Không kẻ mắt kẻ mày. Không nữ trang vòng vàng. Không nước hoa dầu thơm. Hương Diễm đẹp, cái đẹp của trắng rằm nằm phơi mình trên bóng dừa huyền hoặc. Tự người nàng toát ra mùi hương của hoa cau hoa bưởi, thơm ngan ngát mà càng ngửi càng say và càng mê mẩn tâm thần. Mái tóc đen dài bênh bồng như nước sông Hàm Luông vào một buổi trưa hè lấp lánh ánh mặt trời.

- Bác thích cháu bạn như vậy hôn bác?

An Hóa thở khì ra vì tự này giờ anh đã nín thở để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cô cháu gái.

- Thích... thích vô cùng... Cháu làm bác nhớ tới vợ của bác...

An Hóa nín lặng vì biết mình lỡ lời. Nhìn Hương Diễm anh ấp úng.

- Bác xin lỗi cháu. Bác nói như vậy cháu có buồn không?

Hương Diễm cười thánh thót.

- Dạ hông... Mai một cháu còn muốn hỏi bác về bác gái rồi cháu hóa trang

thành bác gái để nhất bác chơi...

An Hóa bật cười gật đầu nắm tay Hương Điềm và nàng để yên tay mình trong tay ông bác già.

- Chắc hoa quỳnh sắp nở... Cháu gửi được hương thơm của nó...

Buông tay của Hương Điềm ra An Hóa cùng nàng bước tới gần chậu quỳnh hoa. Ba cái bông màu trắng như lớn dần lên và hầu như lay động. Mùi thơm thoang thoang.

- Thơm quá...

Hương Điềm lên tiếng. An Hóa cười nhìn nàng.

- Không thơm bằng cô gái quê của làng Hương Điềm... Mùi hương của Hương Điềm là mùi của hoa cau hoa bưởi, của bông mù u, của hoa đồng cỏ nội... Không có gì thơm hơn những thứ đó...

Hương Điềm cười. Nàng phải cúi mặt để tránh tia nhìn của An Hóa. Tuy nhiên dù cúi mặt để không thấy nàng vẫn có cảm tưởng như tia nhìn nóng hơn cát mịn Giồng Trôm.

- Mình uống trà hả bác?

Hương Điềm lên tiếng để phá tan sự im lặng nguy hiểm. Như hiểu được ý của nàng An Hóa cười nhẹ.

- Cháu có ý kiến hay. Mình vừa uống trà vừa nghe cháu hát...

Hương Điềm cười thánh thót.

- Uống trà thời cháu uống với bác chứ hát thời hồng có được đâu. Gái quê Hương Điềm đâu có biết hát tân nhạc...

An Hóa cười gật gù.

- Ồ hờ... Vậy cháu hò đi... Hơi dài và giọng ấm của cháu mà hò thì hay lắm à nghe...

Uống hớp trà Hương Điềm bước tới dàn stereo.

- Để cháu lựa cái cd có cổ nhạc rồi hò cho bác nghe... mà bác đừng cười...

Cháu hò không giống như mấy cô gái quê ở Bến Tre...

Lấy ra cái cd, ngắt nghĩa giây lát Hương Điềm cười tiếp.

- Cái này của má cháu để lại. Cũ mà nghe hay lắm bác ơi...

Phút sau tiếng nhạc cất lên. An Hóa nhận ra tiếng đàn độc huyền, đàn cò, sáo và một vài thứ nhạc cụ mà anh không biết. Tiếng hò cất lên lạnh lớt vọng vang trong căn phòng chỉ có một người ngồi cúi mặt và một người đứng nhìn ra cửa sổ. Bóng đêm mịt mùng.

- Hò ơ... Ví dầu câu ván đóng đình...

Cầu bao nhiêu nhịp em thương mình bấy nhiêu...

An Hóa như nuốt từng chữ, nhai từng âm hưởng. Giọng của Hương Điểm ngọt như đường mía lau nấu chung với rế tranh. Thứ nước này trong vắt, uống mát ruột mát lòng. Giọng của nàng ấm như than miểng gạo mà hồi nhỏ anh hay ngồi bên cạnh bếp lửa để nhìn bà ngoại nướng bánh phồng và bánh tráng.

- *Hồ ơ... hồ...
Cầu cao ba mươi sáu nhịp,
Em qua không kịp,
Nhấn lại cùng chàng,
Cái nghĩa tào khang sao chàng vội dứt?
Đêm nằm thao thức, tưởng đó với đây,
Biết nơi nao cho phụng gặp bây,
Cho le gặp bạn,
Ruột đau từng đoạn,
Gan thắt chín từng,
Đôi ta như quế với gừng,
Dầu xa nhau nữa cũng đừng tiếng chi...*

Tiếng chi kéo thật dài. An Hóa ngược nhìn. Cô gái quê Hương Điểm đang nhìn anh mỉm cười cùng giọng hò cất lên cao hơn tầm bay bổng của con cò, con vạc, cao vút tận mấy vì sao đêm lấp lánh.

- *Hồ... ơ... Thân em như con phụng lạc bây
Thấy anh lẻ bạn, em muốn vầy duyên loan...*

An Hóa nhìn mê man hình ảnh đang đứng cách mình mấy bước. Chiếc áo bà ba trắng mơ hồ lay động trong cơn gió chiều đồng nội. Đó cũng là hình ảnh của cô thôn nữ ở Bình Đại. Hình ảnh của nàng đã khiến cho chàng lính thủy xuôi ngược đó đây phải động lòng mơ tưởng. Trong một ngày dừng chân, nhìn ra sau hè có bóng tà áo bà ba phất phơ, nụ cười tươi tắn và câu hò cất lên như muốn nói dùm nàng tiếng lòng thâm kín.

- *Hồ...ơ...hồ...*

*Gặp mặt anh đây, em muốn vầy hai họ,
Sợ vợ anh ở nhà tiếng nọ tiếng kia...*

An Hóa mỉm cười nghĩ thầm trong trí điều gì thì ngay lúc đó giọng hò ấy buông trầm xuống như hơi gió xao động cả dòng sông và chuyển rung mặt nước.

*- Anh nói với em, anh đã có vợ nhà.
Vợ thì mặc vợ, anh xử hoà thì thôi...hò ơ hò...*

Tiếng hò dứt mà An Hóa còn ngẩn ngơ như tiếc nuối một cái gì đã mất.
Hương Diễm tới ngồi cạnh ông bác già.

- Cháu hò làm bác nhớ nhà muốn khóc...

- Bác thích cháu hát tân nhạc hay thích cháu hò?

Uống ngụm trà hoa lái An Hóa nói mà mắt hướng về chậu hoa quỳnh sắp nở.

- Cái nào bác cũng thích. Tân nhạc hoặc hò miền Nam, mỗi thứ có cái hay riêng của nó. Giống như nước mắm sống và nước mắm pha vậy. Mỗi thứ có cái ngon riêng của nó, cái đặc biệt của chính nó... Hò của dân quê giống như là nước mắm sống. Nó bình dị, chân thành và mộc mạc tương tự như tính tình của người dân quê. Còn tân nhạc thời cầu kỳ, lộng lẫy và cao sang hơn bởi vì nó là nước mắm pha trộn với đường, chanh, tỏi ớt nên ngọt ngào và nhiều hương vị hơn. Tân nhạc và nước mắm pha là sản phẩm của dân thành thị...

Hương Diễm cười chum chím khi nghe ông bác già cổ lỗ xỉ đem nước mắm ra làm thí dụ để nhận xét về âm nhạc.

- Theo bác thì nước mắm sống với nước mắm pha cái nào ngon hơn?

An Hóa cười quay nhìn cô cháu gái giấy lát mới thông thả giải thích.

- Không có cái nào ngon hơn cái nào. Tùy theo thức ăn mà ta áp dụng vào.

Nếu ăn canh chua mà ăn với nước mắm pha thì lảng ờm. Nó lạt lẽo làm sao. Trong khi mình ăn bún chả giò, bún bò xào thì phải ăn với nước mắm pha mới ngon... Cháu kho cá kho mà kho với nước mắm pha thì nghe nó lảng xẹt...

An Hóa ngừng nói nhìn chăm chú vào chậu hoa xong cười nói với Hương Diễm.

- Hoa sắp nở. Bác cháu mình tới gần để thấy rõ hơn...

Hai người ngồi cạnh nhau im lặng nhìn cái bông quỳnh hoa đang từ từ hé miệng ra. Hương thơm tiết ra sức nức căn phòng. Hương Điềm có cảm tưởng như thân lá của cây đều lay động đồng thời cuốn hoa dài cũng bắt đầu run rẩy. Người ta nói đàn bà sinh đẻ cũng giống như cây khai hoa nở nhụy. Đó là một khổ nạn. Mùi hương lan tỏa khắp nơi, đọng trên áo, trên tóc và thấm vào hồn. Liếc ông bác già nàng thấy ông ta có thái độ trầm mặc, như để hết tâm hồn vào chuyện thưởng thức hoa quỳnh nở. Những cánh hoa run rẩy nhiều hơn rồi bùng một cái nó uốn mình và toàn thể cái hoa nở ra lớn cho nàng thấy những nhụy hoa trắng trên đầu có một chòm vàng óng ánh một màu thật đẹp dưới ánh đèn mờ mờ. An Hóa thở khi. Tiếng thở mạnh của anh làm cho Hương Điềm mỉm cười.

- Bác trông hoa quỳnh lâu lắm rồi mà mãi đêm nay mới chứng kiến nó nở. Lạ và đẹp...

- Ủa chứ hồi nào tới giờ...

Hương Điềm lên tiếng. An Hóa cười cười.

- Nhiều lần bác cũng định thức chờ xem nó nở nhưng có một mình buồn thành ra ngủ khò không hay nó nở. May mà có cháu...

- Thấy chưa... Nhờ cháu mà bác mới thấy hoa quỳnh nở...

- Bác cảm ơn cháu nhiều lắm... Bây giờ mình đi ngủ...

Liếc đồng hồ trên vách thấy chỉ 10 giờ rưỡi Hương Điềm đứng dậy. Ra tới cửa nàng còn ngoái đầu lại nhìn chậu hoa quỳnh.

- Bác sẽ để chậu quỳnh hoa ở đây luôn. Đó là quà tặng của bác cho cháu...

An Hóa lên tiếng. Mặc dù đi trước nhưng dường như anh cảm nhận được ý nghĩ và hành động của cô cháu gái do đó mới lên tiếng. Tắt đèn Hương Điềm cười nói đùa trong lúc bước lên cầu thang.

- Bác mà để ở đây là bác phải tới chăm sóc nó ghen... Rồi bác phải tới xem nó nở nữa...

An Hóa gật đầu cười cười.

- Cháu mà chơi với bác hoài cháu sẽ thành bà cụ non...

Hương Điềm cười hắc hắc.

- Vậy hả bác. Cháu thích Khi chén rượu khi cuộc cờ... Khi xem hoa nở khi chờ trăng lên...

An Hóa cười lớn. Hương Điềm nghe giọng của ông bác già thật vui.

- Tiếc quá... Ba cháu mất rồi thành ra không có ai chơi cờ tướng với bác.

Bác thích được nghe giọng cười hí hí của ông khi ăn con xe của bác...

Hương Điềm rom rớm nước mắt. Hình ảnh người cha thân yêu hiện lên trong trí tưởng của nàng.

- Cháu sẽ hầu cờ bác nếu bác muốn...

Đang đi An Hóa dừng lại rồi quay nhìn Hương Điềm. Chắc ông ta ngạc nhiên khi nghe nàng nói tới chuyện đánh cờ tướng.

- Cháu biết chơi cờ tướng à?

Chỉ vào ngực mình Hương Điềm cười hắc hắc.

- Sư cờ nè... Cháu chấp bác con xe đó...

An Hóa lắc đầu quây quây như nghi ngờ lời nói của cô bạn nhỏ tuổi hơn mình.

- Con xe... Ba của cháu cao cờ...

- Ấy... Cao nhân tắc hữu cao nhân trị mà bác. Ba của cháu cao cờ mà cháu còn cờ cao hơn nữa...

- Cháu học chơi cờ tướng từ ai?

- Dĩ nhiên là từ ba của cháu...

- Như vậy cháu không thể nào giỏi hơn ba của cháu...

Hương Điềm bật lên tiếng cười thánh thót.

- Sao lại không. Bác đánh cờ chắc bác biết cái mà người ta gọi là sáng nước hôn?

An Hóa chậm chậm gật đầu. Hai người lên tới tầng trên. Bật đèn hành lang lên cho sáng Hương Điềm cười tiếp.

- Dạ chúc bác ngủ ngon cho đầu óc tỉnh táo để mai bác giải thế cờ Vẽ đường cho hươu chạy của cháu...

- Có thể cờ đó à?

An Hóa lại hỏi với giọng nghi ngờ và cô cháu gái cười thánh thót.

- Bác biết chuyện Gia Cát Lượng sai Quan Vân Trường chặn bắt Tào Tháo ở Huê Dung lộ không?

- Biết...

An Hóa trả lời gọn. Anh thấy cô cháu gái cười phô hàm răng trắng bóng và đều đặn.

- Chặn bắt rồi sau cùng lại tha. Đó là thế cờ vẽ đường cho hươu chạy của cháu...

Nhìn thấy thái độ hơi trầm tư của An Hóa nàng cười cười tiếp.

- Chúc bác ngủ ngon...

An Hóa gật đầu nói nhỏ.

- Bác cũng chúc cháu an giấc...

Đợi cho ông bác già đóng cửa lại Hương Điềm bước vào phòng của mình.

Đứng nhìn mình trong gương nàng mỉm cười lẩm bẩm.

- Mình hù sơ sơ cho ông ớn. Chắc ông ngủ hồng ngon đêm nay...

Vật Nặng Sau Hè

Chương 8

Tuy đã thức dậy từ lâu nhưng Hương Diễm vẫn chưa chịu rời khỏi giường. Nàng lười biếng và lại thức dậy sớm cũng không có việc gì làm. Từ lúc ba mất nàng không cần phải thức sớm để lo thuốc men và bữa điểm tâm cho ông. Sự vắng bóng của cha già khiến cho nàng cảm thấy thiếu thốn một cái gì thân quen và gần gũi. Nàng không còn được nghe tiếng ho húng hắng, tiếng bước chân đi nhẹ như cố gắng không gây thành tiếng động của ba ở phòng bên cạnh. Tuy nhiên càng cố gắng tiếng động vẫn vang lên mỗi khi ông di chuyển. Riêng sáng hôm nay thời hơi khác. Mặc dù có khách song nàng cũng không muốn dậy sớm. Ông khách già của nàng chưa đến nỗi phải cần người hầu cơm nước. Nàng mỉm cười khi nghĩ tới ba tiếng ông khách già. Ông đâu có già mà sao mình cứ nghĩ ông già. Chắc tại ông là bạn của ba. Tuy tuổi tác chênh lệch khá nhiều song ba mình và ông thân nhau. Có lẽ hai người đều là lính và hợp tính tình. Ông đâu có già mà tại sao mình cứ gọi là bác và cứ nghĩ ông già. Ông chỉ hơn mình có hai con giáp mà. Như vậy đâu có già. Thế nào là một người già? Hương Diễm tự hỏi. Má nói sáu mươi chưa gọi là già. Vậy thời mình không nên gọi ông là bác. Không gọi là bác thời gọi là gì. Chú... Nghe không có xuôi tai... Hay gọi là anh... Hương Diễm bụm miệng cố không cho tiếng cười phát ra. Nàng nghĩ ông bác già sẽ trợn trắng con mắt ra khi nghe nàng gọi ông bằng anh. Coi chừng ông bị heart attack khi mình gọi ông bằng anh. Trước khi gọi nên hỏi ông có mua life insurance chưa. Gọi bằng anh không được rồi. Nghe tình quá. Mình đâu có tình ý gì với ông mà gọi bằng anh. Hay là gọi bằng tên. An Hóa... Hương Diễm lẩm bẩm hai tiếng. Thôi cứ để nguyên như vậy tốt hơn... Đừng nên thúc bách chuyện gì hết. Thuận theo cái lý tự nhiên sẽ làm mình an vui và trẻ trung hơn. Người ở đây mau già vì họ không hiểu và không thuận theo cái tự nhiên của đất trời. Con nít ở đây muốn làm người lớn do đó mới có hai mươi mà nhìn giống ba mươi, mà ba mươi nhìn giống bốn mươi. Còn bốn mươi thời nhìn giống như bà nội, bà ngoại. Bởi vậy mà họ giấu không dám cho người khác biết tuổi của họ bởi vì những con số của năm tháng sẽ chứng minh họ già trước tuổi. Hương Diễm cười một mình khi nhớ tới các nhân viên trong sở đều ngạc nhiên khi biết nàng đã ba mươi sáu tuổi. Họ nghĩ nàng chưa đủ tuổi để mua rượu mạnh.

Nghe tiếng dội cầu Hương Diễm biết An Hóa đã thức dậy. Nhìn đồng hồ thấy tám giờ rưỡi nàng biết không thể nướng lâu hơn nữa. Mình mà nướng nữa ông sẽ nghĩ đàn bà con gái gì hư quá. Ngủ tám chín giờ chưa chịu dậy. Tung mền nàng uể oải ngồi dậy. Khoác thêm cái áo choàng nàng đứng trước gương sửa soạn sơ sài đoạn mở cửa phòng và đụng đầu với An Hóa khi ông

ta từ phòng tắm bước ra.

- Bác ngủ ngon hôn bác?

- Cám ơn cháu... Bác thức sớm có làm gì phiền cháu không?

Hương Diễm nghĩ thầm. Ông nói thật hay ông xỏ mình. Tám giờ rưỡi mà sớm gì.

- Dạ cháu ngủ ngon đâu có nghe gì bác...

An Hóa mỉm cười. Hương Diễm cảm thấy nụ cười của ông ta thật hiền lành và thật thà.

- Bác cũng vậy. Ngủ một giấc luôn. Tới chừng mở mắt mới biết bảy giờ rưỡi...

Hương Diễm cười chúm chím.

- Vậy thì cháu mời bác ngủ thêm một đêm thứ bảy nữa...

Thấy thái độ hơi ngập ngừng của An Hóa nàng cười tiếp.

- *Khi chén rượu, khi cuộc cờ...*

Khi xem hoa nở khi chờ trăng lên...

An Hóa cười khi khi nghe cô cháu gái đọc hai câu thơ. Ông ta chưa kịp nói nàng tiếp nhanh.

- Mình chưa gây cuộc cờ mà bác. Một ván cờ tướng phải mất hai ba tiếng đồng hồ...

An Hóa cười cười.

- Cháu biết đánh cờ thiệt hôn hay là cháu hù bác...

Hương Diễm bật cười hăng hắc. Chỉ ngay vào ngực của mình nàng cười chúm chím nói nửa như giỡn mà nửa như thật.

- Cháu học đánh cờ lúc mới học lớp 1. Cháu chấp bác con ngựa đó...

An Hóa nhìn cô cháu gái với ánh mắt nghi ngờ. Cuối cùng ông ta cười lên tiếng.

- Thôi mình cứ đánh đồng đi. Thử xem cô cháu gái xinh đẹp và thông minh của bác có phải là kỳ thủ nhất vùng không rồi tính sau...

Hương Diễm bật lên tiếng cười vui vẻ vì được khen thông minh và xinh đẹp.

- Để cám ơn bác đã khen cháu mời bác ăn bánh canh giò heo...

- Ủa cháu nấu hồi nào vậy?

- Dạ cháu làm sẵn hôm qua rồi sau đó mới đi rước khách về ăn...

An Hóa cười khà.

- Khách này là khách quý nghe cháu...

- Dạ... Bây giờ bác pha trà còn cháu sửa soạn xong sẽ hâm nóng bánh canh...

Vâng lời cô chủ nhà An Hóa ra bếp pha trà. Xuyên qua khung cửa sổ nhỏ anh thấy lá cây phong óng ánh phản chiếu ánh mặt trời của những ngày cuối mùa hè. Mấy con sóc rượt đuổi nhau làm cho cành cây rung động. Vài con

chim sâu đập cánh giữa không khí là cho anh nhớ Châu Bình. Quê ngoại của anh cũng có nhiều con chim sâu nhỏ xíu nhưng vô cùng đặc biệt này. Đó là loài chim duy nhất có thể đập cánh nhanh tới độ giữ thân hình đứng lơ lửng một chỗ giữa không trung. An Hóa và Châu Bình cách nhau dòng sông Ba Lai nước lặng lẽ chảy và đầy lục bình trôi.

- Bác pha trà thơm quá...

An Hóa quay lại khi nghe tiếng nói vang lên sau lưng của mình. Hương Diễm cảm thấy có chút ươn ướt trong mắt của ông bác già.

- Bác thích phía sau vườn nhà của cháu... Chút gì gợi nhớ tới quê làng...

Hương Diễm cười đưa tay đón lấy tách trà nóng An Hóa trao cho mình.

- Ba cháu cũng nói như vậy. Mấy con chim đó ba nói có nhiều ở Bến Tre...

An Hóa gật đầu hớp ngụm nước trà nóng. Hai người không hẹn cùng bước ra phòng ăn đứng nơi cánh cửa sổ rộng nhìn ra sau vườn.

- Cháu biết chim dòng dọc không?

Ngẫm nghĩ giây lát Hương Diễm mới trả lời.

- Phải con chim có cái ổ dài sọc đong đưa trên lá dừa hông bác...

- Ừ nó đó... Nó nhỏ con mà lớn hòng lắm...

Hương Diễm cười thánh thót.

- Cháu thấy hình ba cháu vẽ. Cái cổ của nó có cái cuống dài...

An Hóa chậm chậm gật đầu cười. Quay qua nhìn Hương Diễm ông ta nói chậm.

- Bác có một đề nghị...

Hương Diễm nhìn ông bác cười như khuyến khích ông ta nói tiếp.

- Bác thấy vườn đằng sau nhà của cháu đẹp nhưng hơi tiêu điều vì không có ai săn sóc...

Hương Diễm cười chum chím.

- Từ hồi ba cháu bị bệnh tới giờ thời không có ai lo hết. Cháu muốn người cắt cỏ nhưng...

Hiểu ý An Hóa gật đầu tiếp.

- Cháu để bác làm cho. Bác thích làm vườn... thích hoạt động... ngồi không một chỗ bệnh lắm...

Hương Diễm hiểu ý ông bác già. Tuy nhiên nàng cười nói đùa.

- Cháu phải trả công cho bác à nghe...

An Hóa lắc đầu quầy quậy.

- Cháu hát cho bác nghe, nấu cho bác ăn; như vậy nhiều lắm rồi. Bác không cảm ơn cháu...

- Vậy bây giờ mình ăn bánh canh giò heo xong bác với cháu ra vườn...

Hương Diễm tiếp theo trong tiếng cười vui.

- Cháu thích làm vườn nhưng cháu sợ con trùng...

An Hóa cười ha hả.

- À... Cháu dựa hơi bác để bác bắt trùng cho cháu hả...
- Hương Diễm cười hắc hắc vì bị bắt trùng tấy.
- Bác ngồi chờ cháu hâm bánh canh...

Hai bác cháu vừa ăn bánh canh vừa trò chuyện vui vẻ xong thay quần áo cũ rồi kéo nhau ra vườn. Hương Diễm có vẻ hơi ngượng ngùng sau khi quan sát sơ qua khoảnh vườn đằng sau nhà của mình. Cỏ dại mọc trùm lum trong các bồn bông.

Riêng khoảnh đất mà ba má nàng thường hay trồng các loại rau thơm như húng cây, húng lủi, dóc cá, rau răm, tía tô, kinh giới thời bây giờ không thấy mà chỉ toàn là cỏ dại. Chỉ vào khoảnh vườn nhỏ nàng cười nói với An Hóa.

- Chỗ này ngày xưa má cháu trồng rau nhiều lắm bác...

Khẽ gạt đầu An Hóa bức một cọng rau húng lủi đưa lên mũi ngửi rồi cười thốt.

- Mấy thứ rau thơm như dóc cá, húng cây và húng lủi nó còn cái gốc ở dưới đất. Bây giờ mình làm sạch cỏ năm tới nó sẽ mọc trở lại. Cháu đứng chơi để bác làm cho...

Thấy Hương Diễm nhìn mình ông ta cười giải thích.

- Cháu mà làm thời hư hết hai bàn tay đẹp đi... Hai bàn tay của cháu dành để đánh đàn...

Hương Diễm cười thánh thót.

- Vậy chứ cháu làm gì ở đây...

- Cháu đứng nói chuyện cho vui... À bác quên là nhà cháu có cuộc, xuống gì hôn?

- Dạ cái đó thời cháu không biết. Bác vào nhà xe may ra tìm được...

An Hóa đi vào nhà xe rồi lát sau trở ra hai tay cầm một cái cuốc cũ và hai cái găng tay bằng da.

- Bác tìm được đôi găng tay. Chắc là của má cháu...

An Hóa đưa đôi găng tay cho cô cháu gái. Hương Diễm cười vui.

- Dạ của má cháu đó... Như vậy là cháu có thể vọc đất phụ bác rồi...

Hai bác cháu vừa làm cỏ dại trong vườn rau vừa cười đùa vui vẻ. An Hóa cười khi nghe Hương Diễm ré lên rồi nhay chơi chơi vì đụng nhầm con trùng mặc dù đã đeo bao tay da dày cộm.

- Bác sợ con trùng hôn bác?

- Không...

- Vậy chứ bác sợ con gì?

- Con gái...

Hương Diễm bật cười hăng hắc vì câu trả lời của ông bác già.

- Con gái làm mình đau, mình khổ suốt đời...

An Hóa nói trong lúc cúi nhìn xuống đất như giấu nước mắt ứa ra. Hương Diễm thầm thở dài. Lát sau nàng mới chậm chậm lên tiếng.

- Con trai cũng làm mình đau vậy bác...

An Hóa gật đầu như thông cảm với cô cháu gái.

- Cháu vẫn chưa quên à?

- Dạ quên thời cũng quên mà đau thời vẫn còn đau. Vết thương dù lành vẫn còn sẹo. Đó là vết thương ngoài da còn vết thương lòng thời cháu nghĩ dù đã lành nhưng cứ âm ỉ đau hoài... Cháu nghĩ bác khổ chứ không đau...

Nghe tới đó An Hóa ngược lên nhìn Hương Diễm. Ông ta thấy mắt của nàng long lanh. Hơi mỉm cười gật đầu ông ta nói nhỏ và chậm.

- Bác khổ chứ không đau. Riêng cháu đau mà khổ nữa. Phải ý cháu muốn nói như vậy?

Hương Diễm cười buồn. An Hóa chợt nắm lấy bàn tay của nàng đặc đặc mấy cái như để an ủi.

- Bác già rồi cho nên sẽ không còn khổ bao lâu nữa. Chỉ có cháu...

Hương Diễm nhìn ông bác già cười như hiểu được cái ý của ông ta. Nàng cảm thấy từ bàn tay gầy gò truyền qua bàn tay mình một thứ tình cảm nhẹ nhàng và dịu dàng. Nó như là sự cảm thông và chia sẻ của hai người đồng cảnh ngộ.

- Bác...

Đang nhờ cõ An Hóa lên tiếng dạ theo thói quen. Bật cười Hương Diễm hỏi nhỏ.

- Có tình bạn giữa một người già và một người trẻ hôn bác?

Ngược đầu lên nhìn tàng cây phong cao ngất An Hóa im lìm như suy nghĩ giây lát mới trả lời.

- Bác nghĩ là có thể... Đó là bạn vong niên. Bộ cháu muốn mình là bạn với nhau à?

Hương Diễm cười bẽn lẽn vì bị An Hóa nói ra ý nghĩ thầm kín của mình.

- Bác muốn hông?

- Tại sao cháu muốn mình là bạn với nhau?

- Cháu nghĩ bạn dễ nói chuyện hơn vì đồng vai vế với nhau. Nhiều khi cháu muốn bày tỏ nhưng vì nghĩ bác là bạn với ba cháu nên cháu ngại. Nếu bác là bạn của cháu thời cháu được tự nhiên hơn...

Liếc nhanh An Hóa Hương Diễm cười tiếp.

- Cháu không có ý nói là chuyện yêu đương vớ vẩn của con nít...

Gục gật đầu An Hóa cũng cười. Anh hơi giật mình khi nghe Hương Diễm

hỏi một câu.

- Phải bác cũng muốn làm bạn với cháu mà bác ngại...

Quay qua nhìn ông ta thấy Hương Điềm cũng đang nhìn mình mỉm cười. Nụ cười âu yếm thời ít mà điệu cợt thời nhiều hơn.

- Bác nhìn nhận là mình có ý đó...

- Vậy bây giờ bác chịu hôn?

An Hóa gật đầu.

- Chịu...

Ngập ngừng hồi lâu ông ta mới lên tiếng.

- Mình xưng hô như thế nào đây?

Hương Điềm bật cười khi nhớ lại những ý nghĩ của mình lúc còn nằm trên giường hồi sáng. Phải dẫn lắm nàng mới không nói ra cho An Hóa biết.

- Cháu nghĩ danh xưng không quan trọng. Mình đối xử với nhau như bạn được rồi. Tuy nhiên bác gọi Hương Điềm cháu cũng không phản đối...

Nói xong Hương Điềm đứng dậy. Phúi phúi găng tay cho đất rơi ra nàng nói trống.

- Mình nghỉ tay một chút... Cháu lấy nước uống... Bác muốn uống trà đá, cà phê đá hay nước đá chanh?

Sau khi nói xong Hương Điềm tủm tỉm cười. Có lẽ nàng cười về cách nói chuyện của mình.

- Cái gì cũng được. Cháu cho cái gì bác uống cái đó...

Mặc dù bằng lòng làm bạn với nhau nhưng hai người vẫn gọi bác cháu vì còn ngượng ngùng khi phải thay đổi cách xưng hô. Có lẽ họ cũng không cần phải thay đổi cách xưng hô. Ngồi xuống cái băng bằng gỗ An Hóa quan sát và ngắm nghía như để tính toán điều gì rồi gật gù mỉm cười. Ông ta có vẻ thích thú khi nghĩ tới chuyện mình và Hương Điềm làm bạn với nhau. Bạn mà bạn gì mới được chứ. Mình phải hỏi cho ra lẽ. Ông ta đứng lên khi thấy nàng mở cửa phòng giải trí rồi bung ra cái khay đựng hai ly trà đá chanh đường và một đĩa đựng bánh ngọt. Hai người ngồi cạnh nhau vừa uống trà đá, ăn bánh ngọt và nhìn ra sau khu rừng cây lá xanh um. Gió nhẹ nhàng khiến cho họ cảm thấy dễ chịu.

- Hình như sau vườn nhà của cháu có hai cây Dogwood?

- Sao bác biết?

- Bác nhận ra nó...

- Dạ... Chị hai cháu trồng một cây màu trắng còn anh ba trồng một cây màu đỏ. Để làm kỷ niệm nên mọi người trong nhà của cháu đều trồng một cây...

- Cháu trồng cây gì?

- Hoa anh đào nhưng nó chết lâu rồi...

Hộp ngậm trà đá An Hóa cười hỏi trong lúc quay nhìn người ngồi bên cạnh mình.

- Cháu nói mình là bạn với nhau mà là bạn gì?

Hương Diễm cười hăng hắc. Da mặt của nàng hơi hồng lên vì chút e thẹn khi nghe An Hóa nhắc tới chuyện hai người là bạn với nhau.

- Dạ bạn vòng vòng...

Thấy An Hóa tròn mắt nhìn nàng cười cười giải thích.

- Bây giờ mình là bạn làm vườn. Chút nữa là bạn đánh cờ. Tối là bạn văn nghệ rồi bạn nhậu với nhau. Bởi vậy cháu mới gọi là bạn vòng vòng...

An Hóa cười khì vì câu trả lời của Hương Diễm.

- Còn bạn gì nữa hôn?

Hương Diễm cười chúm chím vì câu hỏi cắc cớ của ông bạn già.

- Dạ chắc còn nhưng mà cháu chưa nghĩ ra...

Biết cô bạn trẻ của mình cố tính tránh né nên An Hóa hỏi tới.

- Cháu chưa nghĩ ra hay là cháu chưa nói ra?

Hương Diễm cười thánh thót.

- Chưa nghĩ ra hay chưa nói ra đều là chưa ra...

Tới phiên An Hóa bật cười vì câu trả lời của cô bạn trẻ. Đội cái nón lên đầu, uống cạn ly trà đá anh nói chậm.

- Mình làm tới xế chiều rồi nghỉ. Bác không có ăn trưa...

Hương Diễm quay nhìn ông bạn già của mình.

- Bác ăn ít quá nên bác ốm...

An Hóa cười đùa.

- Ôm người ta mới thương... Mập thiên hạ quở...

Hương Diễm cười hắc hắc.

- Ai thương... Ai quở đâu chỉ coi...

Hương Diễm cười một mình. Nàng nhận ra mình đã vô tình hay cố ý bỏ mất tiếng bác quen thuộc. Dường như cũng nhận ra điều đó nên An Hóa cười phụ họa.

- Ai mà biết... Chỉ nghĩ như vậy thôi...

Cười chúm chím Hương Diễm đổi đề tài.

- Sắp vào thu rồi... Cháu cảm thấy hơi thu trong gió... Mai mốt cháu rủ bác đi Blue Ridge Parkway xem lá vàng. Đẹp lắm...

An Hóa gật đầu đưa ly lên uống ngậm nước.

- Bác cũng có nghe nói mùa thu trên đó đẹp lắm mà chưa đi lần nào. Cháu có đi chưa...

- Dạ đi rồi... lúc còn ở trung học... chắc cũng mười mấy năm...

- Mình tiếp tục làm đi cháu...

An Hóa vừa nói vừa đội cái nón lên đầu. Hương Diễm nhẹ lắc đầu.

- Nắng quá... Cháu nghĩ mình làm đủ rồi...

- Đừng có làm biếng...

An Hóa lên tiếng. Hương Diễm cười hắc hắc.

- Cháu không có làm biếng mà mệt...

- Đừng có xạo... Cháu đi bộ năm ngày một tuần lễ mà mới làm có chút đã than mệt... Đi...

An Hóa đứng dậy. Thấy Hương Diễm vẫn còn ngồi lì anh đưa tay ra.

- Nắm tay bác để bác kéo cho...

Hương Diễm ngược lên cười xong đưa tay ra. Cầm bàn tay mềm mại và ấm áp An Hóa cảm thấy chút rung động. Dường như lâu lắm rồi tâm hồn anh mới có được một rung động tình cảm với một người khác phái mặc dù người này chỉ đáng tuổi con của mình. Dường như anh xem Hương Diễm là bạn, người bạn trẻ nhưng có nhiều thứ đồng điệu với mình.

Nương theo đà kéo của An Hóa Hương Diễm đứng dậy. Vẫn để yên tay của mình cho An Hóa nắm nàng cười.

- Thôi đừng làm nữa bác ơi...

- Không làm vườn thời mình làm cái gì...

- Ra River Park đi dạo nghe bác...

Nghe cái giọng nhõng nhẽo của cô cháu gái An Hóa gật đầu ưng thuận.

Buông tay của Hương Diễm ra ông ta cười cười.

- Đi bộ chắc tối nay ngủ ngon lắm...

- Tối nay bác phải ngâm thơ cho cháu nghe rồi mới được ngủ...

An Hóa cười vui vẻ trong lúc bước đi.

- Ủ... Tối nay bác sẽ ngâm thơ cho cháu nghe. Thơ của bác cũng có mà thơ của người khác cũng có...

- Bác on line thường không?

An Hóa nhìn sang khi nghe câu hỏi dò của Hương Diễm. Bắt gặp cái nhìn đó nàng cười phô hàm răng trắng đều.

- Cháu chỉ tò mò...

- Mình là bạn nên bác đâu có gì để giấu cháu. Bác lên mạng mỗi ngày. Đọc tin tức bên nhà cũng như của đồng bào ở ngoài nước. Đọc sách báo, thơ và nghe nhạc. Đối với bác nó cũng là cách giải trí cho qua thời giờ... Có nhiều người làm thơ hay lắm. Vì vậy mà bác muốn đọc cho cháu nghe tối nay...

- Giọng bác mà ngâm thơ thời nào lòng lắng nghe bác...

Ngồi vào ghế lái Hương Diễm cười tán tụng ông bác già một câu. An Hóa cười im lặng. Nắng của buổi xế chiều đọng đưa trên tàng cây Magnolia thành màu vàng óng ánh. Nhìn hai con chim cu đậu trên sợi dây điện anh cảm thấy nhớ nhà. Trong trí tưởng già nua anh mơ hồ thấy được ngôi nhà nằm bên bờ sông Thị Nghè ngó qua bên kia sông là trại Tâm Lý Chiến. Hình bóng của mẹ già chột lưng linh nhặt mờ làm anh nhớ tới mấy câu thơ:

- Mẹ đi về phố lạ

*Để lại giọt lệ nhòa
Khóc giòng sông vĩnh biệt
Hai ngã đời phân ly... **

* Thơ Hoài Thương Trang

Vật Nặng Sau Hè

Chương 9

Chiều thứ bảy công viên thật đông người.

Trẻ con cười giòn chạy nhảy la hét âm ỉ. Nhiều gia đình tụ tập ở đây vì gần bờ sông mát mẻ và có sân rộng cho con nít chơi đùa. Mùi thịt nướng bay thơm phứt. Con đường chạy dọc theo dòng sông chỉ lác đác người đi bộ.

- Bác muốn đi đường nào hả bác?

Hương Diễm hỏi sau khi xuống xe. Đảo mắt nhìn một vòng An Hóa cười nói.

- Tùy cháu... Bác thời đi đường nào cũng rả giò hết...

Hương Diễm bật lên tiếng cười hắc hắc.

- Vậy thời mình đi tới đập nước xong trở lại nhen bác...

Gật gật đầu An Hóa chậm rãi bước. Bên cạnh Hương Diễm cũng im lặng đi. Hôm nay nàng mặc quần cụt, áo thun ngắn tay và mang đôi giày hiệu Adidas trông rất trẻ trung và vui tươi. Biết ông bác già cứ liếc vì mình mặc short song nàng chỉ cười thầm mà không nói gì hết. Cuối cùng An Hóa lên tiếng.

- Bác đi chậm lắm nên cháu muốn đi nhanh cứ việc đi đừng có chờ bác...

Hương Diễm cười phô hàm răng trắng đều đặn.

- Cháu đi với bác cho vui. Hay là bác không muốn cặp kè với cháu...

An Hóa bật cười.

- Cháu biết hai tiếng cặp kè có nghĩa gì không?

- Dạ cháu nghe ba má nói hoài hồi còn nhỏ mà bây giờ không nhớ rõ lắm...

- Không nhớ rõ lắm mà tại sao cháu lại nói?

- Dạ tại quen miệng...

Hương Diễm quay nhìn ra ngoài sông để cho An Hóa không thấy nàng cười. Không phải nàng không biết nghĩa của hai tiếng cặp kè song nàng lại

giả vờ để...

- Cặp kè là tiếng dành riêng cho bồ bịch hoặc là đôi trai gái quen biết nhau...
Hương Điềm cười hắc hắc.

- Vậy hả bác. Cháu đâu có biết. Vậy nếu cháu nói mình cặp kè là mình bồ bịch với nhau hả bác?

Nói xong nàng lại cười hắc hắc. Liếc qua và thoáng thấy da mặt của cô bạn trẻ hồng lên An Hóa cười chữa cho nàng.

- Đôi khi bạn cũng cặp kè được... như mình vậy...

Khẽ gạt đầu Hương Điềm bước vượt qua mặt của An Hóa để nhường cho một người đi xe đạp ngược chiều với mình. Nhờ đó anh mới có dịp may thưởng thức phía sau lưng của người bạn trẻ. Dù đã gần bốn mươi, nhưng chưa bao giờ có con vả lại siêng năng tập thể dục cho nên Hương Điềm còn giữ lại ít nhiều cái vóc dáng thon gọn và mảnh mai của thời con gái. Mái tóc của nàng đen, dài và bóng ngời xỏa trên bờ vai thon mềm. An Hóa nhớ mình đã đọc sách hoặc trên mạng dường như là mạng Y Học Cổ Truyền Việt Nam có nói là nếu người có trái thận tốt thời tóc dày và bóng mượt. Tóc thưa và khô chứng tỏ hai trái thận bị suy nhược. An Hóa khe khẽ thở dài khi ngắm nghía, phải nói là anh quan sát thời đúng hơn cái mông tròn trịa đang chuyển động nhịp nhàng theo từng bước chân dù nó được che phủ bởi lớp vải ka ki dày cộm. Anh không dám thở dài lớn vì sợ Hương Điềm nghe được. Quen nhau lâu nên anh biết nàng rất thính tai. Sở dĩ anh thở dài vì nghĩ mình già. Mình già chưa? An Hóa tự hỏi. Thế nào là một người già? Người già còn yêu thương? Người già như mình có còn rung động? Già có còn khát khao ái ân? Mong muốn được âu yếm, nâng niu và chiều chuộng bởi đàn bà? Anh tự đặt câu hỏi, loay hoay tìm câu trả lời rồi lại buồn rầu phủ nhận câu trả lời của mình. Tuổi sáu mươi có già chưa? Có thể không già. Có thể là già khi so sánh tới một người đàn bà tuổi gần bốn mươi như Hương Điềm. Tại sao mình lại nghĩ về cô ta hoài. Có phải vì cái hình tượng sống đang chuyển động trước mặt mình. Có phải vì mùi hương theo cơn gió phả vào mũi của mình. Hương gì? Có phải là mùi nước hoa nàng vẫn thường xức hòa trộn với mùi hương da thịt làm thành thứ mùi hương đặc biệt cho riêng mỗi người đàn bà như nàng. Đó là thứ mùi hương chỉ có anh mới ngửi được vì nhận xét này không thuần túy do khứu giác mà do ở cảm nhận của tâm linh. Có thể khi mình có tình cảm với nàng thời ý nghĩ của mình đều thiên vị. Mình nghĩ tốt cũng như thấy cái tốt của nàng mà không thấy cái xấu. Hương Điềm có cái gì xấu, xấu ở chỗ nào. An Hóa lục tìm. Có thể nàng xấu với người khác, một người nào đó nhưng nàng không xấu với mình. Đủ rồi. Nàng đối xử xấu với ai mặc kệ họ và mặc kệ nàng. Chuyện đó không phải chuyện của mình.

Nhìn nốt ruồi son khá lớn nơi đùi của Hương Diễm An Hóa chợt nhớ tới Dạ Đông, người vợ xấu số của mình. Nàng cũng có một nốt ruồi son lớn ở gần bên rốn. Lúc quen rồi sau đó yêu nhau anh chưa thấy bởi vì nàng đâu dám khoe thân thể của mình trước mặt anh dù cả hai yêu nhau và sắp sửa thành vợ chồng. Mặc dù học tới lớp đệ tam trường trung học tỉnh lỵ Bến Tre, ít nhiều gì cũng chịu ảnh hưởng của văn minh thành thị song cô gái quê ở Bình Đại này vẫn còn lại nhiều đặc tính quê mùa như mắc cỡ, kín đáo và giữ gìn.

Đang bước đều Hương Diễm quay đầu lại nhìn. Nàng nghĩ là An Hóa đang ngắm nghía phía sau thân thể của mình. Tuy nhiên nàng kinh ngạc vì mình nghĩ không đúng. Hai tay thọc túi quần, đầu hơi cúi xuống, An Hóa bước đi như một kẻ mộng du giữa ban ngày.

- An Hóa...

Hương Diễm gọi nhỏ và kêu tên chứ không kêu bằng bác như thường lệ. An Hóa ngược đầu lên. Hương Diễm thấy trên khuôn mặt có vài nếp nhăn một vẻ gì xa lạ, ngác ngơ, u uẩn và nhuốm chút mỏi mệt. Dường như tuổi chưa già mà người đã già hay tâm hồn đã già hơn tuổi. Già tới mức khô khan và cằn cỗi.

- Cháu kêu bác...

Đang đi Hương Diễm chợt đứng lại. Dĩ nhiên là An Hóa cũng phải đứng lại cạnh bên nàng. Không hẹn hai người cùng nhìn ra dòng sông. Nước sông không xanh lắm, lừ đừ chảy, lấp lánh sáng bởi ánh nắng của một ngày cuối hạ.

- Cháu không có gọi bác mà cháu kêu một người tên An Hóa...

Hương Diễm vừa cười vừa nói. Hơi mỉm cười vì câu nói của người đang đứng bên cạnh An Hóa lên tiếng chậm và nhỏ.

- Như vậy cháu cần phải nói lại là Tôi gọi An Hóa...

Cái miệng hơi mỉm lại chợt nở ra thành nụ cười Hương Diễm liếc nhanh người bên cạnh nhưng không nói gì hết. Thật lâu An Hóa mới thở dài nhẹ nhẹ.

- Bây giờ rồi cháu?

- Dạ ba giờ. Mình đi nữa hông bác?

- Đi chứ... Khi đã bắt đầu đi rồi là mình không thể dừng lại nữa chừng. Mình đã bắt đầu thì mình phải kết thúc...

Hương Diễm cười vì câu nói mang ẩn ý của An Hóa. Hơi xoay người nhìn thẳng vào mặt nàng nói trong tiếng cười.

- Bác có chắc không?

An Hóa gật đầu. Khi anh vừa xoay mình định bước đi thì Hương Diễm chợt nắm lấy bàn tay của anh. Quay qua thấy cô cháu gái cũng đang nhìn

mình mỉm cười anh nói với giọng vui vui.

- Hai người đi dù sao cũng vui hơn là một người. Cháu đồng ý?

Hương Diễm trả lời bằng cách xiết bàn tay của người đang đi bên cạnh mình chặt hơn. Nàng mỉm cười sung sướng khi biết bàn tay gầy có xương nhiều hơn thịt của người bạn đang đi bên cạnh cũng xiết chặt bàn tay của mình. Quay nhìn dòng sông nàng có cảm tưởng nắng đang nhảy múa trên mặt nước thật đẹp cũng như chút hơi ấm từ bàn tay của An Hóa từ từ truyền sang người của mình cũng ấm dần dần lên.

Trời xẩm xẩm tối khi An Hóa thức dậy sau giấc ngủ ngắn. Lúc chiều đi bộ xong trở về nhà Hương Diễm đề nghị tắm rửa và ăn uống rồi nghỉ một cho tới tám giờ tối mới bắt đầu chương trình văn nghệ của hai người. An Hóa ưng thuận liền vì anh cũng cảm thấy uể oải sau khi đi bộ hơn ba cây số. Nằm trên chiếc giường nệm êm ái thơm tho anh thầm cảm ơn sự săn sóc của cô cháu gái kiêm cô bạn nhỏ của mình. Anh mỉm cười nhớ lại trong lúc đi bộ, cảm thấy vui vui anh mới kể cho Hương Diễm nghe những mẫu chuyện nhỏ là lạ trong đời lính của mình trước năm 1975. Nàng nhăn mặt và bịt mũi lại khi nghe anh kể đấm cái mền ba năm mới giặt một lần. Nàng bật cười hắc hắc vì An Hóa nói cái mền ra nước dơ đục khoảng sông Bình Thủy. Nhìn ông bạn già với cái nhìn hóm hỉnh nàng đùa bỡi vậy đi bên cạnh An Hóa tôi nghe mùi thum thum. Từ rày về sau phải tắm rửa mỗi ngày, phải thay mùng mền chiếu gối mỗi tuần nghe chưa. An Hóa cười khi khi bị cô bạn nhỏ hăm he.

Nghe tiếng động nơi bếp, đoán Hương Diễm đã thức An Hóa ngồi dậy. Giấc ngủ ngắn nhưng cũng đủ cho anh cảm thấy khỏe khoắn.

- Bác ngủ ngon hả bác?

Hương Diễm lên tiếng khi thấy An Hóa từ trong phòng tắm bước vào nhà bếp. Chưa vội trả lời An Hóa bước tới đứng sau lưng của cô bạn trẻ. Nhìn xuyên qua vai nàng anh hỏi nhỏ.

- Cháu nấu món gì vậy?

- Dạ đồ bánh xèo...

Nghe Hương Diễm trả lời một cách trống không An Hóa cười lên tiếng.

- Cháu có cần người khác giúp không?

Không quay lại nhìn Hương Diễm cười nhỏ.

- Người khác là ai vậy. Nếu người lạ thì cháu không cần. Còn nếu người

khác là bác thời cháu cần giúp lắm...

Đứng sau lưng cô cháu gái An Hóa ngửi được mùi hương thoang thoảng từ mái tóc huyền tỏa ra nhẹ nhàng.

- Bác pha bột được hông bác?

Gật đầu An Hóa đùa.

- Không những pha bột mà bác còn đồ bánh được nữa. Chà rau thơm này mà ăn bánh xèo là hết sảy nghe cháu...

Hương Diễm cười cười không nói chăm chú thái thịt gà. Vì sợ mỡ nên nàng dùng thịt của ức gà thế cho thịt heo. Thấy vậy An Hóa cười.

- Cháu sợ lên cân à...

Hiểu ý Hương Diễm lên tiếng.

- Dạ... Mập khó coi lắm bác ơi... Chẳng thà ốm còn dễ chịu hơn là nặng ký lô...

An Hóa mỉm cười buông một câu.

- Người ta nói thương nhau trái ầu cũng tròn mà cháu lo gì...

Hương Diễm cười thánh thót vì câu nói ý nhị của ông bác già.

- Người ta nói như vậy nhưng khi mình mập là bị người ta quở liền...

Trong lúc nói chuyện Hương Diễm kín đáo nhận xét xong mới hỏi dò.

- Cháu đề nghị với bác là sau khi ăn bánh xèo xong cháu sẽ...

Nói tới đó nàng ngừng lại nhìn An Hóa cười.

- Cháu muốn mình làm gì?

- Cháu muốn hót tóc cho bác. Bác mà hót tóc chắc đẹp giai lắm...

Nói xong nàng cười hắc hắc rồi nhìn ông bác già đăm đăm. Bắt gặp ánh mắt nửa như vỏi vĩnh, nửa như van lơn pha chút âu yếm An Hóa thở khi gật đầu.

Nét vui mừng hiện ra Hương Diễm liền thoáng nói.

- Bác yên tâm đừng sợ... Cháu hót tóc cho ba cháu hoài...

- Ba cháu không đi ra tiệm hót tóc à?

- Dạ không... Hồi cháu còn nhỏ thời má cháu hót tóc cho ba cháu. Lý do mà ba cháu không chịu ra tiệm để hót tóc nghe buồn cười lắm. Ba cháu nói hồi ở Việt Nam ông bị Mỹ đề đầu rồi thành ra bây giờ qua đây ông không chịu cho Mỹ đề đầu hót tóc mà còn phải trả tiền nữa...

Hương Diễm cười hắc hắc. An Hóa cũng bật cười.

- Tóc bác dài cũng lý do đó. Bác phải đi xuống Atlanta cho thợ người Việt mình cắt tóc đó cháu. Bác cũng không chịu cho mình đề đầu mà còn phải trả tiền...

- Từ nay bác khỏi cần phải đi xa... Cháu hân hạnh được đề đầu bác... Dù gì mình cũng là dân Bến Tre...

Lắc lắc đầu An Hóa cười vui vẻ. Anh không tỏ vẻ giận hờn hay buồn phiền vì câu nói của cô bạn trẻ. Gục gặt đầu có vẻ ưng ý vì câu nói Dù gì mình cũng là dân Bến Tre An Hóa thốt.

- Được rồi cháu muốn đề đầu thời bác cho cháu đề đầu. Ba mươi mấy năm cháu là người đầu tiên đề đầu bác...

Mặt hồng lên vì sung sướng Hương Điểm cười thánh thót. Như muốn che dấu cảm nghĩ của mình nàng hỏi nhỏ.

- Bác xong chưa?

- Xong rồi...

- Bác đồ hay là cháu...

An Hóa cười cười.

- Nói vậy chứ bác đâu dám múa rìu qua mắt thợ. Cháu đồ đi bác đứng chấm điểm...

Mỉm cười Hương Điểm bắt đầu đồ bánh xèo. Nàng có vẻ hơi luống cuống xuyên qua bàn tay run run trong lúc múc bột đồ vào chảo vì biết có người đàn ông đang đứng bên cạnh quan sát mình.

- Ủa sao tay cháu run run vậy?

Hương Điểm bậm môi vì câu hỏi có vẻ chọc quê của ông bác già.

- Dạ ba cháu nói tại cháu ăn chân gà nhiều quá. Hồi mới qua đây nhà nghèo quá thành ra má cháu cứ mua chân gà cho mấy anh chị em cháu ăn. Hồi 75 nhiều chỗ bán chân gà rẻ lắm...

An Hóa gật gù cười.

- Bác biết... Có nhiều tiệm cho không nữa. Có tiệm lại cho free xương bò...

Hương Điểm bật cười như nhớ lại chuyện gì vui.

- Dạ bác nói cháu mới nhớ. Má thường hay sai anh cháu ra tiệm xin xương bò. Ảnh nói họ nghĩ là ảnh xin xương bò để cho chó ăn. Ảnh mắc cỡ không dám nói mình xin xương bò về để nấu phở...

- Bác cũng vậy. Bác có người bạn hay đi xin xương bò, xương heo về nhậu...

Mỹ hỏi nó cứ la dog eats. Nó kể lại tụi này cười lăn ra...

Hương Điểm khom người cười rũ rượi đến nỗi ra nước mắt và mặt đỏ lên.

- Bác ăn mấy cái?

Hơi do dự An Hóa cười trả lời.

- Chắc một...

- Vậy cháu chỉ đồ ba cái. Chắc đủ cho hai đứa mình ăn...

Hỏi xong Hương Điểm mới giật mình vì ba tiếng hai đứa mình mà mình đã vô tình nói ra. Liếc qua bên nàng thấy An Hóa cũng đang nhìn mình mỉm cười. Hơi ngượng nàng vội khóa lấp.

- Bác chịu không?

An Hóa cười cười.

- Thi hành trước rồi khiếu nại sau. Bác là lính mà...

Bật cười vì thấy An Hóa giơ tay chào mình theo kiểu nhà binh nàng lên tiếng.

- Xong rồi... Bác dọn chén ra đi... Cháu có bia trong tủ lạnh...

An Hóa gật đầu.

- Vậy hai đứa mình cura đôi chai bia nghen...

Hương Diễm liếc ông bác già bằng ánh mắt là lạ trong lúc nghĩ thầm: Ông chộc mình hay ông cũng vô tình như mình hoặc ông cố ý tỏ cho mình biết...

Nghĩ tới đó nàng nẩy ra ý kiến thăm dò mức độ tình cảm của ông ta dành cho mình.

Hai người ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn ăn rộng và dài. Trên bàn bày một đĩa bánh xèo ba cái, một chén nước mắm tỏi ớt, một đĩa đồ chua gồm có hai thứ là củ cải trắng và cà rốt, một đĩa rau lớn gồm có cải bẹ xanh, húng cây, húng lủi, dóc cá, tía tô, kinh giới và ngò gai. Đó là những thứ mà An Hóa đã hái nơi nhà của mình.

- Mời bác...

Hương Diễm lên tiếng mời trong lúc An Hóa rót bia vào hai cái ly. Đặt ly bia trước mặt nàng anh cười nhẹ.

- Mời cháu... Ăn rồi cháu hớt tóc cho bác xong cháu chở bác về. Ngày mai cháu còn phải đi làm...

Gắp cái bánh xèo bỏ vào đĩa, đặt trước mặt người đối diện Hương Diễm uống một ngụm nhỏ bia rồi cười nói.

- Bác muốn về thời cháu đưa bác về, còn nếu bác muốn ở chơi cháu cũng vui mừng. Dù sao có bác nói chuyện cũng vui hơn...

Ngừng lại giây lát nàng nhìn vào mặt An Hóa.

- Cũng bớt cô quạnh...

Tuy nét mặt không lộ ra vẻ gì song giọng nói của Hương Diễm lại nhuốm nhiều buồn bã. Điều đó khiến cho An Hóa buồn lây.

- Bác cũng vậy... Về nhà thời bác cũng buồn và đơn độc mà cháu ở đây cũng cô quạnh và buồn. Thời tại sao bác lại không ở đây...

Câu nói đó làm cho Hương Diễm cảm động rung rung nước mắt. An Hóa cười tiếp.

- Mình là bác cháu, là bạn với nhau thời mình ở bên nhau, nương tựa nhau để bớt buồn là điều tốt, điều nên làm...

- Bác ăn đi để nguội...

Vừa nói nàng vừa bỏ củ cải và cà rốt xắt mỏng vào chén nước mắm.

- Bác nghĩ là bác may mắn...

Đang ăn Hương Diễm ngước lên nhìn khi nghe ông bạn già lên tiếng.

- May mắn cái gì hả bác?

- Nếu mà hôm đó xe của cháu không bị xẹp bánh thời giờ này hai bác cháu mình không ngồi ăn với nhau...

An Hóa ngừng lại nhìn cô bạn nhỏ giây lát mới cười tiếp.

- Phải thú thật là bác cũng thích nói chuyện với cháu ngay phút gặp mặt đầu tiên... Thích cháu...

Nói tới đó An Hóa cảm thấy hồi hộp, bồn khoăn và ngượng ngùng vì đã lâu lắm anh mới nói ra lời tỏ tình với một người khác phái. Ý nghĩ tỏ tình làm cho mặt của anh đỏ lên và người lằng lằng như đã uống mấy chai bia.

Hương Diễm cười chúm chím.

- Cháu cũng thích nói chuyện với bác... Thích bác... Coi bác như là bạn...

- Đôi khi bác cũng nghĩ như vậy nhưng bác ngần ngại...

- Tại sao bác lại ngần ngại...?

An Hóa cười hóp ngum bia xong mới trả lời câu hỏi của Hương Diễm.

- Bác già nên chậm chạp...

Hương Diễm nhăn mặt.

- Bác nên bỏ ý nghĩ mình già. Cái đó nó làm cho bác già hơn, già mau... Sáu mươi chưa gọi là già mà...

Xoay xoay ly bia trong tay An Hóa chậm rãi lên tiếng.

- Sáu mươi chưa gọi là già vậy chừng nào người ta mới già?

An Hóa tùm tùm cười hỏi. Còn Hương Diễm mặt hồng lên chắc tại vì uống bia. Nhìn vào đĩa bánh xèo trước mặt nàng nói nhỏ và chậm.

- Nếu bác cứ nghĩ mình già thì một tuổi cũng đã già. Còn không nghĩ mình già thì trăm tuổi vẫn trẻ như thường...

Đưa ly bia lên uống ngum nhỏ nàng cười cười tiếp.

- Cháu nghĩ bác còn phong lắm mà...

Lắc lắc ly bia trong tay An Hóa cười nói.

- Phải thử mới biết được...

- Thì bác cứ thử đi...

Nhìn vào mặt người đối diện An Hóa đùa.

- Đây có phải là thế cờ vẽ đường cho hươu chạy mà cháu đã nói?

Hương Diễm cười thánh thót vì bị hỏi một câu đúng ý của mình. Nàng chống chế bằng cách trả lời vu vơ.

- Chắc là vậy... Bác ăn đi không nguội hết. Ăn xong rồi đưa đầu đây cho cháu đè... cháu cắt tóc cho đẹp giai đặng có người mê...

Hương Diễm vừa nói vừa cười. An Hóa cũng cười theo. Qua những câu đối đáp họ cảm thấy gần gũi và thân mật với nhau hơn. Điều đó làm cho họ cảm thấy dễ dàng bày tỏ những gì mình nghĩ trong đầu một cách tự nhiên và thành thật.

Vật Nắng Sau Hè

Chương 10

*Em Sài Gòn đẹp nhất về đêm
Tiếng hoa rơi nhạc lắng mây chìm
Nét môi duyên nụ cười huyền hoặc
Nhạc lắng mây chìm phút chốc trần gian lãng quên
Ta thương em tàn hơi thở cuối
Ta nhớ em trọn kiếp lưu đầy
Ngày ta đi bằng hoàng đàu thương nhớ
Giã từ nhau ngậm ngùi như trong bóng mây
Đường cũ có còn in bóng
Áo ai còn theo gió bay
Tiếng guốc còn vang phố vắng
Hay đã tàn trong ngõ hẹp chiều nay...*

Sài Gòn. Chỉ có hai tiếng nhưng là một vòm trời thân thương tràn kỷ niệm. Sài Gòn của tuổi mới lớn. Sở thú. Thư viện quốc gia. Lá me vàng rụng rơi trên đường Nguyễn Du. Con đường vắng lặng Lê Thánh Tôn nằm dọc theo bờ tường sở Ba Son. Trung Vương. Võ Trường Toản.

*- Ta nhớ từng cơn mưa bụi nhỏ
Ta chờ nhau từng cuối phố mưa sa
Từng cơn lạnh mưa giao mùa đến
Mưa sớm thu về ến xót xa.
Ôi đời đã vô tình không tiếc thương
Ngõ xưa đã hút lối thiên đường
Còn đây hơi thở xanh sao mộng
Em mất tên rồi ta vẫn vương...
Còn đây hơi thở xanh xao mộng
Em mất tên rồi, ta vẫn vương...*

Âm hưởng câu em mất tên rồi ta vẫn vương nghe thật buồn. Mình vẫn vương cái gì? An Hóa tự hỏi. Không khí của ngày mưa dầm trong quán cà phê Ngọc Anh. Tên như một âm vang. Bà chủ quán lãng mạn và mơ mộng. Những giọt cà phê rơi như không muốn rơi. Những giọt mưa rơi xiên xiên theo gió ập vào chỗ ngồi.

*- Chiều Sài Gòn người có đi qua
Nhớ chiều xưa dáng nhỏ mong chờ*

*Những con đường giờ đây cúi mặt
Mắt nai buồn hồn bỗng bơ vơ
Mưa Sài Gòn người có chờ ta
Nhớ chiều xưa thành phố nhạt nhòa
Mưa chậm buồn, mưa giăng phố nhỏ
Em lặng nhìn người sắp đi xa...*

An Hóa mở mắt. Ánh nắng mặt trời của buổi chiều dọi xuống chỗ anh ngồi. Mảnh vườn rau sạch cỏ bắt đầu lún phún xanh. Thì là. Cải bẹ xanh. Húng lủi mọc xanh rì. Cây tía tô lá lóng lánh trong nắng. Gió rì rào khu rừng cây dưới kia.

- Hương Diễm sẽ thích lắm...

An Hóa lẩm bẩm. Hơn tháng nay anh trở thành một người khách đặc biệt của Hương Diễm. Anh ở nhà nàng nhiều hơn nhà của mình. Dù chậm chạp và đôi khi ừ lì song tình cảm giữa hai người tiến tới chỗ thân tình hơn. Họ đi ăn với nhau, đi thăm viếng chỗ này chỗ kia. Cũng nhờ bàn tay chăm sóc của anh mà sân cỏ xanh hơn, các bồn bông không còn cỏ dại và đơm bông nhiều hơn.

*- Ôi đêm Sài Gòn, thành phố giới nghiêm
Nhớ người yêu xa bước nhỏ tìm về
Gác nghèo năm xưa, khung cửa bỏ ngõ
Đèn đêm thương nhớ
Ôi đêm Sài Gòn, ngàn kiếp khó phai
Nhớ hàng me nghiêng, nắng chiều chạy dài
Nghĩa địa riêng em âm thầm gục đầu
Khóc biệt ngày vui
Xa thương Sài Gòn giờ đã đổi tên
Nhớ người thân yêu, đã lạc đường tìm
Phố buồn xanh xao em còn một mình
Lạc loài chân chim
Xa thương Sài Gòn, trọn kiếp thủy chung
Trách làm chi ai, xa mặt chạnh lòng
Nỗi buồn cơn đau giết mòn tuổi mộng
Ai buồn gì không?
Chiều Sài Gòn người vẫn hay mơ
Dấu giờ đây giữa cảnh ngục tù
Vẫn mơ về đường xưa lối cũ*

*Vẫn thương về... ngày tháng xa xưa...
Từ ngục tù người viết bài ca
Khiến người đi mắt lệ nhạt nhòa
Cung điệu buồn, chừng như nước nở
Ôi Sài Gòn, vĩnh biệt tình ta...
Chiều Sài Gòn người vẫn hay mơ
Dấu giờ đây giữa cảnh ngục tù
Vẫn mơ về đường xưa lối cũ
Vẫn thương về... ngày tháng xa xưa...
Từ ngục tù người viết bài ca
Khiến người đi mắt lệ nhạt nhòa
Cung điệu buồn, chừng như nước nở
Ôi Sài Gòn, vĩnh biệt... tình... ta...*

An Hóa thở dài. Nghe nhạc thời buồn và nhớ mà không nghe thời cảm thấy tâm hồn mình trống vắng như thiếu một cái gì quen thuộc và gần gũi. Tiếng chim cu gáy rì rạc và buồn buồn. Anh chăm chú nhìn hai con sóc đang rượt đuổi nhau trên tàng cây dừa cao ngất nằm khuất trong góc sân. Phía sau vườn nhà của Hương Diễm có rất nhiều cây cao và rậm rạp. Hàng cây thông ngất ngưỡng. Rừng phong xanh lá lấp lánh trong nắng. Có chút ít lá bắt đầu nhuộm màu vàng. Bây giờ là cuối tháng 9 rồi. Đã vào mùa thu mặc dù trời vẫn còn nóng gắt. Riêng anh ngủ được trong không khí hơi thu thắm lặng về từ miền bắc xa xôi, trên rặng núi Smokey xa tít. Tiếng chuông điện thoại vang tích tích. An Hóa mỉm cười cầm lấy điện thoại. Anh biết ai gọi.

- Bác ơi...

Tiếng Hương Diễm thanh thanh trong điện thoại.

- Cháu sắp sửa đi về rồi...

An Hóa cười nhẹ.

- Vậy hả. Bác nấu cơm rồi...

- Bác nấu món gì dzậy bác?

- Bác nấu canh chua với gà xào xả ớt thật cay cho bác cháu mình ăn lột lưỡi luôn...

An Hóa nghe tiếng Hương Diễm cười hắc hắc trong điện thoại.

- Cháu lột lưỡi cháu hát mùi lăm bác ơi...

- Bác biết... Bởi vậy bác mê tiếng hát của cháu... Nghe riết ghiền cháu ơi...

- Bác mê tiếng hát mà có mê người hôn?

- Mê cả hai...

Hương Diễm nói trong tiếng cười.

- Nghe bác nói nấu canh chua với gà xào xả ớt cháu đói bụng quá. Hay là

cháu về nhà ăn cơm trước rồi sau đó mình ra công viên đi bộ...
An Hóa gật đầu như có cô cháu gái đang đứng trước mặt mình.
- Phải đó. Cháu về nhà đi...
- Ok... Cháu về liền bây giờ...

Bỏ cái điện thoại vào trong túi áo, thu dọn sơ dụng cụ làm vườn xong An Hóa đi nhanh vào nhà. 5 giờ rưỡi. Cơm vừa chín. Gạo mới bốc mùi thơm ngát. Canh chua âm âm. Rửa tay xong anh dọn lên bàn ăn hai cái chén, hai đôi đũa, đĩa nước mắm và trái ớt đỏ tươi. Hương Diễm thích ăn cay và ăn thật cay. Dường như có tiếng xe dừng. An Hóa bước xuống cầu thang mở cửa. Trong ánh nắng chiều vàng óng ánh Hương Diễm đứng nhìn với nụ cười tươi mát.

- Vườn nhà mình đẹp ghê...
- Cháu thích hôn?
- Dạ thích...

An Hóa cười gật đầu.

- Bác búng mấy củ bông huệ và mẫu đơn ở nhà bác tới đây...

Hương Diễm cười hắc hắc.

- Sao cái gì bác cũng đem lại đây hết vậy bác...

An Hóa cười hì hì.

- Nó bắt chước chủ của nó đó... Bác không búng nó cũng mọc chân đi...

Hương Diễm ngược nhìn ông bác già bằng ánh mắt thật dịu dàng pha chút âu yếm.

- Vậy hả bác... Chắc cháu phải...

An Hóa mở rộng cửa cho Hương Diễm bước vào xong khép lại. Hít hít mũi mấy cái nàng nói nhỏ.

- Thơm quá bác...

Vừa đi An Hóa vừa cười nói đùa.

- Thường đi...

Bật cười thánh thót Hương Diễm cũng đùa lại.

- Cháu biết cả tháng nay bác làm cực khổ nên muốn thưởng nhưng hông biết bác có chịu hôn?

- Cháu thưởng gì?

An Hóa hỏi với ánh mắt tò mò. Leo lên tới bậc thang cuối cùng Hương Diễm dừng lại cười chúm chím rồi nói lảng sang chuyện khác.

- Mình ăn cơm hả bác?

Hơi gật đầu An Hóa cười lên tiếng.

- Cháu thay quần áo đi trong lúc bác dọn cơm lên...

Hương Diễm cười đi vào phòng riêng của mình. Khi nàng trở ra nhà bếp

thời An Hóa đã dọn cơm lên bàn. Vừa ăn nằng vừa hít hà cười nói.

- Chắc mai một cháu bắt cóc bác lại đây ở luôn cho rồi....

An Hóa nhìn người ngồi đối diện rồi cũng đùa lại.

- Đâu cần phải bắt cóc. Cháu chỉ cần gạt đầu là bác dọn về đây ở liền. Chỉ sợ cháu nuôi cơm không nổi...

- Bác nói thiệt hả bác...

An Hóa cười cười.

- Nếu mà cháu nói thiệt thời bác cũng nói thiệt...

Hương Diễm chưa kịp mở miệng anh tiếp liền.

- Nói vậy chứ bác ở đây hoài thời cần gì dọn tới dọn lui cho mệt...

Hương Diễm cười hắc hắc.

- Thấy chưa bác lạnh căng rồi...

Đưa chén cơm cho Hương Diễm bới thêm An Hóa lắc đầu.

- Bác không có lạnh căng đâu. Bác ở đây với cháu cũng được nhưng thỉnh thoảng anh chị của cháu về thăm cháu thời cũng hơi phiền...

Hương Diễm nghĩ ông bác già nói có lý. Anh chị của nằng sẽ không thích nằng giao du với một ông già, nhất là hai người lại ở chung nhà với nhau.

- Mặc dù mình không có gì với nhau nhưng người ta đâu có hiểu. Bởi vậy...

Hương Diễm làm thỉnh cổ giấu tiếng thở dài không cho An Hóa nghe được.

- Cháu có buồn bác hôn?

An Hóa hỏi dò trong lúc cầm lấy ly nước lạnh.

- Dạ hông...

Hương Diễm trả lời gọn lỏn. Điều đó làm cho An Hóa biết nằng buồn vì thế anh tìm cách gợi chuyện.

- Cuối tuần này bác muốn rủ cháu đi chơi xa?

Đang cúi đầu ăn Hương Diễm ngược lên cười.

- Đi đâu hả bác?

- Đi Myrtle Beach... Bác nghe nói chỗ đó đẹp lắm mà chưa đi lần nào...

- Hơi xa đó bác. Cháu sợ hai ngày đi về không kịp. Hay là đợi tuần tới cháu lấy một tuần...

An Hóa gạt đầu nói với giọng nghiêm nghị.

- Nói cho cháu biết là bác đài thọ hết chi phí nghe chưa...

Thấy Hương Diễm hơi phụng phịu anh cười tiếp.

- Bác muốn đi chơi xa mà đi một mình không có vui nên rủ cháu đi theo cho có bạn...

Hiểu ý Hương Diễm gạt đầu.

- Vậy thì đi xe của cháu. Cháu làm tài xế cho bác... Bác được nữ tài xế...

An Hóa cười khi đặt chén xuống bàn.

- Nữ tài xế này khó kiếm lắm à ghen. Đi nửa vòng trái đất và mất hơn ba mươi năm mới tìm gặp. Tri kỷ gặp nhau tóc đã phai màu...

Nghe tiếng thở dài của ông bác già Hương Diễm cười chúm chím.

- Còn hơn là không gặp nhau. Bác còn chẻ mà bác...

An Hóa bật cười xô ghế đứng dậy.

- Để chén đĩa một hồi bác rửa cho. Bây giờ mình đi bộ. Ra River Park hả cháu?

- Dạ hông. Hôm nay mình đi Chester Frost. Xa nhưng mà đẹp hơn...

Hai bác cháu ra xe. Dù hơn 6 giờ chiều mà vẫn còn nóng vì mặt trời chưa chịu lặn và nhất là không có gió.

- Hôm nay bác mặc short cháu thấy bác trẻ như mới 40...

Hương Diễm cười hắc hắc sau khi nói. An Hóa quay qua cười.

- Cám ơn... Ở gần cháu ai mà không trẻ lại và yêu đời và...

Nói tới đó An Hóa nín luôn.

- ... và cái gì hả bác?

Hương Diễm cười chúm chím hỏi tới. Mặc dù đoán ra An Hóa muốn nói cái gì nhưng nàng cố tình hỏi để dồn ép ông bác già phải nói ra điều mà ông ta cố kềm giữ ở trong lòng. Nín lặng giây lát An Hóa mới thở dài lên tiếng.

- Và thương cháu...

Sau khi trả lời An Hóa quay qua và thấy Hương Diễm cũng đang nhìn mình. Đôi môi của nàng hơi mím lại như cố không cười.

- Vậy là bác thương cháu?

An Hóa lặng lẽ gật đầu. Quẹo xe vào con đường lớn Hương Diễm hỏi nhỏ.

- Thương mà thương làm sao? Nhiều hay ít?

- Chút chút đủ xài... Thương như thương con gái của mình. Như một người bạn dù trẻ tuổi nhưng ở góc cạnh nào đó lại có sự đồng cảm với mình...

Hương Diễm bật cười vì câu trả lời của An Hóa. Liếc nhanh cô cháu gái đang lái xe An Hóa nói với giọng chậm và buồn.

- Không có điều gì làm cho mình phấn khởi và vui mừng khi biết mình thương một người. Tuy nhiên...

Hương Diễm quay qua nhìn An Hóa. Bắt gặp cái nhìn dịu dàng, âu yếm, thông cảm và như khuyến khích của nàng anh cảm thấy được an ủi nhiều.

- Chỉ có một điều là bác...

An Hóa ngập ngừng song Hương Diễm hiểu ý.

- Bác nhiều tuổi hơn cháu... Đúng hôn?

An Hóa gật đầu. Hương Diễm cười nhẹ trong lúc nhìn chiếc xe đang trước mặt vừa bật đèn quẹo phải.

- Nhiều tuổi không có nghĩa là già. Cháu muốn nói là già nua trong vấn đề tình cảm. Ba mươi mấy năm nay bác không có yêu ai cho nên cái bầu tình cảm vẫn còn nguyên như lúc bác hai mươi mấy tuổi... Bác còn phong lắm mà...

Hương Diễm cười hắc hắc như để che đậy ý nghĩ nào đó làm cho nàng

ngượng ngùng.

- Phong cái gì?

An Hóa cười vắn mặt dù anh biết Hương Điềm muốn nói cái gì.

- Thôi hông nói đâu. Bác hỏi là bác trả lời được...

Hương Điềm vừa cười vừa lắc đầu không chịu trả lời. Quẹo xe vào con đường nằm bên tay mặt có tấm bảng đề Chester Frost Park nàng cười nhẹ.

- Cháu cũng vậy. Mới đầu cháu thích bác vì bác vui vẻ, tử tế và bác làm cho gia đình của cháu vui hơn. Sau khi ba mất, cháu cảm thấy thương bác... Có thể bác là hình bóng của ba cháu. Rồi tình cảm cứ nhiều hơn tới lúc mình biết mình thương thật...

An Hóa gật đầu đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Hương Điềm đang đặt trên tay lái. Sau khi nói ra được điều mà mình đã giữ trong lòng, cả hai cảm thấy vui mừng và hiểu nhau nhiều hơn.

- Bây giờ mình là bạn với nhau bác chịu hôn?

Hương Điềm cười khúc khích sau khi nói. An Hóa nói chậm.

- Cũng được...

- Bác mừng muốn xiu mà bác làm bộ...

An Hóa bật cười thích thú. Hương Điềm lườm ông bạn già của mình.

- Bác khôn tổ bà...

Hương Điềm nói trong lúc ngừng nơi bãi đậu xe. Vừa mở cửa An Hóa vừa nói.

- Già tuổi này mà ngu sao được bạn...

Hai người đi song song trên con đường chạy dọc theo bờ hồ nước xanh ngắt. Gió rung khu rừng thông thành âm thanh vi vu như tiếng nhạc. An Hóa nắm tay Hương Điềm và nàng để yên bàn tay của mình trong tay ông bạn già. Mặt trời xuống từ từ nơi đỉnh núi xa đằng kia. Vài vạt nắng chiều đọng trên tàng cây.

Vật Nắng Sau Hè

Chương 11

Mười một giờ rưỡi đêm. An Hóa vẫn còn bật đèn nằm đọc sách. Điều này trái với lệ thường vì cứ mỗi đêm anh đi ngủ lúc 11 giờ. Bỏ quyển sách xuống anh ngồi dậy rồi mở cửa bước ra khỏi phòng. Ngôi nhà im vắng làm cho anh thở dài. Phòng ngủ của Hương Điềm tắt đèn tối thui. Đứng nhìn

giấy lát anh lẳng lặng xô cửa rồi bật đèn. Ánh sáng làm anh nhấp nháy mắt. Đây là lần đầu tiên anh bước vào phòng ngủ của nàng. Mùi hương thoang thoảng mà anh không biết là mùi gì, chỉ biết nó có một thứ mùi là lạ. Bây giờ anh mới nhận ra phòng ngủ của đàn ông khác với phòng ngủ của đàn bà. Nó khác nhiều thứ lắm. Phòng ngủ của Hương Diễm có thứ mùi hương mà phòng của anh không có. Dường như đó là mùi hương hòa hợp bởi mùi nước hoa, son phấn và luôn cả mùi hương tiết ra từ thân thể của nàng. Có lẽ vì vội vàng nên nàng vẫn để nguyên quần áo mặc trong nhà, nữ trang và son phấn bề bộn. Sáng hôm qua, nhận được tin ông anh bị tai nạn xe cộ phải nằm nhà thương nàng tức tốc mua vé máy bay đi Richmond rồi trưa hôm đó anh phải đưa nàng ra phi trường. Bây giờ ở một mình trong căn nhà rộng, im vắng anh mới cảm thấy hiu quạnh, cô đơn và buồn rầu. Bây giờ anh mới biết sự có mặt của Hương Diễm cần thiết cho mình tới mức độ nào. Anh nhớ tiếng cười thánh thót. Giọng nói thanh thanh. Ánh mắt nhìn dịu dàng và âu yếm. Một chút âu yếm thôi nhưng cũng đủ ấm lòng ông bồ già. An Hóa mỉm cười một mình vì Hương Diễm gọi mình bằng ba tiếng ông bồ già. Đổi lại anh gọi nàng là cô bồ trẻ làm cho nàng sung sướng cười hắc hắc. Những lần đầu họ còn ngượng ngùng và bối rối nhưng sau quen dần đi cả hai trở nên thân thuộc và âu yếm trong cử chỉ và chuyện trò.

Chuông điện thoại reo lên đột ngột khiến cho An Hóa giật mình ngơ ngác. Chợt nhớ ra anh chậm chậm nhắc điện thoại lên.

- Alo...

An Hóa nghe có tiếng cười rồi giọng nói quen thuộc vang lên.

- Bác... Ủa... Bác chưa ngủ à?

An Hóa cười nhỏ.

- Chưa... Bác hơi khó ngủ...

- Sao dzậy?

Hương Diễm kéo tiếng dzậy ra thật dài. Giọng của nàng vừa âu yếm vừa tinh nghịch, dường như nàng biết lý do tại sao An Hóa không ngủ được.

- Nhớ cháu quá không ngủ được...

An Hóa nghe có tiếng cười khẽ rồi tiếp theo tiếng thở dài vang nho nhỏ trong điện thoại.

- Hương Diễm cũng dzậy. Nằm mà cứ mở mắt trao tráo. Bởi vậy mới gọi bác xem bác ra sao...

- Chùng nào cháu về?

- Thứ bảy. Anh ba bị gãy chân nên Hương Diễm phải ở lại chơi với cháu...

An Hóa lẩm bẩm.

- Hôm nay mới thứ năm... lâu quá...

- Bác đang ở đâu dzậy?

- Ở trong phòng của cháu...

Hương Diễm kêu lên với ngạc nhiên và chút hốt hoảng.

- Ở trong phòng của cháu. Kỳ dzậy...

Nàng nghe tiếng của An Hóa cười vui trong điện thoại.

- Không ngủ được bác đi lòng vòng trong nhà rồi dô phòng của cháu. Thấy bề bộn nên dọn sơ sơ...

Vì nói chuyện qua điện thoại nên An Hóa không thấy được mặt của Hương Diễm đỏ au.

- Đứng... để đó mai một cháu về cháu dọn... Bác đứng...

Hương Diễm nghe An Hóa cười nhỏ.

- Dọn rồi... Có gì đâu mà mắc cỡ... Phòng của cháu thơm quá... Không hôi như phòng của bác...

Không hiểu tại sao mà Hương Diễm nghe mặt mình nóng bừng lên cùng với cảm giác lâng lâng dâng lên trong lòng.

- Đứng đứng tới nghe chưa... Hư là cháu mắc thường đó...

Nghe cái giọng nũng nịu của cô cháu gái An Hóa cười hắc hắc.

- Người ta làm dùm không thương mà lại mắc đền...

- Ai biểu làm dùm đâu... Mà lỡ làm rồi thì làm luôn đi...

An Hóa cười khì. Hương Diễm nói nhỏ.

- Thôi bác đi ngủ đi...

- Hương Diễm ngủ ngon ngon...

- Dạ...

Tắt điện thoại xong Hương Diễm nằm co rút trên giường. Nàng nhớ cái giường quen thuộc của mình. Chỗ ngồi nơi phòng ăn có khung cửa sổ bằng kính thật rộng nhìn ra sau vườn. Mỗi buổi sáng thức dậy nàng nghe tiếng ho khê của An Hóa cùng với tiếng bước chân di động thật chậm. Trong ánh sáng thật mờ phát ra từ chiếc đèn ngủ nàng hình dung ra khuôn mặt xương xương, chiếc mũi cao và hơi gãy chính giữa, ánh mắt nhìn buồn thấp thoáng cái gì ngơ ngác và khoắc khoải. Nụ cười ít khi trợn. Giọng nói chậm hơi khàn đôi khi ngập ngừng. Tất cả tỏ cho nàng biết một bản khoả, tự vẫn của một người sống với nỗi u hoài đặng đặng. Nằm suy nghĩ lan man rồi nàng đi dần vào giấc ngủ trong đó nàng thấy mình nắm tay An Hóa đi trên bãi biển nắng chói chang.

Khi thấy thái độ cũng như ánh mắt nhìn của An Hóa lúc đứng chờ mình nơi phi trường Hương Diễm có thể đo lường được tình cảm của ông bác già dành cho mình. Đưa chiếc va ly nhỏ cho An Hóa xách nàng cười hỏi.

- Bác mạnh hôn?

- Cũng mạnh nhưng...

Hương Diễm nói nhỏ.

- Hương Diễm cũng vậy... Ngủ hồng được... Sụt mấy kí lô rồi nè...

An Hóa cười vì cái giọng nhõng nhẽo của cô cháu gái. Không nói anh vòng một tay ôm vai nàng vào rồi hôn nhẹ lên mái tóc thoang thoảng mùi hương.

- Vậy hả. Bởi vậy bác mới làm cơm ngon cho cháu ăn...

- Bác làm món gì dzậy?

- Cá nướng cuộn bánh tráng được hôn?

Hương Diễm nghe nước miếng ứa ra trong miệng của mình. Vừa bước xuống bậc thang nàng vừa cười thót.

- Bởi vậy cháu mới đòi về nhà sớm. Bà chị dâu năn nỉ ở lại mà cháu không chịu... Đi xa mới thấy nhớ...

An Hóa cười đẩy cửa kính rộng ra nhường cho cô cháu gái bước ra trước.

- Ở nhà còn nhớ nhiều hơn...

- Nhớ ai?

- Nhớ cháu chứ nhớ ai.

- Chứ không phải bác nhớ cô bạn gì bên Cali hả?

An Hóa lắc đầu cười nói mà khi nghe Hương Diễm biết là ông bác già thành thật.

- Bác chỉ biết có một mình cháu thôi...

Hai người im lặng đi tới chỗ xe đậu. Ngồi vào ghế Hương Diễm cười rồi nghiêng người hôn lên má của An Hóa. Đây là lần đầu tiên nàng mới có một cử chỉ âu yếm hơn mặc dù hai người đã thành quen gần một năm. Cảm nhận được điều đó nên An Hóa đưa tay nắm lấy bàn tay rồi nghiêng người qua hôn trả lại trên má của nàng một cái.

Trên đường về nhà Hương Diễm liên thoảng kể lại những ngày nơi nhà anh ba ở Richmond. Cuối cùng nàng thở dài nhè nhẹ.

- Ở đâu cũng không bằng ở nhà. Cháu nhớ cái giường của mình...

- Còn gì nữa?

An Hóa hỏi đùa. Hương Diễm cười hắc hắc chỉ tay vào trán ông bác già.

- Nhớ cái mặt này nè... Phải chi bác là ba của cháu...

An Hóa im lìm không nói. Dường như ông ta suy nghĩ về câu nói của cô cháu gái. Xe bỏ đường lớn để quẹo vào con đường nhỏ. Lá vàng rơi lác đác. Gió lạnh lất lây. Hương Diễm co người lại có lẽ vì lạnh.

- Thu về rồi...

An Hóa gật đầu.

- Thu đẹp mà buồn...

Mãi mê ngắm cảnh nên Hương Điềm không nghe An Hóa nói. Xe ngừng nơi nhà. Để mặc cho ông bác già xách va ly nàg đứng ngắm khu vườn của mình. Cây sugar maple lá đỏ hừng hực. Phía bên trái là cây phong vàng tươi. Gió nhẹ lùa từng chiếc lá lìa cành bay dạt qua bên sân hàng xóm.

- Thơm quá...

Vừa bước vào cửa Hương Điềm kêu lớn. Thấy An Hóa lui cui lấy hai con cá rô bién từ trong lò nướng ra nàg cười tiếp.

- Bác cần cháu phụ hôn?

- Cháu thay quần áo đi rồi mình ăn...

Hơi gật đầu Hương Điềm cười dặ.

- Cháu đi thay quần áo. Bác chờ nghe... Bác đừng có ăn hết à ghen...

Đứng nơi nhà bếp nhúng bánh trắng An Hóa nhìn khu vườn trở màu mùa thu. Hơi thu lan trong gió thốc vào nhà mang theo mùi ngai ngái của cỏ anh vừa mới cắt hồi sáng. Nắng chiều vàng vọt màu ử rữ. Xe cộ nối đuôi nhau trên xa lộ. Chiều nào cũng thế. Bắt đầu 5 giờ chiều là tình trạng xe cộ nối đuôi nhau lại tái diễn. Hóa ra đời sống là một tái diễn, sự lập đi lập lại hoài hoài. Nghe Hương Điềm hát nghêu ngao trong phòng anh mỉm cười nghĩ ra mấy câu thơ sẽ đọc cho nàg nghe lúc hai người ăn cơm với nhau.

Bước ra phòng ăn Hương Điềm trợn đôi mắt long lanh nhìn vì ngạc nhiên. Trên bàn ăn bày một đĩa rau sống, đĩa bánh trắng, đĩa cá nướng thoa mỡ hành thơm phứt và một tô nước mắm đỏ lừ ớt. Hai ly rượu vang màu vàng ươm. Liếc An Hóa nàg cười chúm chếm như có điều gì vui vẻ muốn nói nhưng cố gắng kềm hãm.

- Ngon hả cháu?

An Hóa buột miệng hỏi cho nên dùng cách xưng hô cũ mà mình đã quen.

Dùng đũa gắp miếng cá nhỏ bỏ vào bánh trắng Hương Điềm cười nhẹ.

- Ngon... Chưa ăn cháu cũng cảm thấy ngon rồi. Ở Richmond ăn hamburger với pizza hoài ớn quá...

- Ủa bộ nhà không nấu ăn à?

- Dạ bà chị dâu lớp con cái ba đứ, lớp đi làm rồi chồng bị gãy chân nên bả cứ rinh về hamburger và pizza. Nhìn đã thấy no rồi...

Uống ngụm rượu vang An Hóa cười đùa.

- Tốt... Không ăn mà no đỡ tốn tiền...

Hương Điềm cười hắc hắc không chịu nói vì đang nhai. Nuốt miếng cá nướng cuốn bánh trắng xong nàg cười nhìn ông bác già.

- Hồng chịu đâu... Phải ăn ngon, ăn no mà không có lên cân mới sướng. Bởi vậy cháu về sớm là vì nhớ nhà và nhớ...

Ngừng lại nhưng thấy An Hóa nhìn mình nằng tiếp liền.

- Nhớ bác nữa...

An Hóa cười khì.

- Ăn xong rồi mình làm gì?

- Hát... Cháu hát rồi bác ngâm thơ cho cháu nghe. Mấy ngày nay ở nhà buồn bác làm thơ...

- Mình sẽ làm đêm văn nghệ đặc biệt...

Hương Diễm nhấn mạnh ở hai tiếng đặc biệt .

- Đặc biệt gì?

An Hóa hỏi và Hương Diễm cười thánh thót.

- Bí mật quốc phòng...

Vừa nhai An Hóa vừa gật đầu. Nhìn ra ngoài cửa sổ thấy lá vàng rơi mỗi lúc một nhiều hơn anh thở dài.

- Thu buồn quá. Nó làm bác nhớ nhà...

- Bác nói cháu mới nhớ. Hay là sáng mai mình đi Blue Ridge đi. Đi coi lá vàng...

An Hóa ngần ngừ giây lát rồi chậm rãi lên tiếng.

- Cháu mới đi về. Sợ cháu mệt...

Hiểu ý Hương Diễm cười vui.

- Về nhà là hết mệt... Tại buồn và nhớ bác ngủ hồng được mới làm cháu mệt... Tối nay ngủ một giấc là khỏe ru bà rù...

Cười hắc hắc sau khi nói Hương Diễm uống cạn ly rượu xong bỏ đĩa xuống bàn.

- Cháu ăn ít vậy?

- Ăn bốn cuốn mà ít gì. No quá...

Vừa nói nằng vừa vỗ bụng của mình khiến cho An Hóa bật cười. Đứng dậy nằng cười tiếp.

- Để chén đĩa một hồi cháu rửa cho. Bây giờ cháu đi nằm một chút...

Vẫn còn ngồi yên tại chỗ An Hóa nhìn sau lưng cô cháu gái xong nhè nhẹ thở dài. Càng quen biết lâu thời cách ăn mặc của Hương Diễm cũng thay đổi khá nhiều. Có thể nói là nằng không còn giữ gìn như trước nữa. Buổi sáng mới thức dậy, nằng không trang điểm, sửa soạn hay đôi khi chỉ mặc áo ngủ và choàng sơ cái áo bên ngoài. Đôi lần anh bắt gặp nằng thay quần áo mà để cửa mở cho anh thấy một phần thân thể của nằng. Có thể nằng biết anh liếc trộm nên vô tình hay cố ý khơi động cái háo hức hoạt cái tò mò muôn biết của anh.

Phải mất vài giây đồng hồ Hương Diễm mới nhớ ra là mình đang nằm trên chiếc giường quen thuộc của mình. Khi đi ngủ vì còn nắng nên nàng không bật đèn do đó lúc thức dậy trong phòng tối om. Cảm thấy lạnh nàng kéo mền lên tận cổ đoạn nằm im nghĩ ngợi lan man. Khuôn mặt của An Hóa chợt hiện ra thấp thoáng. Nụ cười buồn. Tiếng thở dài khe khẽ. Giọng nói ngập ngừng. Cho tới giờ phút này nàng cũng không hiểu lý do gì làm cho mình thương An Hóa. Có lẽ nhiều lý do quá nên không có lý do nào. Nàng chỉ biết gần một tuần lễ xa nhau nàng nghĩ và nhớ về ông ta nhiều hơn. Đêm đầu tiên ở nhà của anh ba ở Richmond nàng trằn trọc ngủ không yên. Đêm thứ nhì mặc dù mệt và đi ngủ sớm song nàng cũng không chợp mắt được và cứ nghĩ ngợi về An Hóa. Không chịu được nàng gọi điện thoại nói chuyện mới biết ông ta cũng nhớ nàng ngủ không yên. Điều đó khiến cho nàng vui mừng song cũng lo âu. Thật sự nàng cũng không biết tình cảm giữa mình với An Hóa kéo dài được bao lâu và nhất là đi về đâu. Mình có thể yêu An Hóa được không? Câu hỏi đó thường xuyên hiện ra trong trí và nàng hầu như chẳng có câu trả lời thỏa đáng. Sau cùng nàng nghĩ cứ để mặc tình cảm đi tới đâu thì tới. Suy nghĩ, lo âu làm chi cho mệt và thêm buồn. Vui được cứ vui. Vui được ngày nào cứ tận hưởng ngày đó. Đòi ngăn ngủ lắm. Hương Diễm mỉm cười khi nghĩ tới điều đó. Lắng nghe nàng lấy làm lạ không nghe tiếng động gì hết. Thường thường nàng hay nghe tiếng tăng hắng của An Hóa, tiếng chân giẫm lên sàn nhà thành âm thanh kèn kẹt hay tiếng húng hắng ho. Bây giờ căn nhà rộng im vắng như An Hóa không có ở nhà. Ông đi đâu? Ngủ? Ở dưới phòng giải trí đọc sách, nghe nhạc. Hay ông đang online? Dù cảm thấy lạnh và uể oải nhưng nàng muốn ra khỏi phòng để kiểm An Hóa. Mới gần 8 giờ mà tối thui. Bật đèn lên, vuốt sơ lại mái tóc, khoác thêm cái áo choàng bên ngoài nàng bước ra cửa. Phòng khách sáng mờ mờ. Phòng An Hóa cửa khép hờ chứng tỏ ông ta không ở trong đó. Nhờ ánh đèn từ dưới hắt lên nên nàng đoán An Hóa đang ở phòng giải trí.

Đang ngồi đọc sách An Hóa ngược lên cười khi thấy Hương Diễm bước xuống cầu thang. Tới ngồi cạnh nàng nghiêng đầu dựa vào vai người bạn già.

- Một hả cháu?

An Hóa hỏi trông và Hương Diễm gật đầu cười.

- Dạ một...

An Hóa cười. Đặt cuốn sách lên bàn anh quay qua khi thấy Hương Diễm tựa đầu lên vai mình.

- Cháu muốn nghe bác ngâm thơ hông?

- Dạ muốn...

Tựa đầu vào vai Hương Điểm nghe giọng ngâm thơ khàn ồm của An Hóa cất lên trong căn phòng im chỉ có hai người.

- *Nắng chia nửa bãi chiều rồi
Vườn hoang trinh nữ xếp đôi lá rêu
Sợ buồn con nhện giăng mau
Em ơi hãy ngủ anh hầu quạt đây
Lòng anh mở với quạt này
Trăm con chim mộng về bay đầu giường
Ngủ đi em mộng bình thường
Ru em sẵn tiếng thùy dương mấy bờ
Cây dài bóng xế ngán ngơ
Hồn anh đã chín mấy mùa buồn đau
Vai anh em hãy tựa đầu
Cho anh nghe nặng trái sầu... rụng rơi...*

Hương Điểm ứa nước mắt vì giọng ngâm thơ buồn cũng có mà lời thơ buồn cũng có. Như để làm nũng nàng dựa đầu vào vai ông bác già của mình. Bên tai nàng còn như văng vẳng giọng thơ buồn buồn.

- *Vai anh em hãy tựa đầu
Cho anh nghe nặng... trái sầu... rụng rơi...*

Hơi rúc người lại nàng ngược nhìn lên và thấy An Hóa đang cúi xuống nhìn mình với ánh mắt nồng nàn và âu yếm.

Hương Điểm đứng dậy.

- Cháu đi tắm còn bác đi pha dùm cháu ly Courvoiser...

Thấy An Hóa trợn mắt nàng cười hắc hắc.

- Ngà ngà say nghe bác ngâm thơ mới hay... Mai cuối tuần mà bác...

Cười khi An Hóa cầm quyển sách lên đọc tiếp. Anh không cần phải vội vàng vì biết mình còn dư thời giờ. Hương Điểm có thói quen tắm rất lâu. Ít nhất ba mươi phút nàng mới xong. Mắt nhìn vào trang sách song tâm trí anh nghĩ ngợi. Anh biết tình cảm giữa mình với Hương Điểm cuối cùng cũng phải tới dù chậm chạp. Bây giờ thời nó chưa xảy ra nhưng khi điều kiện đủ, khi cơ duyên chín mùi, thì một sự kiện sẽ phải xảy ra bất chấp cả người trong cuộc

muốn hay không muốn. Những lúc gần đây anh mới khám phá ra mình cần tình thương. Hương Diễm là một cần thiết trong đời sống tình cảm của mình. Tiếng cười, giọng nói, ánh mắt nhìn và toàn thể những cái gì phát xuất từ nàng làm cho anh vui, làm cho anh có được sự bình an và yên tĩnh trong tâm hồn. Ba mươi năm sống cu ky anh quên mình là một người đàn ông có những khát khao tình cảm. Cho tới khi gặp Hương Diễm. Nàng là một cái gì mới mẻ, khác lạ, có sức cuốn hút dịu dàng nhưng lại khó rời xa hay khó mà dứt bỏ. Anh gặp ở người đàn bà trẻ hơn mình hai con giáp một cái gì không có ở người khác. Đó là sự đồng điệu, một cảm thông lặng lẽ và một hiểu biết trong ý nghĩ.

An Hóa bỏ quyển sách đang đọc dở dang khi nghe tiếng hát của cô cháu gái vọng xuống. Anh nhớ phải đi pha rượu. Bước từng bước chậm lên bậc thang anh nghĩ thầm không biết tại sao Hương Diễm lại muốn uống rượu tối nay. Mà lại đòi uống rượu mạnh mới lạ. Không lẽ nàng muốn say. Mà say để làm gì. An Hóa lắc đầu. Bước vào bếp anh đứng tần ngần trước tủ lạnh rồi sau đó mới mở cửa. Hơi lạnh hắt ra làm cho anh rùng mình. Chai Courvoiser còn hơn phân nửa. Không biết học từ ai, có lẽ từ ba của nàng mà Hương Diễm hơi cầu kỳ khi uống rượu mạnh. Ly đựng rượu phải được ướp lạnh trước. Bởi vậy trong tủ lúc nào cũng có ly không. Nàng thích pha với nước suối Perrier và phải pha đúng độ. Riêng anh thời không cần như vậy. Chịu ảnh hưởng của đời lính và do tính tình dễ dãi nên anh gặp gì uống nấy. Không có Perrier thời nước lạnh cũng được. Miễn là rượu làm mình ngà ngà, lâng lâng để buông thả cảm nghĩ và gọi chút hứng của mơ mộng và lãng mạn.

An Hóa cẩn thận rót 4oz rượu rồi đổ vào cái ly được ướp lạnh xong đo 6oz nước Perrier rồi hòa với nhau. Đưa ly rượu lên mũi ngửi anh gật gù. Mùi rượu ngan ngát. Bọt sủi lăn tăn. Nhấp ngụm nhỏ anh tặc lưỡi lẩm bẩm tiếng ngon rồi bỏ ly rượu vào tủ lạnh trở lại để giữ độ lạnh vì cô cháu gái không thích uống với nước đá. Nàng muốn giữ nguyên độ của rượu. An Hóa cười một mình. Nghe tiếng bước chân anh nhìn sững sờ. Hương Diễm mới. Hương Diễm lạ. Hương Diễm quyến rũ với mùi hương thoang thoảng.

- Rượu của cháu đâu?

An Hóa mở tủ lạnh. Uống ngụm nhỏ nàng gật đầu cười.

- Bác pha rượu ngon số một. Tối nay bác pha rượu hâu cháu ghen...

- Cháu muốn say để nhõng nhẽo với bác à...

An Hòa cười nói đi sau lưng cô cháu gái xuống thang lầu. Từng bước chân nhanh chậm ngập ngừng, như ở trong anh vẫn còn chút vướng mắc Nhục êm

êm. Rượu ngọt.

- Bác ngâm thơ cho cháu nghe đi... mà thơ của bác làm nghen...

Hương Diễm thì thầm. An Hóa cười gật đầu uống ngụm rượu cho thấm giọng.

- *Đêm*

qua

ta

ngồi

đợi

em về áo lụa kiêu sa...

An Hóa ngưng lời. Hương Diễm cười nói nhỏ.

- Cháu thích cách ngắt câu của bác nhưng nếu bác cho phép cháu sửa...

An Hóa cười vì lời nói rào đón của cô cháu gái. Hôn lên trán nàng anh nói bằng giọng cung chiều.

- Cháu cứ sửa... Bác biết cháu sáng nước lắm...

Hương Diễm bật cười hắc hắc.

- Em về áo lụa kiêu sa hay nhưng nếu sửa là em về áo lụa mềm da . Bác có mặc áo lụa chưa?

An Hóa lắc đầu.

- Bởi vậy bác đâu có cái cảm giác của đàn bà khi mặc áo lụa. Khi mặc vào nó làm cho mình có cảm giác da của mình trở nên mềm mại và mát mẻ hơn...

An Hóa gật đầu ngâm nga.

- *Em về áo lụa mềm da*

chợt bàng hoàng

nghe sóng vỗ

vỡ con tim

tình xa con nước ròng mới lớn...

Đọc tới đó An Hóa chợt ngừng lại khi thấy cô cháu gái giơ tay lên như muốn nói.

- Tiếng mới lớn hồng có hay bác ơi...

Hương Diễm nhõng nhẽo và An Hóa cười.

- Cháu sửa đi...

- Bác biết tiếng những lớn hôn?

An Hóa tròn mắt vì ngạc nhiên.

- Phải rồi bác quên mất tiếng những lớn . Thấy chưa bác biết cháu sáng nước lắm mà...

Hương Diễm cười hắc hắc nhấm chút rượu rồi im lặng nghe tiếp.

- ... *mắt đong buồn*

em lại đi xa

ta

ngồi

đợi

đêm

qua...

Chờ cho An Hóa dứt tiếng Hương Diễm cười thánh thót hỏi với giọng nửa thực nửa đùa.

- Bác ngồi đợi cháu bao nhiêu đêm rồi?

An Hóa cười cười trả lời cũng bằng cái giọng đùa cợt.

- Hồng biết... Chỉ biết từ lâu lắm rồi. Đường như từ lúc nhìn thấy cháu trên xa lộ...

- Nghĩ cũng kỳ, cũng lạ hả bác. Điều gì làm bác ngừng lại?

Hớp ngụm rượu An Hóa cười khẽ.

- Áo dài... Chiếc áo dài... Chỉ có đàn bà Việt Nam mới mặc áo dài. Đó là lý do bác ngừng xe lại để hỏi xem cháu có chuyện gì...

Hương Diễm nâng ly rượu của mình lên nhưng không uống mà chỉ le lưỡi liếm. Cử chỉ của nàng làm cho An Hóa bật cười.

- Nếu hôm đó bác chạy luôn...

An Hóa cười khì.

- Thì bác đã làm lỡ mất chuyện quen cháu, người mà bác có thể đã chờ ba mươi năm...

Hớp thêm ngụm rượu An Hóa cất giọng trầm buồn đọc chậm một bài thơ của mình.

- *Em về mặc áo lá mùa thu*

Vàng hương tay mộng hư không chợt hoài

hỏi sao hoa gấm hình hài

cảm thông một cuộc kỳ duyên độ buồn

Ta về đội nón lá tương tư?

vàng hư gối mộng thỉnh không vọng buồn

*thôi như mất hết cội nguồn
bước đi,
lá thu chưa rụng
hương thu tan rồi*

Đợi cho tiếng ngâm thơ của ông bác già chìm trong yên lặng xong Hương
Điểm mới thở dài khe khẽ.

- Bác buồn hả bác?

An Hóa cười lắc đầu.

- Bác vui. Ít ra trong đời sống buồn, lặng lẽ và nhàm chán bác còn có cháu...

- Bác có yêu cầu cháu hát bản gì hôn?

An Hóa lắc đầu uống ngụm rượu xong cười thú nhận.

- Pha rượu theo cách của cháu ngon hơn. Vừa đúng độ...

Hơi cựa mình Hương Điểm cười thánh thót.

- Thấy chưa... Cháu nói hoài mà bác hổng chịu nghe...

An Hóa lắc đầu cười.

- Cháu hổng biết là bác nghe lời cháu à...

Hương Điểm uống thêm hớp rượu đoạn ngồi dậy bước tới bấm nút dàn
stereo. Cầm cú lựa hồi lâu nàng bỏ cái cd vào và bấm nút play. Cầm lấy cái
mike nàng trở lại chỗ ngồi. Nhạc trôi âm thầm.

- *Có em như đắng thiên thần*

Xuống miền tục lụy ru ta quên sầu

Mênh mông mười ngón tay ngà

Khâu đời ta lại kết ngàn ngày vui

Tuổi xanh đi giữa vô cùng

Xót ta ngập tội em dang tay bồng

Hồn nhiên hương phấn mộng đầu

Ghé qua địa ngục bắt cầu ta lên

Có em tuổi ngọc diệu kỳ

Hồn ta bụi bặm em chùi trắng tinh

Tình em thơ dại hiển linh

Đưa ta trở lại lối đi thuở nào

Bay trên cỏ lú lao xao

Thấy đời ta lún em đào ta lên

Tình em thanh thoát sơn khê

Lay ta dứt khỏi chập chùng cơn mê

Từ nay anh đã có nàng

On trời đất khéo ái ân buộc ràng

*Và nay anh hết lênh đênh
Cảm ơn yêu dấu xin đền... chung thân...*

Khi hát tới câu Cảm ơn yêu dấu xin đền chung thân Hương Điểm thấy ông bác già cười lắc lắc đầu. Đợi cho nàng dứt tiếng hát xong xuôi An Hóa mới đứng lên.

- Thôi đi ngủ...

Đưa ly rượu không cho An Hóa nàng nũng nịu.

- Hồng... Cháu muốn uống một ly nữa...

An Hóa nghiêm mặt.

- Hồng đủ rồi...

Tuy nói vậy song anh cũng đi lên nhà bếp pha ly rượu. Lúc trở xuống anh thấy Hương Điểm nằm dài trên ghế ngủ. Khẽ lắc đầu anh lấy cái mền đắp cho nàng rồi ngồi xuống cái ghế bên cạnh tiếp tục đọc sách.

Vật Nặng Sau Hè

Chương 12

Mưa.

Nước từ trên trời cao rơi xuống thành nghìn vạn giọt ngắn dài đan kín bầu trời xám đục. Ngồi trên ghế nệm, hai chân rút vào Hương Điểm nhìn xuyên qua khung cửa sổ. Nước mắt nàng ứa ra rồi từ từ chảy thành dòng trên mặt. An Hóa đã chết. Ông bác già đã bỏ nàng ra đi vào vùng miền viễn mù xa. Ông ta chết thật bất ngờ, thật nhanh và cũng giản dị. Trên đường đi đón nàng ở nhà thương, chiếc xe của một người say rượu đã vượt đèn đỏ và đâm thẳng vào ngay chỗ ông ta ngồi.

Ông được đưa vào nhà thương và chính nàng là người chứng kiến giây phút cuối cùng của ông ta. Thế thôi. An Hóa chết để lại cho nàng một số tiền lớn. Tuy nhiên nàng không muốn có tiền bằng cách như vậy. Nàng muốn được nghe tiếng tăng hăng quen thuộc. Tiếng khịt mũi thân quen của ông bác già

mỗi buổi sáng. Nàng muốn bàn tay nâng niu. Tiếng thì thầm khăn khăn đặc biệt. Giọng cười âm áp thứ hạnh phúc muộn. Nàng muốn mỗi đêm được ngồi đối diện với ông bác già, người bạn già cô đơn nơi chiếc ghế quen thuộc. Nàng đã quen rồi hình ảnh của ông ta; đã thêm những món ăn của ông bác già nấu mỗi buổi chiều. Bây giờ trong ngôi nhà rộng vắng, lạnh, ẩm ướt nàng mới cảm thấy sự có mặt của An Hóa cần thiết cho nàng tới mức độ nào. Hôm qua đi ra hông nhà nhìn những cụm hoa hồng đã trở bông nàng ứa nước mắt.

Mưa tạnh.

Miền cao nguyên này chột mưa chột nắng. Nhìn những sợi nắng vàng óng ánh vắt lên đọt cây xanh ngoài cửa sổ nàng gọi thầm tên ông bác già vắng số, đến không lâu song hình bóng sẽ còn mãi trong tâm tưởng nàng.

Mùa đông 2010
chu sa lan



Nguồn: RFviet.com
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 14/03/2010 11:01:46 CH